

[Thích Cổ Và Thiết Cổ] Mộng Lý Phù Sinh

Contents

[Thích Cổ Và Thiết Cổ] Mộng Lý Phù Sinh	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Mộng Lý Phù Sinh	2
2. Quyển 1 - Chương 2	4
3. Quyển 1 - Chương 3	5
4. Quyển 1 - Chương 4	6
5. Quyển 1 - Chương 5	9
6. Quyển 1 - Chương 6	11
7. Quyển 1 - Chương 7	14
8. Quyển 1 - Chương 8	15
9. Quyển 1 - Chương 9	17
10. Quyển 1 - Chương 10	20
11. Quyển 1 - Chương 11	22
12. Quyển 1 - Chương 12	24
13. Quyển 1 - Chương 13	26
14. Quyển 1 - Chương 14	30
15. Quyển 1 - Chương 15	33
16. Quyển 1 - Chương 16	36
17. Quyển 1 - Chương 17	39
18. Quyển 1 - Chương 18	41
19. Quyển 1 - Chương 19	44
20. Quyển 1 - Chương 20	46
21. Quyển 1 - Chương 21	49
22. Quyển 1 - Chương 22	52
23. Quyển 1 - Chương 23	55
24. Quyển 1 - Chương 24	57
25. Quyển 1 - Chương 25	60
26. Quyển 1 - Chương 26	63
27. Quyển 1 - Chương 27	65
28. Quyển 1 - Chương 28	68
29. Quyển 2 - Chương 1: Cùng Một Chỗ - Vĩnh Viễn Không Nói Đồng Ý.	70
30. Quyển 2 - Chương 2: Ở Chung	75
31. Quyển 2 - Chương 3: Khúc Mắc	78
32. Quyển 2 - Chương 4: Yếm Đi Đạo	81
33. Quyển 2 - Chương 5: Yêu Cùng Giết	93
34. Quyển 2 - Chương 6: Thủy Cùng Chỗ	96
35. Quyển 2 - Chương 7: Khi Vân Khởi	97
36. Quyển 2 - Chương 8: Ánh Sáng Nhật	99
37. Quyển 2 - Chương 9: Trong Nhà Chưa Tổ, Ngoài Ngõ Đã Tường	101
38. Quyển 2 - Chương 10: Cảm Động Người	103
39. Quyển 2 - Chương 11: Thịnh Tội	105
40. Quyển 2 - Chương 12: Ngã Bài	107

[Thích Cố Và Thiết Cố] Mộng Lý Phù Sinh

Giới thiệu

Edit: Tiểu Tử KìBeta: Tuyệt LâmNhững mảnh âm thanh mập mờ, vụn vỡ của tiếng đàn như vang lên, một nữ nhân đan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-va-thiet-co-mong-ly-phu-sinh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Mộng Lý Phù Sinh

Mộng lung trong mộng nhưng còn hơn cả mộng, sâu muện, bi thương cùng yêu hận đan xen, chồng chất, đôi khi một mảnh kí ức chợt hiện ra trong đầu, nhưng ta không thể nào thấy rõ được những gì đang xảy ra...

Những mảnh âm thanh mập mờ, vụn vỡ của tiếng đàn như vang lên, một nữ nhân đang ngồi gảy đàn, bên cạnh nàng là một tiểu hài tử đang giương khuôn mặt mang nặng sự chờ đợi nhìn theo nữ nhân ấy:

“Nương, phụ thân của con là người như thế nào ạ?”

“Ta ko nhớ... Ta đã quên rồi...”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, tinh tế giống như tiếng nước trong suối ôn nhu chảy qua khe núi.

“Nương, người gạt con!”

Đôi mắt tròn xoe long lanh của hài tử hiện lên vài tia giận dữ. Nữ nhân nghe xong cũng không tức giận, giọng nói trước sau vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng: “Con còn nhỏ, con không biết cảm giác khi phải nhớ thương là nặng nề như thế nào, cảm giác nặng trĩu khi con nhớ một ai đó sẽ khiến con không thể nào thở được, nhưng con lại không có cách nào buông tay, chính vì vậy cho nên nương không muốn nhớ.”

“Nương, vậy là có ý gì, con vẫn không hiểu?”

Hài tử nắm tay áo của nàng kiên quyết muốn hỏi. Nữ nhân xoay người, đưa ngón tay thon dài trắng nõn xoa lên gương mặt của đứa nhỏ, khuôn mặt tuy đang mỉm cười nhưng lại tựa như ẩn chứa biết bao ưu thương:

“Nương hi vọng cả đời này con vĩnh viễn đều không hiểu.”

Nhìn gương mặt thất vọng, khó hiểu của đứa con, nàng dịu giọng hỏi: “Thương thế ở chân con thế nào, đã đỡ hơn chưa?”

Đứa bé gật đầu trả lời: “Miệng vết thương đã bắt đầu lành nên con cũng không còn cảm thấy đau nữa.”

Nữ nhân xoa đầu đứa nhỏ mỉm cười nói: “Lành rồi thì tốt, nhưng con hãy nhớ sau này dù cho con có gặp vết thương như thế nào, con cũng tuyệt đối đừng chạm vào miệng vết thương, nếu không con sẽ phải chịu nỗi đau thống khổ cả đời, do vết sẹo mãi mãi không thể nào tan biến. Sau này không cần hỏi về phụ thân của con nữa, nương đã quên người đó rồi, mà y hẳn là cũng sớm quên mất mẹ con chúng ta. Cầm lên được cũng có thể thả xuống được, đã đến lúc cần phải buông tay, con không thể nắm giữ một cái gì đó cả đời mà không lo nó sẽ không bao giờ mất đi.”

Tĩnh dậy, đầu óc y trống rỗng, giống như hết thảy mọi thứ đều đều bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày, chỉ còn lại một màu trắng tinh khiết của tuyết.

Y biết những người này, y cũng biết những điều này y chỉ có thể che giấu trong tiềm thức, không có cách nào biến mất cũng như xóa bỏ được cả. Y chỉ có thể giả vờ như không hề hay biết tới, chuyện gì đến rồi chuyện gì đi đi, tất cả những gì y có thể làm chỉ là thể đợi cho mọi việc trôi đi giống như chờ tuyết đóng thành băng thì có thể dễ dàng vượt qua mà không lo sợ lớp băng mỏng manh ấy có thể bị vỡ tan ra dưới chân.

Thiết Thủ lại bắt được Cố Tích Triều, thực sự là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, đúng là cơ duyên hảo hợp lại thêm ông trời trêu người.

Ngay từ đầu, Văn Tình chỉ muốn Thiết Thủ buông tha cho Cố Tích Triều, sinh mạng của Cố Tích Triều hèn mạt, việc sống chết của bản thân y không khiến hấn quan tâm. Chính là, mạng của Cố Tích Triều là do Văn Tình cố tình giao lại cho hấn, hấn cả đời luôn cố gắng công bằng đối với tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng lại phụ nàng một tấm chân tình. Đối với Văn Tình, hấn đã vô pháp không thể làm gì để bù đắp lại cho nàng, chỉ có thể thay nàng tận tâm tận lực bảo vệ cho người nàng vẫn luôn bận tâm, hi vọng nàng ở dưới cửu tuyền có thể an giấc.

Sâu kín trong tâm tư của Thiết Thủ cũng biết, khiến cho Cố Tích Triều đi tìm cái chết ngược lại là có lợi đối với hấn. Hấn nhớ rõ, thời điểm hấn tìm thấy Cố Tích Triều, cơ hồ thần trí đã không còn minh mẫn, dù vậy y trước sau vẫn thì thào gọi tên Văn Tình. Đang lúc đắn đo cứu hay không cứu, Thiết thủ do dự một lúc lâu, thứ nhất hấn cảm hận tính tình âm hiểm cay nghiệt của Cố Tích Triều, thứ hai, Văn Tình chỉ cầu hấn buông tha cho Cố Tích Triều chứ không đem sống chết của Cố Tích Triều giao lại cho hấn.

Tuy vậy, thế nhưng khi hấn nhìn thấy Cố Tích Triều cúi xuống, khóe môi nở ra một nụ cười giống như sắp được giải thoát cất giọng thì thầm [Văn Tình, nàng chờ ta, ta tới hội ngộ cùng nàng đây.] thì trong lòng hấn lập tức nổi lên một trận giận giữ vô danh.

Ta sẽ không để cho người tới thế giới của Văn Tình đang ở, ta muốn người sống ở thế giới mà Văn tình đã từng sống, khiến cho người phải thống khổ cả đời!

2. Quyển 1 - Chương 2

Kết quả, hần cứu sống Cố Tích Triều, còn gặp khá nhiều trắc trở. Nhưng lời nguyện rửa của hần chỉ thực hiện được một nửa, Cố Tích Triều quả thực sống trong thế giới không có Văn Tình, chính là y cũng không có thống khổ.

Y quên mình thuộc sở hữu của Văn Tình.

Hần muốn hô to với mọi người trong giang hồ rằng Cố Tích Triều đã phát điên, y đang chịu sự quản chế của hần, hần sẽ không để y có cơ hội gây họa thêm lần nào, nếu không làm được như thế thì ngay khi gặp lại hần sẽ tự tay động thủ giết y.

Thiết Thủ đối với lời nói của mình chính là trách nhiệm của một đấng nam nhi, cho nên hần không có khả năng đem y đi đâu ra ngoài một lần nữa, chỉ tạm thời chăm sóc y cho tới khi sức khỏe của y tốt lên.

Mục đích ban đầu khi hần cứu y bất quá là hần muốn cho y sống ở trên đời này phải chịu sự dày vò vô tận. Hần nhớ Cố Tích Triều đã từng nói qua, ở trên đời này, điều y mong muốn nhất chính là chăm sóc tốt cho Văn Tình, y không làm được, còn bản thân hần dù có được chân ý của giai nhân, cuối cùng cũng không thể cùng nàng sống tốt.

Quả thật, người tính không bằng trời tính, y cư nhiên mất trí nhớ, hần hoài nghi chuyện này rốt cuộc có phải là thật hay không?

Thiết Thủ thân là bộ khoái vào Nam ra Bắc, thấy rõ lòng người dễ đổi thay, nhân sinh khó lường, hơn nữa lại thấy qua nhiều người tuy có dung mạo bề ngoài xinh đẹp tuyệt trần, mỹ mạo vô song, nhưng lại ẩn chứa nội tâm đê tiện, xấu xa, toàn làm ra những chuyện thương thiên hại lí. Đối với Thiết Thủ mà nói, việc Cố Tích Triều bị điên trước mắt bất quá là một phần trong những người đó, chỉ có điều y thông minh hơn, ngoan độc hơn mà thôi.

Chỉ là không ngờ sau khi Cố Tích Triều bị mất trí nhớ, một Cố Tích Triều đơn thuần như thế đã khiến cho Thiết Thủ bị mê hoặc, hần nửa tin nửa ngờ rằng y thật sự mất trí nhớ hay không, hần không dám tin tưởng, nhưng ánh mắt của y quả thực lại trong sạch giống như bầu trời trong suốt sau cơn mưa, không hề chứa đựng một gợn mây u tối, điều đó thật làm hần vô cùng kinh ngạc.

Chính là, y chỉ là mất trí nhớ mà thôi, về mặt thần trí vẫn rất rõ ràng.

Hần nói cho y biết, y trước đây đã làm nhiều chuyện khiến thiên hạ căm phẫn, kẻ thù khắp nơi, bản thân hần cũng là do nhận lời cổ nhân trước khi mất hứa bảo vệ y chu toàn, thế nhưng hần cũng đã gần đến giới hạn chịu đựng. Y đang yên lặng nghe, bỗng nhiên liên nở nụ cười, không hề ác ý nói:

“Người rõ ràng chán ghét ta, nhưng lại phải bảo vệ ta, trong lòng người hần là đang rất khó chịu?”

Thiết thủ theo dõi y, lúc đầu muốn giải thích, dần dần lại cảm thấy có nói với y cũng không có nghĩa lí gì, vì vậy hắn chỉ cần rằng nói: “Chính xác!”

Y nghe xong khe khẽ mỉm cười, thần thái cũng vô cùng thản nhiên: “Người thẳng thắn như vậy, sau này sống chung cũng sẽ dễ dàng hơn một chút. Ta biết người chán ghét ta, nhưng ta cũng chẳng thích người chút nào.”

Giống hệt theo như lời y nói, cứ như vậy nói chuyện đều thẳng thắn với nhau, hai người ở chung ngược lại dễ dàng, mọi việc tuy không tính là vui vẻ nhưng cũng rất êm đềm, mà trên thực tế hắn và y cũng không có khả năng vui vẻ.

3. Quyển 1 - Chương 3

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Vào mấy ngày đầu sau khi Cố Tích Triều mất trí nhớ, Thiết Thủ thường rạng sáng đi theo dõi y. Rút kinh nghiệm từ những lần trò chuyện cùng Cố Tích Triều, Thiết Thủ cảm thấy được y là một người tâm ngoan thủ lạt, quỷ kế đa đoan, không có khả năng là một kẻ điên, hoàn toàn quên sạch những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Nhưng ít ra bệnh tình của y cũng không trở nên nghiêm trọng, vào buổi sáng, y thường nửa tỉnh nửa mê, hoàn toàn không thể nguy trang bản thân, vậy nên những cảm xúc yêu ghét lẫn lộn mà y biểu lộ ra trong lúc này là những cảm xúc chân thực nhất. Vì vậy, ban ngày Cố Tích Triều dù làm cái gì, nói điều gì, hắn cũng không hoàn toàn chú ý, đối với một người như y, việc giả ngây giả dại không có gì là khó. Hắn chỉ quan tâm đến những biểu hiện nửa mê nửa tỉnh của y, những thứ khác đều là thứ yếu. Hắn phát hiện y luôn ngủ không yên ổn, trần trọc vào buổi tối, không cách nào có được một giấc ngủ ngon.

Lúc mới phát hiện ra chuyện này, trong lòng Thiết Thủ xuất hiện một sự khoái hoạt, tuy rằng hắn không phải là loại người vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Nhưng hắn thấy rằng Cố Tích Triều đã làm nhiều việc ác có hại đối với võ lâm, mặc dù y may mắn thoát chết, nhưng phải chịu sự khiển trách, dày vò bởi lương tâm cũng là một sự trừng phạt thích đáng dành cho y.

Lúc đầu hắn chỉ đứng nhìn y từ xa, ngẫu nhiên một lần, hắn phát hiện đôi môi Cố Tích Triều mấp máy, có lẽ y đang nói mớ. Hắn liền nhẹ nhàng đến gần, chỉ mong có thể nghe được một chút xem y đang nói gì, nhưng tất cả đều chỉ là những thanh âm vô nghĩa trong lúc Cố Tích Triều vô thức nói ra.

Hắn nhìn gương mặt đang ngủ của y, hy vọng có thể tìm ra được một chút manh mối, hắn hoàn toàn không hề tin y mất trí nhớ. Khóe môi nở một nụ cười lạnh, một người luôn nói những lời chạm sâu tới xương cốt, ánh mắt luôn có thể hiểu thấu thể nhân, ngoại trừ việc mất trí nhớ cùng với việc bề ngoài hoàn toàn không có một chút sát khí nào thì trước sau y hoàn toàn không có điểm gì khác biệt, làm sao hắn có thể

tin tưởng y đã thay đổi đây?

Chính là nhìn xuống gương mặt bên dưới, Thiết Thủ hơi có chút kinh ngạc. Vẫn là dung nhan đó, nhưng sao so với khi trời sáng lại khác nhau lớn đến như vậy.

Đơn giản mà nói, bộ dạng Cố Tích Triều lúc này thật sự vô hại. Nhờ ánh trăng mờ ảo, nhìn gương mặt thanh tú tái nhợt của y thật giống như một đóa hoa tuyết sơn trắng nở ra dưới ánh trăng, đôi lông mi dài dày cong lên thành một đường cong mờ ảo dưới mí mắt, thỉnh thoảng rung động nhẹ nhàng, tựa như hồ điệp đang khe khẽ vỗ cánh. Đôi mày kiếm xinh đẹp của y nhú lại cùng bộ dạng cuộn mình ngủ dậy của y, thật làm cho hắn cảm thấy y càng ngày càng giống một tiểu hài tử bất lực.

Lâu dần, thủ đoạn của Cố Tích Triều so với diện mạo của y càng làm người khác phải chú ý. Vậy nên, với đại đa số người mà nói, Cố Tích Triều là một người tâm ngoan thủ lạt cơ trí sâu xa chứ không phải là một thư sinh tuấn tú lịch sự tao nhã, mềm mại nhu hòa. Không ai nhìn ra y vốn có tính tình trẻ con đôi lúc lại hơi yếu đuối, ngoại trừ Văn Tình, y sẽ không để ai khác nhìn đến con người thật của y. Cố Tích Triều chính là một nam nhân kiêu ngạo, đỉnh thiên lập địa, thà đổ máu quyết không rơi lệ.

Cố Tích Triều tựa như được xây nên từ ngọc, nhìn không có bất cứ điểm tì vết nào có thể chê, nhưng lại dễ dàng tan vỡ ngay trước mắt.

Tự bản thân y toát ra một cảm giác vô cùng thanh thoát, khiến cho người khác thân bất do kỷ, không tự chủ được mà tới gần, mặc dù biết bên trong chính là rượu độc, nhưng vẫn vui vẻ đón nhận với nụ cười trên môi.

4. Quyển 1 - Chương 4

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Y thường xuyên nửa đêm tỉnh giấc, nhưng lại không vội xuống giường, gương mặt tái nhợt luôn mang vẻ hoảng hốt, hai tay bám chặt gối, như bị lạc vào chốn mộng lung nào đó một lúc lâu rồi mới chậm rãi khoác áo vào, ngồi trước bàn đọc sách viết chữ hoặc vẽ tranh.

Thiết Thủ lúc này mới nhớ y vốn là một thư sinh chứ không phải là một đại hán thô kệch lúc nào cũng nói đến chuyện đánh đao múa võ. Tuy hắn đối với tranh và chữ không hiểu gì nhiều nhưng nhìn y viết cũng cảm thấy rất tốt. Có một đêm y tỉnh giấc quá sớm, đến tận nửa đêm mới có thể ngủ lại, thế nhưng chỉ qua giờ Sửu một lúc thì y lại ngồi dậy, khoác áo đứng lên vẽ tranh. Bức tranh họa một nữ nhân đứng tựa vào cửa sổ, rất giống Văn Tình, nhưng dung mạo vẫn có điểm không giống lắm. Bức họa vẽ hoa đào đỏ, còn có hoa lê trắng rực rỡ ngoài cửa sổ, ở trung tâm thì lại phẳng phất sự lạnh lẽo cùng ai oán, bên cạnh thì đề vài dòng chữ nhỏ vô cùng ngay ngắn.

Thiết Thủ khẽ nhủ mảy, người này bộc lộ tài năng trước khi mất trí nhớ, sau khi mất trí nhớ thì bề ngoài mềm mỏng, bên trong thâm sâu. Nói chuyện nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng lại là những câu găm vào xương cốt, thực không dễ ứng phó. Đôi mi dày kia một khi rũ xuống là không ai có thể hiểu được trong lòng y đang nghĩ cái gì.

“Bức họa của người quả nhiên không tồi, bắt quá...” – Thiết Thủ quyết định lấy lui làm tiến: “Ta cảm thấy vị nữ tử này rất giống một vị cổ nhân của người, người này mất sớm khi còn thanh xuân, ta tiếc thương nên không nhìn được thờ dài.”

“Rất giống?” – Cổ Tích Triều hơi trầm ngâm: “Thì ra là như vậy. Ta thường mộng thấy vị nữ nhân này lệ rơi đứng trước gió, nhưng ta lại không thấy rõ dung mạo nàng, chỉ dựa theo cảm giác mà vẽ lại, cho nên ngũ quan mới không thể nào tương đồng. Nàng vài lần khóc trong mộng của ta, chỉ sợ cùng ta có mối tương quan sâu sắc.”

Thiết Thủ hỏi: “Người có muốn biết quan hệ của người với nàng là gì không?”

Cổ Tích Triều khẽ cười nói: “Không, ta đã quên, cũng nguyện vĩnh viễn không bao giờ nhớ lại.”

Thiết Thủ sững sốt, bỗng hiểu được vì sao Cổ Tích Triều đối nhân xử thế lại tàn nhẫn quyết tuyệt, không chừa lối thoát như vậy, bởi vì nguyên lai y đối với bản thân cũng không hơn là mấy, y đối đãi với bản thân như vậy thì lại làm sao để người khác có được nhẹ nhàng.

Xuất thân của Cổ Tích Triều vẫn là một bí ẩn. Chỉ biết khi y đang biểu diễn xiếc ở đầu đường thì được tiểu thư phủ thừa tướng thu nhận, từ đó một bước lên mây, còn quá khứ trước kia thì không biết là như thế nào.

Y sống ở đâu, sống như thế nào, trước khi cưới Phó Văn Tình làm thê tử thì y đang làm gì? không ai biết. Chỉ mơ hồ nghe nói y xuất thân không tốt, chính là không tốt tới mức độ nào? Phó Tông Thư rõ ràng có mục đích, phong tỏa mọi tin tức về thân thế y, về sau vì Phó gia mưu phản bị liên lụy cử tộc, bí mật đó lại càng không ai biết. Thiết Thủ vô cùng tò mò, đến tột cùng thì hoàn cảnh của y như thế nào, trải qua bao nhiêu gian truân trắc trở mới có thể khiến y trở thành một người có tính cách quyết tuyệt như vậy.

Thiết Thủ đang âm thầm suy nghĩ, lại nghe Cổ Tích Triều nói: “Ta không gọi người đi ra mà gọi người đi tới.”

“A?” Thiết Thủ lên tiếng, nghĩ thầm có phải hay không người muốn cho ta thêm một điều bất ngờ?

Cổ Tích Triều khinh thường nói: “Cổ tình vạch trần chỗ ẩn nấp của người khiến người gặp khó khăn, trong khi bản thân ta thì âm thầm đắc ý? Ta mới không ngây thơ như vậy. Ta biết người chán ghét ta, gọi người ra nếu không vì có chuyện, thì chẳng lẽ còn muốn cùng người tâm tình thấp đuốc ngắm trời đêm hay sao?”

Cổ Tích Triều nói xong cuộn bức họa kia lên, đưa cho Thiết Thủ: “Bức họa này người giúp ta đóng khung treo lên coi như bồi thường cái cửa bị hỏng đi.”

Thiết Thủ tiếp nhận bức tranh, trong lúc vô tình chạm phải ngón tay y, lạnh lẽo như tuyết. Lại thấy trên trán Cố Tích triều một tầng mồ hôi mỏng, thật sự kỳ quái. Cố Tích Triều nâng chung trà lên miệng, nhấp một ngụm, không khỏi nhú mày, trà đã lạnh.

Đặt chén trà xuống, Cố Tích Triều đối Thiết Thủ nói: “Người tự nhiên đi, ta mệt rồi.”

Nói xong y liền vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

5. Quyển 1 - Chương 5

Edit: Tiêu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Thiết Thủ rời khỏi trúc xá, vừa đi hần vừa cảm thấy có điểm là lạ. Hần nhớ lại vẻ mặt lúc nhú mày của Cố Tích Triều, hần nhận thấy đôi tay y rất lạnh nhưng trên mặt lại bao phủ một tầng mồ hôi mỏng trên trán. Bằng trực giác của một bộ khoái, hần cảm nhận được dường như y đang che dấu điều gì.

Khóe môi Cố Tích Triều luôn luôn có một nụ cười vô thức, ngay cả khi y nhú mày, nụ cười này cũng tuyệt đối không thể mất đi. Sau bao lần tiếp xúc, Thiết Thủ nhận thấy được sự bí hiểm sau nụ cười của y, nhưng hần lại không nhìn ra sự bí hiểm đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thiết Thủ vẫn quyết định quay trở lại trúc xá, nhẹ nhàng gõ cửa phòng ngủ. Trong chốc lát, một thanh âm từ bên trong truyền ra: “Bộ khoái đại nhân, người đi phá vỡ giấc mộng đẹp của người khác sẽ phải xuống địa ngục đó.”

Mặc dù vẫn là thanh âm châm biếm đó, nhưng Thiết Thủ lại nghe ra được sự mơ hồ trong giọng nói của y, thế nên hần không suy nghĩ thêm mà liền đẩy cửa bước vào.

Đi đến đầu giường, chỉ thấy thân hình Cố Tích Triều co rúm lại, nằm quay mặt vào bên trong, ngón tay thon dài đặt trên ngực áo, tóc ướt sũng mồ hôi, dính vào gương mặt tái nhợt còn trắng hơn cả tờ giấy.

Vừa không thấy một lúc, liền thành ra bộ dạng chật vật như thế này, trong lòng Thiết Thủ không khỏi cả kinh.

Lật vai y lại, Thiết Thủ hỏi lo lắng: “Như thế nào mà ta vừa rời có một lúc, người đã ra nông nỗi này, người bị sốt sao?”

Thiết Thủ sờ trán y, mồ hôi thấm ướt tay làm hần cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Lại nhìn xuống dương mặt

y, thấy đôi môi trắng bệch của y đã bị cắn đến chảy máu, Thiết Thủ không khỏi cả kinh: “Rất đau có đúng không, người đau ở chỗ nào?”

Cố Tích Triều liếc hắt một cái, trong mắt hiện lên sự chán ghét nhưng không nói nên lời, y một bên đưa tay đẩy hắt, một bên không kiên nhẫn nói: “Người không cần dài dòng lí sự, ta đã phiền muốn chết, người làm ơn để cho ta yên lặng một chút đi!”

“Người như thế này bảo ta làm sao dám để người lại một mình, vạn nhất không may có chuyện xấu xảy ra, ta làm sao” – Thiết Thủ vốn định nói: “Ta làm sao có thể ăn nói với sư phụ được? “, nhưng hắt nghĩ lại, nếu Cố Tích Triều chết thì hắt sẽ thoát được mối phiền phức này, mà hắt lại càng không cần phải nói với ai.

Cố Tích Triều cười lạnh: “Vạn nhất ta có xảy ra chuyện gì, chỉ sợ người khác cao hứng còn không kịp, nếu ta không chết, mới khiến cuộc sống hàng ngày của bọn họ khó có được sự yên ổn đi.”

Thiết Thủ ngẩn người ra hơi khó chịu nhưng lại không thể phản bác được gì. Cố Tích Triều bỗng nhiên kéo vạt áo của Thiết Thủ lại gần, một cái nhìn sắc bén sáng ngời xuất hiện trong mắt, khoe miệng mang theo tiểu y chế nhạo, thanh âm trầm thấp mà hơi khàn khàn như nỉ non nói: “Người cũng là một thành viên trong số bọn chúng mà, ta nói có đúng không?”

Mặt khác, Thiết Thủ giống như là bị mê hoặc, tim đập nhanh và loạn nhịp, trước gương mặt tái nhợt cùng tiểu ý thê lương tuyệt vọng của Cố Tích Triều, hắt không thể nào nói lên lời.

Cố Tích Triều hừ nhẹ một tiếng, buông vạt áo của Thiết Thủ ra, lạnh nhạt nói: “Người đi đi, đừng đứng ở chỗ này chướng mắt, ta và người đều không thân thiết gì.”

Y nói xong lập tức xoay người nằm xuống. Thiết Thủ lại ở bên giường của Cố Tích Triều ngồi mãi không đi, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Cố Tích Triều vừa đau lại vừa chán nản, nhưng y không còn chút khí lực nào để đuổi hắt đi, tuy không muốn bộ dạng chật vật của mình bị người khác nhìn thấy, nhưng không đuổi hắt đi cũng không có gì là không tiện cả.

Hơi hoảng, Thiết Thủ bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, thanh âm trầm thấp mà rất mực ôn hòa: “Người vì cái gì mà đối với bản thân mình lại tàn nhẫn như vậy?”

Trong bóng đêm, Cố Tích Triều mở to mắt, ánh mắt lợi hại mà quyết tuyệt: “Bởi vì ta muốn sinh tồn!”

Tâm của thiết Thủ bỗng nhiên khẽ động, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên mắt y: “Không cần phải như thế nữa, ta hứa sẽ bảo hộ người chu toàn.”

Cố Tích Triều vẫn như trước im lặng không nói, khoe miệng mang theo tiểu ý mơ hồ. Thiết Thủ cảm nhận

được đôi mắt của y nhẹ nhàng động đậy, thỉnh thoảng đảo qua đảo lại, khiến cho hắn sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ như hắn bắt được một chú bướm con, hắn đem nó giấu trong lòng bàn tay, nó lại nhẹ nhàng giãy dụa trốn tránh. Hai mắt Cố Tích Triều mở to dưới bàn tay của Thiết Thủ, chỉ có thể thấy được một màn hắc ám, chính là tại chỗ da thịt cùng tiếp xúc truyền đến một cảm giác ấm áp, làm cho y không tự chủ một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần có cảm giác ấm áp là được, mặc dù không thể nhìn thấy gì cũng không thành vấn đề, bởi vì y cũng biết, nhiệt độ cơ thể của mình đại đa số thời điểm chính bản thân y cũng không có cách nào đạt được sự ấm áp.

6. Quyển 1 - Chương 6

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyệt Lâm

Vào lúc Thiết Thủ đem bức họa được dán cẩn thận đi tới, Cố Tích Triều đang nấu cơm, tay nghề của y thật cao minh, làm cho Thiết Thủ không nhịn được mà khen một câu: “Thơm quá!”

Cố Tích Triều vừa nghe thì ánh mắt thâm trầm đậm thủy của y liền xuất hiện loạn loạn tiêu ý, đôi môi hơi hé lộ ra một cái răng nhỏ trắng tinh, trông có vài phần giống như một hài tử.

Người này chính là vậy, khi không cười ánh mắt lúc nào cũng mang theo ba phần ngạo khí, một khi mặt mày hớn hở lại có thể lừa chết người với gương mặt đại khờ.

“Ta không ngại có thêm một người cùng ăn cơm.” – Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ cười nói.

Thiết Thủ là một người rất mực cẩn thận, nếu không như thế thì hắn cũng không sống đến ngày hôm nay. Vừa nghĩ tới muốn ăn đồ ăn do Cố Tích Triều tự nấu, rất nhiều việc không tốt bỗng chốc liền nhanh chóng hiện ra trong đầu. Chính là thân thủ không chống lại nổi khuôn mặt tươi cười của người này, huống chi Cố Tích Triều này còn là loại người có lòng tự trọng cực cao, rốt cuộc hắn phải làm thế nào để cự tuyệt cho tốt?

Cố Tích Triều cẩn thận cảm nhận sự do dự nơi đáy mắt của Thiết Thủ, bỗng phát giác gương mặt nhiệt tình của mình so với gương mặt lạnh lùng của hắn quả thật là rất đối lập nhau. Cười lạnh hai tiếng, Cố Tích Triều nói:

“Bộ khoái đại nhân không cần tìm cách lấy cớ đâu, nếu người muốn cự tuyệt thì theo cách hoa mỹ uyển

chuyển người có thể nói “Ta còn no nên chưa muốn nếm thử.”, còn trực tiếp hơn người có thể bảo là: “Ta không muốn ăn đồ ăn do người làm. Bộ khoái đại nhân xin hãy nhớ kỹ, lần sau không cần phải hao tổn tâm trí như vậy đâu.”

Suy nghĩ của Thiết Thủ bỗng nhiên bị y nói toạc ra liền không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ. Nghĩ lại, cho dù là đồ ăn có độc đi nữa thì với nội công tu vi của mình, hẳn là cũng không có trở ngại gì đi.

Nghĩ vậy, Thiết Thủ lập tức cười nói: “Lượng cơm ta ăn rất lớn, chỉ sợ ăn hết cả phần của người!”

Nói xong liền ngồi xuống bàn. Cố Tích Triều giống như không có nghe thấy, vẫn còn cầm bát đũa, hoàn toàn không nhìn thấy Thiết Thủ làm cái gì, dường như không có chuyện trên bàn đã có thêm một người ăn cơm.

Thời gian Thiết Thủ tới trúc xá không nhiều lắm, điều hắn không rõ chính là, thân là một bộ khoái đã quen với cuộc sống nề nếp với nguyên tắc, chính là tại trúc xá nhỏ nhỏ này đây, hắn lại muốn làm chút việc gì đó vượt ngoài khuôn khổ, tỷ như hiện tại.

Hắn một bên dùng ngữ khí khoa trương nói: “Thoạt nhìn bề ngoài trông có vẻ ngon đấy”, một bên vươn tay tới. Hắn biết Cố Tích Triều có tật khiết phích (bệnh ưa sạch sẽ), không thích nhìn thấy hắn dùng tay bốc đồ ăn. Quả nhiên, tay hắn vươn được nửa đường thì lập tức bị chặn lại, hắn làm bộ nhìn gương mặt mờ mịt của Cố Tích Triều.

Có ý tứ gì.... Ta chính là một bộ khoái ngu ngốc, người không nói ta sẽ không hiểu được.

Cố Tích Triều biết được sau khi hắn làm bộ khoái, liền chế nhạo việc hắn cười tự xưng là bộ khoái ngu ngốc. Thiết Thủ lại nói cho y biết, hắn là Thiết Thủ – một trong tứ đại danh bộ, ngụ ý là nói thì nói cho vui như thế chứ hắn làm sao ngu ngốc được. Ai ngờ, Cố Tích Triều lại làm ra vẻ thật thà nói tứ đại danh bộ chính là từ “tứ đại bộ khoái ngu ngốc” gọi tắt mà thành.

Cố Tích Triều ý vào việc người chán ghét ta, rồi lại không thấy ta như thế nào, nói chuyện cay độc, chanh chua, không có lối thoát, quả thực khiến cho Thiết Thủ cảm thấy hối hận vì đã cứu y. Hiện tại vất vả lắm mới có cơ hội trả thù, hắn quyết không bỏ qua cho y dễ dàng như thế.

So về khí lực, Cố Tích Triều căn bản không phải là đối thủ của hắn, tuy là bị y bắt được cổ tay, thế nhưng Thiết Thủ vẫn như trước, một bước lại một bước hướng đến mục tiêu của mình mà tiến tới. Cố Tích Triều trừng mắt nhìn Thiết Thủ, con mắt rõ ràng là muốn bắt một tên trộm. Thiết Thủ thông dong cười, một lúc liền đoán ra, nghĩ thầm bộ dạng của người bây giờ làm sao bắt được ta chứ.

Nhưng Cố Tích Triều cũng lại nhìn Thiết Thủ mỉm cười, cười đến lúc sau lưng Thiết Thủ xuất hiện một trận hàn khí. Sau đó, Cố Tích Triều liền vung ống tay áo lên, đem toàn bộ một bàn toàn thức ăn hất đổ xuống mặt đất, bùm bùm, đánh mình ngã một cách đáng sợ. Thiết Thủ ngăn ra, hắn lúc đầu là muốn trêu chọc y, nhưng lại quên mất y là một người tâm cao khí ngạo, chỉ có y được phép trêu chọc người khác, chứ tuyệt đối không thể chấp nhận được việc người khác trêu chọc mình. Thiết Thủ nhìn mặt đất bừa bãi, thật tình tiếc hận nói:

“Nguyên một bàn toàn thức ăn ngon như vậy mà phải cúng cho thổ địa công, thật sự là đáng tiếc.”

Cố Tích Triều phỉ phỉ y bào, thản nhiên nói: “Người không sợ ta hạ độc trong thức ăn hay sao?”

Thiết Thủ nghĩ thầm, người cũng không phải chưa từng hạ độc ta, không thể trách ta đa nghi được. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện dĩ vãng rồi, cho nên Thiết Thủ vẫn tránh nặng tìm nhẹ ôn hòa nói: “Nếu không phải tại người đem thức ăn hất đổ xuống đất, ta bây giờ cũng có cái bỏ vào miệng rồi.”

Cố Tích triều quay đầu, nhìn đồng thức ăn bữa bãi trên mặt đất rồi hơi trào phúng nở nụ cười: “Lần đầu tiên gặp nhau người thẳng thắn hơn lúc này rất nhiều. Bộ khoái đại nhân, người sao với ta còn rõ ràng hơn, cũng không phải mọi việc đều nói cho người thì người mới biết được.”

Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy đau đầu, Cố Tích Triều rất thông minh, rất miễn cảm, thật sự nan giải, chính là hắn có muốn trêu vào y đâu.

“Người”

“Quên đi.” – Cố Tích Triều vươn ngón tay dài như ngọc chỉ vào Thiết Thủ nói: “Muốn nghĩ thế nào về ta thì nghĩ, ta đối đãi với người thế nào là chuyện của ta. Chính là, ta muốn người hiểu được, tuy rằng người chán ghét ta, ta cũng không thể nào thích người, nhưng xin lỗi người vì những việc ta làm trước kia, ta sẽ không hại người.”

“Vì cái gì?”

Cố tích Triều buông hạ mi mắt, nhìn tư thế tịch mịch của ngón tay mình, lãnh đạm nói: “Bởi vì người đã nói người sẽ bảo hộ ta chu toàn. Ta mặc dù không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng thề với chính mình là ta sẽ không hại người.”

Thiết Thủ nở nụ cười: “Lúc này đến phiên ta nói, người lúc này người thật sự rất thẳng thắn.”

Cố Tích Triều thản nhiên: “Người biết ta càng nhiều đối lại ta có thể có dụng ý gì được cơ chứ? Làm chuyện dư thừa.”

Thiết Thủ chợt nhớ tới Thích Thiểu Thương từng nói nếu không phải vì thiên ý trêu người, hắn với Cố Tích Triều vốn đã có thể trở thành tri kỷ đánh đàn múa kiếm. Lúc ấy hắn không rõ tại sao Thích Thiểu Thương bị người nọ đuổi giết ngàn dặm thống khổ như vậy nhưng sau đó vẫn còn có thể nói ra những lời này. Hiện tại, hắn vẫn không rõ, nhưng lại có thể cảm nhận được phần nào.

7. Quyển 1 - Chương 7

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Vào một ngày mưa, lúc Thiết Thủ lấy trứ thần dược đem tới, trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

Cố Tích Triều đang bực bội viết chữ, phảng phất vài đường hắc tuyến trên thái dương, nổi bật trên gương mặt trắng nõn, vài sợi tóc mây xoắn thành lọn nhỏ bình thường vẫn rủ trên vai, vài sợi thì xoa gần thái dương, theo ngòi bút của y động mà nhẹ nhàng lay động. Bất quá chỉ là ở chữ viết mà thôi, thần thái y vừa uyển chuyển lại mềm mại vô cùng, giống như một bức họa ẩn dấu nhiều chuyện cũ được họa vô cùng tỷ mỉ.

Tâm Thiết Thủ không khỏi sinh một tia than thở, Cố Tích Triều này nếu không mở miệng nói ra những lời độc địa thì thật quả là một nam tử xinh đẹp động lòng người mà. Đúng lúc Cố Tích Triều viết chữ xong, ngẩng đầu nhìn thấy Thiết Thủ đứng ở cửa, liền hơi ngắc cái cảm tình xảo cát cao giọng nói:

“Người thực sự là bộ khoái sao? Sao lúc nào cũng nhàn hạ như vậy? Không phải bị cách chức rồi đấy chứ?”

Thiết Thủ cũng không cùng y so đo, chỉ nói thềm trong lòng một câu: “Miệng quá xấu!”

Hắn đi vào trong phòng, đem bình dược sứ đặt ở trước bàn của Cố Tích Triều, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bồi thường thay cho bữa cơm lần trước”.

“Là cái gì?” – Cố Tích Triều nhìn thoáng qua hỏi.

“Thuốc an thần. Người mỗi tối đều ngủ không ngon, mỗi tối trước khi đi ngủ dùng một viên với nước ấm, đảm bảo người sẽ ngủ ngon cho tới sáng.

“Cám ơn.”

Y cứ như vậy nhu thuận nói lời cảm tạ, Thiết Thủ ngược lại có điểm không quen. Đang định đứng lên, tự mình ngấm lại, từ lúc gặp y lần đầu tiên ở Lôi gia trang đến nay, số ngày nhận thức y cũng không ngắn, dọc đường chỉ nghe y nói toàn là nào đánh đấm giết người, chưa bao giờ nghe y nói qua một câu cảm tạ. Mặc dù Thích Thiệu Thương từng nhiều lần buông tha y, sắc mặt y cũng chưa lần nào thể hiện sự hòa nhã, nhiều lắm cũng chỉ cho hắn một cái nhìn toàn thân, thế cũng là không làm hắn thất vọng rồi. Y rốt cuộc vẫn là người độc sách, sát khí được giấu vào tay áo thì phong thái của người trí thức liền hiện ra.

Bất quá dường như Thiết Thủ đã yên tâm quá sớm, chỉ nghe Cố Tích Triều thản nhiên nói: “Nhưng ta sẽ không uống đâu, ngươi hãy mang về đi.”

Thiết Thủ nở nụ cười, hóa ra y vẫn nhớ vì ngày đó hẳn làm chuyện khiến y sinh khí, nhân tiện nói:

“Thân thể là của bản thân mình, tội gì mà phải theo ta tranh chấp, ta chịu tội với người còn không được sao? Là ta nghĩ oan cho người, là ta không đúng, là ta lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử, cũng là ta không tốt, được chưa?”

Thiết Thủ vừa nói, vừa xem sắc mặt của Cố Tích Triều, đã thấy y thần sắc lạnh nhạt, vừa không cao hứng cũng không đắc ý, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn. Sau một lúc, nghe Cố Tích Triều buồn bã nói :

“Không biết bộ khoái đại nhân có thời gian cùng ta uống chung trà, nghe ta kể mộng?”

Thiết Thủ thấy khóe miệng y nhấp nháy, như có thiên ngôn vạn ngữ không biết nói lên như thế nào. Trên bàn đặt hai chén trà, sương mù mờ mịt nóng hầm hập, tôn thêm gương mặt trắng như ngọc của Cố Tích Triều mờ ảo như cảnh trong mơ. Y buông mi mắt xuống, giống như đoá hoa trắng lộ rõ dưới ngón tay hồng, vô thức gõ nhẹ mặt bàn.

”Thật là lạnh.” – y đột ngột mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng trôi nổi trong không khí yên tĩnh, giống như sóng gợn trên mặt nước, bình thường nhộn nhạo mở ra ở trong mộng. “Lúc mới bắt đầu, ta thấy ngoài cửa sổ có tuyết rơi, trong phòng được than hồng sưởi ấm, chỉ cảm thấy chóp mũi cũng chảy ra mồ hôi. Liên tục nói chuyện, đùa vui ầm ĩ, tuy rằng không biết đang nói cái gì, cũng không biết đang nháo ở đâu, nhưng trong lòng tràn đầy vui mừng. Nói chuyện liên miên, sau đó liền đi ngủ. Nghĩ rằng đây thực sự là vĩnh viễn, trong mộng còn không nhận được cười nhẹ một phen.”

Nói tới đây, Cố Tích Triều dừng lại nhấp một ngụm trà. Thiết Thủ liền cảm thấy có điều kì quái, y rõ ràng nói mình ở trong mộng của chính mình, nhưng nghe ngữ khí thì lại thấy dường như đây là mộng của người bình thường khác.

”Thời điểm tỉnh lại, là ngủ ở nơi có tuyết, mộng vẫn chưa xong, nhưng không biết là vẫn còn ở trong mộng. Gió thổi tuyết rơi, xâm nhập vào cơ thể khiến xương cốt nứt hết ra, lại không có mái che đầu, bên người không có một ai. Theo bản năng cảm thấy được mình bị đuổi ra ngoài, lòng đau như cắt, nhưng không có khóc, thời điểm mà không có ai lại quan tâm đến sự sống chết của người, khóc cũng không có ích gì. Vẫn là đi thẳng trên tuyết, cho tới khi chết rét, mới chính thức tỉnh lại. Thời điểm tỉnh lại, mỗi một tác da đều lạnh băng, thời gian trôi qua rất lâu mới có thể lấy lại phản ứng, chính là mình vẫn còn sống”.

8. Quyển 1 - Chương 8

Edit: Tiểu Tử Kì

Beta: Tuyết Lâm

Thiết Thủ có chút ngoài ý muốn, hẳn vốn tưởng rằng cảnh trong mơ của Cố Tích Triều phải là một màn

máu chảy thành sông, oan hồn đòi mạng. Còn muốn thừa cơ giáo huấn y một bài về nhân quả báo ứng, thế gian chuyển vần, tư tưởng ác giả ác báo, nhưng kết quả lại thất bại hoàn toàn.

Cố Tích Triều nhướng mày cười khê: “Có phải rất thất vọng có đúng không? Người cho là trong mộng của ta phải rất phức tạp nào là bị cừu gia đuổi giết? Thật ra chuyện bị cừu gia đuổi giết không phải ta giết người thì là người giết ta, hiện giờ không còn gì đáng nói. Huống hồ, ta chỉ có một cái mạng, hôm nay không chết thì ngày mai chết, có gì quan trọng nữa đâu?”

Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều, trong mắt của y chỉ có ý cười không màng danh lợi, y thực sự không sợ. Y không sợ cùng Thích Thiệu Thương bất đồng, Thích Thiệu Thương mặc dù là nam nhân dũng cảm được ngàn người ngưỡng mộ, Cố Tích Triều cũng là người bình tĩnh đến liều mạng, ngày cả hai đại chiến, bất quá chỉ là một chữ chết mà thôi.

Thiết Thủ có điều muốn nói nhưng không biết nói làm sao cho phải, đành nâng chén trà lên uống một ngụm. Cố Tích Triều đặt hai tay trên mặt bàn nói: “Ta với người không thân không thích, ta cũng không phải nữ nhân mà có thể lấy thân báo đáp cho người. Người chẳng qua là vì cố nhân trần trối trước khi mất mới hứa bảo hộ ta chu toàn. Nói cách khác, quan hệ gần bó giữa ta và người chỉ là một lời hứa hẹn hư vô mờ mịt.”

Nói tới đây, Cố Tích Triều bỗng nở nụ cười trào phúng, ánh mắt âm u, tầm tối: “Mà ta thì không tin hứa hẹn gì cả. Ta hiện tại rất an toàn còn có mái nhà trú chân, tất cả đều nhờ người bố thí. Ta hiện tại vẫn chờ, chờ cho đến khi nào người chán ghét ta, khi nào thì người mới mang ta giao ra cho kẻ khác. Ta không cần được, người đem được này mang về đi, mang ta ném ra bên ngoài để ta tự sinh tự diệt cũng tốt, ta sẽ không vì được mà thay đổi đâu.”

“Chỉ xin người đừng làm phiền ta”. Cố Tích Triều nói xong, đứng lên phủ phủ hạt bụi nhỏ dính trên y bào : “Cáo từ”

Thiết Thủ cũng đứng lên, tùy ý tiêu sái bước hai bước. Cố Tích Triều biết, vị trí đứng của Thiết Thủ hiện tại có thể phong kín đường ra của mình, muốn ra ngoài chỉ còn biện pháp duy nhất là phá hủy căn phòng mà thôi. Cố Tích Triều thản nhiên nhìn thiết Thủ, lạnh nhạt nở nụ cười: “Người quả nhiên muốn ngăn cản ta.”

Edit: Tiểu Tử Kỳ + Beta: Tuyết Lâm – tuyetlam.wordpress.com

Thiết Thủ nói: “Người là người thông minh, hẳn là hiểu được nếu một chọi một người không phải là đối thủ của ta, đừng cố làm mấy việc dư thừa.”

Cố Tích Triều nghe xong liền vỗ tay cười to, ánh mắt nhìn Thiết Thủ rõ ràng mang theo ý khinh người: “Phiền người còn nhớ những lời này, vậy người sao không thử nghĩ xem, ta vì cái gì mà lại đem chuyện mộng của ta nói cho người nghe, chẳng lẽ vì muốn tranh thủ sự đồng tình của người?. Ta vì cái gì mà phải rót nước pha trà mời người, chẳng lẽ chỉ đơn giản là tán gẫu với người về mộng không ư?”

Thiết Thủ trong lòng thầm kêu không xong, nhất thời vận công, chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, nơi cổ

họng cảm thấy tinh ngọt, phù một tiếng liền thổ huyết. Thiết Thủ cắn răng chỉ vào Cố Tích Triều nghiêng rằng nói: “Người...”

“Ta?” – Cố Tích Triều mày kiếm một đường, khóe môi câu lên tạo thành một nụ cười nhẹ: “Nể tình người đã hảo hảo chiếu cố ta thời gian qua, cho nên ta khuyên người một câu, người cứ ngoan ngoãn ở lại căn phòng này trong mười hai canh giờ, người tốt nhất là đừng nên vận công, nếu người không nghe lời, lúc đó thất khiếu chảy máu, sẽ chết rất khó coi nha.”

(thất khiếu: 7 lỗ, tai, mắt, mũi, miệng. Ta thích nhất là biểu tình nhướn mày hất mặt hỏi lại một câu: “Wo?” trong phim Nghịch thủy hàn nha, oách chưa từng thấy!! >”<)

Cố Tích Triều liền cười nói, liền nhanh chóng thả người vào làn mưa mênh mông, Thiết Thủ còn nghe y nói một câu nói sau cùng:

“Từ nay về sau, sống chết của ta không liên quan đến người.”

Mắt thấy đã ra khỏi rừng trúc, Cố Tích Triều dừng bước, nhìn phía sau không thấy có ai đuổi theo liền khinh miệt nở nụ cười trào phúng. Nghe hắn nói lời thề son sắt, chung quy cũng chỉ là kẻ tham sống sợ chết mà thôi. Trời mưa càng lúc càng to, y phục trên người đều đã ướt đầm, Cố Tích Triều có chút ảo não nghĩ tới kẻ sách tạm thời, quần áo chưa kịp mang theo, đành phải nhóm lửa đem quần áo hong khô mới được.

Nghĩ tới đó, trong ngực Cố Tích Triều bỗng nhiên quặn đau, đau đớn lâu dài mà trần trọc làm cho y ngay cả khí lực cũng không có, cả người giống như là con rối gỗ, ngã vào thân trúc mà trượt xuống.

Nằm nửa người trong bùn nước lạnh lẽo, nhưng y lại không cảm thấy lạnh chút nào. Y nghĩ máu của mình so với người khác là lạnh hơn ba phần đi, từ lúc ở trên tuyết, máu của y vốn đã không còn hơi ấm.

”Muốn xuất môn như thế nào cũng phải đem theo dù chứ?” Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam nhân trầm thấp, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, giống như đang trách cứ một hài tử bốc đồng.

9. Quyển 1 - Chương 9

Thiết Thủ thấy khuôn mặt như ngọc bạch của Cố Tích Triều bị nước bùn làm bẩn, giống như một chú mèo hoa nhỏ, vừa bực mình lại vừa buồn cười. Hắn thở dài rồi ngồi xổm xuống, đem chiếc ô nhét vào trong tay y.

“Nhờ phúc của người mà đã lâu rồi ta không chạy bộ.”

Thiết Thủ vừa oán giận vừa cúi xuống ôm Cố Tích Triều không thể động dậy lên. Lờn còn chưa dứt, Thiết Thủ bỗng nhiên cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, một đoạn đao nhỏ như lá liễu đang kề trên mạch máu hắn, mà

vị trí chính xác của đoản đao này lại nằm ngay trong tay Cố Tích Triều. Cố Tích Triều dùng thanh âm vô lực nói:

“Bỏ ta xuống, ta đã nói rồi, từ nay về sau sống chết của ta không liên quan tới người.”

Thiết Thủ vừa ôm Cố Tích Triều vừa thản nhiên nói: “Lúc ta ra ngoài có nấu nước, khi chúng ta trở về chắc nước cũng sắp sôi.”

Cố Tích Triều tăng thêm lực đạo ở cánh tay: “Ta nói bỏ ta xuống!”

Thiết Thủ cảm nhận được lưỡi dao lạnh cùng diềm xấu sắp đến. Nhưng hắn vẫn làm bộ như không có việc gì: “Sau khi trở về, trước hết cần phải tắm nước nóng cho ấm người đã.”

Cố Tích Triều tức giận nghiêng răng: “Ta không cần sự thương hại của người!”

Lưỡi dao sắc bén cuối cùng cũng cứa lên da, máu tươi nhanh chóng thấm ướt. Thiết Thủ như không cảm giác được gì, tiếp tục đi bình thường: “Ta không phải đang thương hại người mà là ta chiếu cố người.”

Cố Tích Triều nở một nụ cười trào phúng: “Có thể chiếu cố hạng người luôn có lòng dạ muốn hại người khác, lòng dạ của người cũng từ bi độ lượng thật nha.”

“Người nói người không bao giờ tin tưởng vào bất kì lời hứa hẹn nào?” – Thiết Thủ trầm tĩnh mở miệng, nhưng thanh âm lại không hề mang một chút tức giận nào: “Nhưng ta lại tin tưởng vào lời hứa hẹn của người, người nói người sẽ không hại ta. Cho nên lúc người nói người hạ độc là người lừa ta.”

Sau một lúc, Thiết Thủ nghe thấy Cố Tích Triều cười khê:

“Ta cũng chưa từng nói qua với người được ta hạ người là độc dược, bất quá được tính mạnh nên khiến máu không thể lưu thông. Nếu người muốn vận công để bức độc ra thì thật sự sẽ bị thất khiếu chảy máu. Nên ta nói những lời đó cũng đâu phải là giả.”

Thiết Thủ nghe thấy thanh âm lạnh lùng như thế không khỏi rung mình, người này đúng là tâm tư lạnh lùng mà, còn nhiều lần khiến người khác phải tức đến hộc máu nữa chứ, ai ở chung với y thật chẳng có mấy ngày an lành. Cố Tích Triều nắm chặt đoản đao nhẹ nhàng xẹt qua cổ họng Thiết Thủ một đường nói:

“Nhưng ta ngày càng muốn giết chết người.”

Thời điểm Thiết Thủ nghe xong câu nói đó, một chút ngữ khí lạnh lùng cũng chẳng có, hắn cúi nhìn xuống thân sắc lạnh nhạt trên mặt Cố Tích Triều hỏi: “Vì sao?”

Cố Tích Triều gương mặt nhìn hẩn, đôi mắt đen láy như thạch bàn xung quanh tỏa ra những tia huyền quang màu xanh: “Bởi vì ta không chịu nổi người lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh ta.”

Thiết Thủ ngược lại nở nụ cười, mang theo theo vài tia sủng nịch nói: “Vậy sao người còn chưa động thủ?”

Cố Tích Triều buông mi mắt xuống, thở nhẹ ra một tiếng: “Hôm nay ta mệt rồi.”

Nói xong, Cố Tích Triều mệt mỏi dựa vào ngực của Thiết Thủ, hai mắt nhắm lại. Thiết Thủ phát hiện ra Cố Tích Triều đúng là chúa sinh sự. Mặc dù ngẫu nhiên y có thể sống yên ổn mấy ngày, song mọi sự vụ đều chủ động tìm đến tận cửa. Trước sau mới vài ngày ngắn ngủi, trong trúc xá cư nhiên có thêm một người lớn đến làm tạp vụ. Thiết Thủ đứng xung quanh song chướng, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy y phục của nữ nhân đang phơi ngoài sân, thắc mắc hỏi:

“Nàng nói nàng do đào hôn mà chạy trốn, bị đánh đập nhiều nên mới chạy tới đây, người sẽ tin chứ?”

Cố Tích Triều nhún nhún vai, vẻ mặt không sao nói: “Tin hay không cũng không quan trọng, dù sao nàng cũng là phải dựa dẫm ta để sống yên, không bằng...”

Cố Tích Triều bỗng nhiên nhe răng cười, giống như một thiếu niên nghịch ngợm: “Người tới nói cho nàng biết ta tốt cùng là ai, đã giết tất cả bao nhiêu người. Nếu nàng sợ có thể nàng sẽ ra đi.”

Thiết Thủ nhìn ánh mắt sáng ngời của Cố Tích Triều, trầm ngâm một lát nói: ” Cũng tốt”. Thiết Thủ cùng cô nương tên Tễ Nguyệt trong rừng trúc một trước một sau, đi từ từ, hẩn không hề báo trước liền mở miệng nói trước, nhưng dường như là đã có sự chuẩn bị từ lâu:

“Họ Tư Không, tên Tễ Nguyệt, từ lần đầu gây án vào tháng bảy năm trước đến nay, đã liên tiếp gây ra ra mấy nghìn vụ, hôm nay ta muốn bắt người về quy án.”

Nữ nhân cười lên khanh khách, tiếng nói giòn tan: “Thiết Thủ, Thiết Du Hạ, quả nhiên không tầm thường, lại đi yêu nam nhân.”

Thiết Thủ nghe xong không giận, trái lại còn cười: “A, nếu người đang muốn nói tới y thì bắt quá người đã hiểu lầm rồi.”

Tễ Nguyệt mày liễu một mảnh nói: “Người vừa không để y bước chân ra khỏi rừng trúc nửa bước, lại còn không cho y gặp ngoại nhân nào chỉ còn thiếu mỗi việc xây tòa kim ốc đem y giấu đi nữa thôi, người còn gì để nói nữa không?”

Thiết Thủ bình tĩnh tự nhiên hồi đáp: “Nếu người đã xem đó là đúng sự thật, ta cũng không còn gì để nói cả.”

Tề Nguyệt thấy phản ứng của Thiết Thủ như vậy, trong long kinh ngạc, âm thầm đem sự kiện vừa rồi suy nghĩ lại, đột nhiên cả kinh nói: “Chẳng lẽ y là...”

Thiết Thủ làm ra bộ dạng chó có lên tiếng: “Chuyện này ta và người trong lòng đều biết rõ ràng, không cần phải nói ra.”

Tề Nguyệt ngơ ngẩn, sợ hãi lão đảo lui về phía sau mấy bước, đỡ lấy thân trúc mới không ngã ngối trên mặt đất.

“Làm sao có thể...” Tề Nguyệt run giọng nói: “Người xem y bất quá chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, sao lại có thể là người biết dùng đao kiếm? Mặc dù biết được mọi người nói, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nhưng y như vậy làm sao có thể là đại ma đầu tay nhuộm đầy máu được? Người muốn gạt ta, người muốn bịa chuyện gì cũng được, đừng lôi mấy chuyện ma quỷ này ra có đánh chết ta cũng không tin “.

“Người tin cũng được, không tin cũng được, nhưng hôm nay ta phải bắt người về quy án.”

Tề Nguyệt im lặng hồi lâu, mới lộ vẻ sầu thảm nói: “Cần gì làm những việc thừa thãi, ta đã tự mua dây buộc mình rồi.”

Thiết Thủ sững sốt, cẩn thận đánh giá Tề Nguyệt: “Như vậy là có ý gì?”

Hoảng loạn pha lẫn với tức giận, gần từng tiếng, Thiết Thủ nghe thấy nàng nói từng tiếng rất rõ ràng: “Mặc dù y chính là người kia, thế nhưng ta vẫn thích.”

Thiết Thủ nhìn cô nương vừa nói thích y vừa bi thương rơi lệ, bỗng nhiên cảm thấy rất quen thuộc như đã từng thấy qua rồi. Cố Tích Triều đối với một người nào đó chính là kiếp nạn một đời, vạn kiếp bất phục.

Tề Nguyệt ngửa mặt lên, đôi mắt thu thủy long lanh quang lệ, ngữ khí lại bình tĩnh mà kiên định vô cùng: “Cho dù người có bắt ta trở về, nhà giam kia cũng không giam nổi ta đâu, ta chỉ muốn cùng với người nguyện ý canh giữ ở bên cạnh y. Y thường xuyên đêm khuya đứng đây đọc sách viết chữ, nhưng lại không mặc nhiều quần áo, mùa đông lạnh như thế y cũng chẳng quan tâm. Y như vậy một chút tự chiếu cố bản thân mình cũng không biết, làm sao có thể khiến người khác an tâm đây?”

.

10. Quyển 1 - Chương 10

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Thiết Thủ một mình trở về trúc xá, Tể Nguyệt vừa nãy còn khóc không còn mặt mũi nào gặp y, giờ cũng quay trở lại. Hắn không hoài nghi nàng thừa cơ hội trốn, mà là tùy ý nàng ra đi. Vì hắn nhớ rõ ánh mắt của nàng khi nhìn Cố Tích Triều, ánh mắt ấy trầm tĩnh mà ôn nhu, cơ hồ tất cả mọi thứ đều dừng lại trên người y.

Đẩy cửa thư phòng ra, Thiết Thủ không khỏi nở nụ cười, chỉ thấy lúc này Cố Tích Triều đang gác tay trên đầu, đang ngủ. Người này lúc ngủ thì không có khiếm khuyết, vô cùng tinh xảo, chỉ khi ngủ mới giống hài tử cần được yêu thương, khiến người ta không có cách nào bỏ mặc y được. Điềm vào huyệt ngủ của Cố Tích Triều, Thiết Thủ hoàn toàn ôm lấy y, chợt nhớ tới gương mặt khóc lóc của Tể Nguyệt, nhin không được nói:

“Lại thêm một nữ nhân nữa nguyện ý vì người mà chết, ta thật không rõ, người ngoại trừ khuôn mặt ra thì còn có điểm nào tốt?”

Đôi môi cánh hoa màu san hô bán trong suốt của Cố Tích Triều hơi hơi mở ra, giống như chỉ cần cần nhẹ cũng có thể xuất huyết. Chiếc cổ bạch ngọc thật xinh đẹp, làm người ta nhìn không được liền muốn trêu chọc y, xoa nắn cái cổ nhỏ thon dài của y.

Thiết Thủ trong lòng căng thẳng, thiếu chút nữa muốn đem Cố Tích Triều ném trên mặt đất. May mắn hắn nhanh tay lẹ chân, ôm lấy thắt lưng Cố Tích Triều, đem thân thể y áp vào lòng ngực mình. Bỗng nhiên trong lúc đó, cả người Cố Tích Triều cứ như vậy mềm mại ở trong ngực hắn, hô hấp ầm ập phả vào hai tai hắn, vô cùng uyển chuyển. Hô hấp của Thiết Thủ dần dần trở nên nặng nề, hắn hít sâu vài hơi, ổn định tâm thần, lấy tốc độ nhanh nhất ôm Cố Tích Triều lên giường, trùm kín chăn, mắt không dám nhìn lại y lần thứ hai.

Lúc sau, Thiết Thủ từng bước tiến gần tới rừng trúc. Thực tế, mặc dù hắn muốn đi nhưng cũng không có cách nào đi được, hắn phá án ở ngoài biên quan cả ngàn dặm, muốn đi như thế nào đây? Thiết Thủ là một nam nhân bình tĩnh, biết kiềm chế, hắn là người làm việc luôn công tư phân minh, trong mắt hắn không có gì là việc nhỏ, cho nên hắn đối với cục diện này có chút băng khuâng, không biết giải quyết thế nào.

Trước khi tới khu rừng, Thích Thiệu Thương nhờ hắn mang hai vật khác nhau, một là một cổ cầm nghìn năm, hai là một loại tửu có tên gọi Pháo Đả Đẳng. Về rượu thì hắn có thể lý giải, Thích Thiệu Thương vốn yêu rượu như mạng, nhưng cũng rất kén chọn, mặc dù trong kinh thành có bao nhiêu quỳnh tương ngọc lộ, số rượu hợp ý hắn cũng chẳng là bao.

Hắn nói quỳnh tương ngọc lộ chính là Hầu Tiểu Thư, chiếu theo lý, sẽ không khó uống, cũng sẽ không có tư vị gì đặc biệt. Nhưng chỉ có Pháo Đả Đẳng là khác biệt, uống vào miệng đặc biệt hơn, có cảm giác bỏng rát, trong sự đau đớn còn pha lẫn một chút khoái cảm, làm cho người không nhìn được muốn uống nữa.

Thấy Thích Thiệu Thương miêu tả Pháo Đả Đẳng như vậy, tuy rằng hắn không uống rượu cũng cảm thấy có chút say mê. Thiết Thủ lúc ấy bèn trêu chọc hắn:

“Nếu nói như ngươi, nếu quỳnh tương ngọc lộ chính là Hầu Tiểu Thư, thì như vậy, chẳng nhẽ Pháo Đả Đăng không phải chính là Túc Hồng Lệ?”

Thích Thiếu Thương lập tức quả quyết phủ nhận: “Pháo Đả Đăng là Pháo Đả Đăng, không thể so sánh với nữ nhân được.”

Còn về cầm, Thiết Thủ hỏi là loại cầm nào?

Thích Thiếu Thương trả lời thực ngắn gọn, cũng dùng góc độ miêu tả Pháo Đả Đăng mà nói, đó là một cây đàn tam huyền cầm, hẳn vẫn còn để ở Kỳ Đình tử quán.

Thiết Thủ hỏi: “Nếu đã mất rồi thì sao? ”

“Không còn nữa thì đành chịu vậy, không còn cách nào khác, bất quá là thử thời vận thôi.”

Thiếu Thích Thương thành danh từ thời thiếu niên, hăng hái, ít khi có biểu hiện ảm đạm mà bất đắc dĩ như vậy. Cho nên khi hắn nói không cần, nhưng Thiết Thủ vẫn một phen mất vẻ đi tìm chiếc đàn đó. Thời điểm Thiết Thủ đem rượu cùng đàn giao tận tay Thích Thiếu Thương, hắn cao hứng như nhát được bảo vật, nhất là lúc tiếp nhận đàn, hắn không thể tin được liên thanh nói:

“Ngươi quả nhiên tìm được, quả nhiên vẫn còn tồn tại, quả nhiên vẫn còn tồn tại!”

“Ngươi đừng cao hứng quá sớm. Chiếc đàn này đã không thể gảy được, dây đàn đều đã bị đứt, thân đàn cũng có nhiều khe nứt.”

Thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt của Thích Thiếu Thương dường như không hề nghe lọt một chữ. Hắn cẩn thận vuốt thân cầm loang lổ, vô cùng quý trọng, giống như là vuốt ve âu yếm ái nhân yêu quý. Mà Thiết Thủ cảm nhận được người này nhất định không phải là Túc Hồng Lệ.

.

11. Quyển 1 - Chương 11

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyệt Lâm

Đêm đó, Thích Thiếu Thương kéo theo Thiết Thủ cùng uống Pháo Đả Đăng. Thiết Thủ không thích uống

rượu, cũng sợ rượu vào sẽ hỏng việc, say rượu lại nói lộ ra những điều không hay, tóm lại là không có chuyện gì tốt. Vì vậy lúc đó khi Thích Thiều Thương hai mắt mông lung, Thiết Thủ như trước vẫn duy trì được sự tỉnh táo. Thế nhưng Thiết Thủ lần này tình nguyện muốn uống say, để không cần phải nghe những lời Thích Thiều Thương nói.

Trời bắt đầu tối, Thích Thiều Thương vẫn ôm đàn vuốt ve, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nghe nói ở tây hải có loan giao, đàn nếu bị đứt dây dùng giao này có thể hoàn hảo khôi phục lại.”

“Đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết thôi.”

Thiết Thủ không lưu tình chút nào phủ nhận. Nếu Thích Thiều Thương chạy đi tìm loan giao gì đó, lượng công việc của hắn chắc chắn sẽ tăng mạnh. Thích Thiều Thương giống như không có nghe gì cả, còn nói:

“Đàn tốt mấy thì cũng vô dụng, người gảy đàn đã mất. Như vậy cũng tốt, chặt đứt còn hơn.”

Thiết Thủ là người có sự quan sát nhạy cảm sắc bén, cho nên hắn rất nhanh chóng phát hiện ra ánh mắt Thích Thiều Thương nhìn thân cầm rất quen thuộc, hắn là người có trí nhớ tốt, không bao giờ nhớ sai, nên hắn rất nhanh chóng, nhanh tới mức chính hắn cũng không kịp làm bộ không nhận ra ánh mắt này, liền nhớ ra ánh mắt Tể Nguyệt nhìn Cố Tích Triều cũng y hệt như thế.

“Ta lần đầu tiên gặp y là khi ở Kỳ Đình tửu quán, y đánh đàn ta múa kiếm, y đàn thực là hay.”

Ánh mắt Thích Thiều Thương mê ly, giống như nhớ lại tình cảnh lúc đó, tiếng đàn lúc đó.

“Nhìn y uống rượu thật như muốn đem người áp chết mà. Nhất là cái miệng nhỏ, đôi môi nhỏ, cũng không biết muốn uống đến ngày tháng năm nào. Ta nhịn không được cứ chuốc cho y uống, rốt cuộc y quá chén ngã lăn ra ngủ, kết quả là ta thay y rửa chén suốt cả đêm.” – Thích Thiều Thương hắc hắc cười: “Tửu lượng y kém muốn chết, không bằng một phần mười của ta, nhưng nói đi cũng phải nói lại, dường như y không bằng ta cũng chỉ có điểm này.”

Thiết Thủ không trách được vì sao hắn lại coi trọng chiếc đàn này như vậy, thì ra là hắn đang tâm tâm người đã đi. Chính là hắn không hiểu đó là nữ tử như thế nào, chỉ có tửu lượng không bằng hắn, Túc Đại Nương kia không phải nhân vật giống như vậy sao, như thế nào mà chưa nghe qua giang hồ có nhân vật như vậy nhỉ, chẳng lẽ lại là tại đại mạc biên quan xuất hiện nữ tử Tây Vực?

“Y thế nào rồi?” – Thích Thiều Thương đột ngột hỏi, ánh mắt không hề rời khỏi thân cầm.

Thiết Thủ có chút chuyển biến bất quá chỉ hỏi qua loa: “Y là người nào?”

Thích Thiều Thương cắn răng nói: “Cố Tích Triều.”

Thiết Thủ nghĩ con ma men này đúng là nói chuyện chả ra đâu vào đâu, đang tâm tâm niệm niệm một nữ nhân làm hấn khắc cốt ghi tâm thì sao lại đột ngột nhảy sang cừu nhân không đội trời chung như thế.

12. Quyển 1 - Chương 12

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

“Vẫn còn sống.” – Thiết Thủ nghĩ nghĩ, lại tiếp tục bổ sung: “Nhưng bây giờ không thể ra khỏi cổng đại môn một bước, người yên tâm, y rốt cuộc cũng không thể gây thêm sóng gió gì nữa rồi.”

“Y thực sự điên rồi sao?”

Thích Thiếu Thương cẩn thận cầm chén rượu hời. Thiết Thủ nghĩ bệnh mất trí nhớ hấn cũng là một loại bệnh điên đi, vì thế gật đầu nói:

“Cứ coi như vậy đi.”

“Coi như vậy đi? Coi như thế nào mới được coi là đúng?”

Thích Thiếu Thương bỗng ngừng đầu nhìn Thiết Thủ, ánh mắt sáng quắc. Thiết Thủ bị hấn nhìn liên cảm thấy chột dạ, thầm nghĩ, ai nói con ma men này dễ bị gạt chứ. Nhưng nghĩ lại, toàn bộ mọi thứ xung quanh hấn đều bị hủy ở trong tay của Cố Tích Triều, còn có Hủy Nặc Thành, Thần Uy tiêu cực, nợ máu nhiều như vậy, thì làm sao mà nói có thể bị lừa gạt mà bỏ qua cơ chứ.

Uống một hớp rượu, Thiết Thủ hy vọng chính mình cũng say để quên đi: “Y bị mất trí nhớ, cái gì cũng đã quên rồi.”

“Đã quên, cái gì cũng quên sao?”

Thích Thiếu Thương ngừng ra, bỗng nhiên nở một nụ cười chua xót mà thê lương, hấn nhìn lên bầu trời hư vô quát:

“Cố Tích Triều, người quên sạch mọi thứ thật thoải mái, người có biết hay không ta ngày đêm đều rất nhớ người, lúc nào nằm mơ liền mơ tới người, ta nghĩ đến người đã muốn điên rồi!”

Thiết Thủ nghĩ, như vậy là hấn muốn giết y để báo thù sao? Cũng khó trách, huyết hải thâm thù, nợ máu

cao ngất, hấn bỏ qua lúc đó có thể là không muốn nhìn Cố Tích Triều chỉ bị chém hai đao là trả xong mọi chuyện. Thiết Thủ lúc đó còn bội phục Thích Thiếu Thương nhân từ, không đành lòng nhấn tâm xuống tay. Bất quá hiện nay hấn đã hối hận.

“Y ở nơi nào?”

Thích Thiếu Thương hai tay chống bàn, nghiêng người tới gần Thiết Thủ hỏi. Thiết Thủ thông dong nhìn thích Thiếu Thương, không nhanh không chậm nói:

“Nếu người đã buông tha y, tội tình gì lại tìm y để trả nợ cũ nữa chứ?”

“Người sợ ta sẽ giết y sao?”

Thiết Thủ liếc mắt nhìn Thích Thiếu Thương không buồn nói chuyện, hấn không muốn chọc tức con ma men này.

“Sẽ không đâu.” – Thích Thiếu Thương lắc đầu: “Nếu ta muốn giết y ta đã sớm xuống tay rồi, không cần phải chờ đến ngày hôm nay. Ta có rất nhiều cơ hội để giết y, không phải sao?”

Đã từng như vậy thôi, Thiết Thủ trong lòng thầm nghĩ. Trước đây người không giết y, không có nghĩa là hiện tại cũng sẽ không giết. Người có lí do để giết, lí do gì ở thời điểm nào đều được thành lập, hơn nữa còn rất đầy đủ.

“Ta chỉ muốn nhìn thấy y, sẽ không làm gì tổn hại đến y cả.”

Thiết Thủ hơi hơi nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá Thích Thiếu Thương, vừa nhìn, trong lòng vừa lắc đầu. Ánh mắt sung huyết thể kia, tựa như có thể dễ dàng kẹp chết con muỗi bằng đôi mày, bộ dạng thể nào cũng giống như hận không thể đem đối phương ăn tươi nuốt sống, vạn nhất hấn thật sự muốn làm vậy, Thiết Thủ cũng không có cách nào khuyên bảo, ngăn cản hấn.

Mặc dù Thích Thiếu Thương đã viết giấy cam đoan, bên trên có ấn Huyết Thụ ấn, nói sẽ không đối phó Cố Tích Triều, Thiết Thủ cũng không cho hấn gặp Cố Tích Triều. Chỉ sợ cừu nhân gặp mặt hai mắt sung huyết, lúc đó còn ai có thể nghĩ nhiều như vậy chứ? Thậm chí khi người nói câu: “Nếu ta muốn đối ý giết ngay bây giờ thì thế nào!”, đến lúc đó ta có thể ăn thịt được người sao?

Không đúng, nói những lời như vậy luôn là Cố Tích Triều chứ không phải là Thích Thiếu Thương. Nhớ tới lúc Cố Tích Triều nói những lời này, chiếc cằm tinh xảo hơi hơi ngẩng lên, nhú mi, biểu tình rõ ràng là của tiểu hài tử làm xấu, Thiết Thủ nhin không được mỉm cười. Thích Thiếu Thương nếu phá hủy hẹn ước, hấn sẽ phải mang vẻ mặt áy náy đứng ở cửa mặc cho người xử lí. Còn nếu như ngược lại làm người ta không đành lòng không biết đối với hấn như thế nào.

Cho nên, tuy Cố Tích Triều là người thông minh, nhưng Thích Thiếu Thương so với y càng biết làm người

hơn. Ngàn dặm đuối giết, Thích Thiều Thương luôn chiếm được nhân hòa, cho dù Cố Tích Triều có lợi hại đến cỡ trọng thiên, cũng vẫn là chạy không thoát kết cục thất bại thảm hại.

Mất thấy Thiết Thủ đang suy nghĩ điều gì đó, tựa như đã quên mất sự tồn tại của mình, Thích Thiều Thương nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Y đến tột cùng là đang ở nơi nào?”

“Ta không thể nói cho người biết. Cuộc sống của y bây giờ rất an tĩnh, cũng sẽ không quấy rầy đến bất kì kẻ nào.” – Thiết Thủ trấn tĩnh đón nhận ánh mắt lợi hại như đao của Thích Thiều Thương: “Ta cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến y “.

Thích Thiều Thương cùng Thiết Thủ đối diện trong im lặng, Thiết Thủ cảm thấy được nếu ánh mắt chính là mũi tên, hắn hiện tại chỉ sợ đã biến thành tổ ong vô vẽ. Người dời tầm mắt trước tiên là Thích Thiều Thương, hắn chính là xoay người hung hăng đem chiếc đàn vô tội đập bể xuống đất. Thiết Thủ cảm thấy có một trận hàn phong nguy hiểm ở sát chớp mũi mình, người kia đem chiếc đàn hắn vất vả tìm được không coi vào đâu, đập bể nát. Tiếng thổ dốc nặng nề của Thích Thiều Thương giống như con dã thú bị thương, hồi lâu mới dần dần bình phục, nói:

“Ta cho người một lời khuyên, Thiết huynh.” – Thanh âm trầm thấp của hắn, không thể không nghe thấy: “Cố Tích Triều chính là một yêu tinh, người tốt nhất nên cẩn thận.”

(Thích bb đã từng trải nên muốn khuyên đầu đất đừng lún sâu đây mà =)))

“Yêu tinh?”. Hai chữ này khơi dậy trong lòng Thiết Thủ một trận sóng, trong thoáng chốc, hắn tựa như nhìn thấy hình ảnh kiều diễm, bộ dạng đậm mạc xinh đẹp yên tĩnh ẩn hiện dưới dòng nước chảy xiết. Hắn nghĩ hắn đã say đi, cho nên khi Thích Thiều Thương nói câu nói cuối cùng kia, hắn chỉ nghe được câu nói “Cố Tích Triều là yêu tinh”, vì cái gì Thích Thiều Thương lại nói Cố Tích Triều là yêu tinh?

13. Quyển 1 - Chương 13

Edit: Tiểu Tử Kì

Beta: Tuyệt Lâm

Thời điểm Thích Thiều Thương tỉnh lại vào ngày hôm sau, thấy mặt đất bừa bãi như thế liền không khỏi cảm thấy hối hận. Hắn không phải là hạng người không quả quyết, thế nhưng phạm là sự việc gì dính dáng đến Cố Tích Triều hắn liền lập tức rối loạn. Tính ra, Cố Tích Triều chính là sinh mệnh của hắn, y hai tay nhuộm đầy máu tươi đỏ ngập đầy trời xuất hiện trong yên hà, kết thúc tính mạng hắn từ nay về sau bằng một đường kiếm, máu nhẹ nhàng chảy ra, cuối cùng, y bước qua xác chết để đến bên cạnh hắn, vẫn ý cười thản nhiên như trước, phẳng phất như lần gặp mặt đầu tiên.

Thích Thiều Thương hành tẩu giang hồ đã hơn mười năm nay, gặp qua vô số người, hắn thấy Cố Tích

Triều là một nam tử tuấn tú nhã nhặn, kinh tài tuyệt diệu, kinh thường thể tục, hết như là do lão thiên gia phái xuống để làm người cùng hấn hành tẩu giang hồ. Ngay tại thời điểm hấn coi y như tri kỉ, đem tất cả mọi thứ đều tin tưởng giao phó cho y, y lại thản nhiên cười, tao nhã xoay người đi, thuận tay đẩy hấn vào trong cục diện sinh tử tàn khốc sớm đã được bố trí trước.

Lúc này hấn mới phát hiện Cổ Tích Triều này là một nam nhân nửa thuần khiết, nửa âm u, vừa là một thư sinh tuấn tú nhã nhặn, kinh tài tuyệt diệu, kinh thường thể tục, nhưng đồng thời cũng là kẻ điên lãnh khốc vô tình, khăng khăng một mực không từ thủ đoạn. Hấn vượt qua được sinh tử vận mạng vốn được định trước, lại bị y làm lạc lối trong đôi mắt sáng ôn nhu, cùng bộ dạng nửa chính nửa tà ở trong rừng rậm.

Thích Thiếu Thương thở dài một tiếng, thu thập các mảnh vỡ của thân cầm. Nhạc khí được một vị lão sư phụ mất hí làm ra, cẩn thận ôm thân cầm bị đập phá nói:

“Phá hư thành như vậy, có thể khôi phục lại như cũ cũng không phải việc dễ dàng.”

Thích Thiếu Thương cười cười, kinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ: “Có thể khôi phục là tốt rồi, không còn gãy được như trước cũng không sao.”

Hấn tìm chiếc đàn này không phải vì gãy đàn, nhưng những người không sợ phiền phức mà nhắc nhở hấn nên đem cây đàn này phế đi. Hấn nhớ mang máng, tối qua mượn rượu hỏi Thiết Thủ một vài vấn đề nhưng không có đáp án, hấn ban đầu cũng không thể trông cậy vào câu trả lời nơi Thiết Thủ, chỉ là muốn tự cho mình một công đạo thôi. Hồi vòng vo biết là sẽ không như ý muốn, hồi thăng thần thì may ra có thể biết được đầu đuôi.

Thích Thiếu Thương trong lòng nghĩ ngợi. Con người ở đời đau khổ nhất chính là động lòng luyện ái, biết rõ rằng nếu có thể thoát khỏi thì sẽ thanh tĩnh biết bao, tự tại biết bao, nhưng một khi đã động tâm thì sẽ cầm chắc đau khổ, nhưng không cách nào dứt ra được.

Thiết Thủ đi trên đường, nhin không được thăm nghĩ Thích Thiếu Thương đem qua thật sự quá mức kì quái. Hấn có rất nhiều cơ hội để giết Cổ Tích Triều, nhưng một lần lại một lần hấn buông tha cho y. Hiện giờ Cổ Tích Triều đang ở dưới sự bảo vệ của hấn, Thích Thiếu Thương lại muốn bức y lộ diện. Bằng kinh nghiệm hấn làm cộng sự của Thích Thiếu Thương cho biết, Thích Thiếu Thương vốn không phải là loại người lật lọng, tiểu nhân bản thủ, như thế nào lại gây khó dễ cho Cổ Tích Triều?

Thiết Thủ chính là trăm nghìn lần không thể giải thích được, bỗng nhiên thấy một thân ảnh quen thuộc thoáng qua ở trước mắt, vì vậy hấn liền ném Thích Thiếu Thương qua một bên. Hấn dù sao cũng là một bộ khoái, bất trộm chính là nhiệm vụ hàng đầu của hấn. Khi Tư Không Tế Nguyệt bị người ta đè bả vai lại, phản ứng đầu tiên là muốn tìm hiểu xem người nào không sợ chết dám gây sự với bốn cô nương. Quay người lại, đang muốn trừng mắt lạnh thì phát hiện gương mặt đối phương còn lạnh hơn mình.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” – Rõ ràng là khẩu khí tra hỏi phạm nhân.

Tế Nguyệt bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Người không phải đã đang nghĩ ta đang chạy trốn đấy chứ? Vậy không quá vũ nhục tài trí thông minh của ta sao? Người có gặp qua người nào muốn trốn chạy lại

hoảng loạn chạy trên đường không? Còn nữa, cho dù ta có ngồi tù, cũng là muốn có cơm ăn a. Nói người đó, chỉ mới hơn một tháng không gặp người, người cho rằng ta cùng công tử là nhờ ăn trúc rừng, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt mà sống sao?”

Tế Nguyệt một phen cười khanh khách nói hần căn bản không thể xen vào chuyện mưu sinh của người khác, Thiết Thủ không khỏi ngĩ ngợi.

“Bất quá người tới rất đúng lúc.” – Tế Nguyệt đem cái túi nhỏ dường như nhét rất nhiều đồ vật đưa vào ngực Thiết Thủ, vỗ vỗ tay nói: “Ta đi lâu như vậy rồi cũng đã đói lắm rồi, chúng ta đi ăn cái gì đó đi.”

Thiết Thủ nhìn theo bóng dáng của Tế Nguyệt cười khổ một chút rồi nhấc chân đuổi theo. Hần ôm một đống đồ vật đi theo Tế Nguyệt lên trà lâu, vì nhiều đồ đạc nên tầm mắt hắn chỉ nhìn thấy xung quanh từ chân tới trước chỗ ngồi ba tấc, không thấy được người tới qua mời hắn uống rượu hiện đang ngồi phía sau hắn, cách một cái bàn, uống trà với vẻ mặt mờ mịt.

Tế Nguyệt lấy hai phần điểm tâm, lại bảo Thiết Thủ thích ăn gì thì tự đi lấy. Thiết Thủ kinh ngạc: “Người không phải lấy hai phần sao? ”

Tế Nguyệt bày ra vẻ mặt đương nhiên nói: “Phần này là dành cho công tử!”.

Thiết Thủ cười, nửa đùa nửa thật hỏi: “Hiện tại cho dù người vì y mà tự tìm cái chết, chỉ sợ y một chút cũng không để mắt tới người đâu”.

“Đương nhiên.”

Tế Nguyệt đáp như đinh đóng cột. Thiết Thủ không khỏi lấy làm lạ, liền dùng thanh âm không hiểu hỏi nàng:

“Người không nói cho ta biết nam nhân kia có cái gì tốt, khiến cho các người trẻ già măng mọc, hết người này đến người khác vì y mà sống chết cũng không màng?”

Tế Nguyệt cười khê: “Sao nào? Hay là... người đang ghen tị?”

Thiết Thủ lắc đầu:

“Không, ta chỉ là không hiểu. Từng có một vị cô nương, nàng nguyện hi sinh tính mạng để van xin ta đừng bắt y. Sự việc đó đã qua cách đây cũng không lâu lắm, thủ đoạn của y người chưa từng được tận mắt chứng kiến, chỉ là có nghe nói qua thôi đúng không, dùng tâm ngoan thủ lạt để hình dung về y có vẻ vẫn chưa đủ.”

Tế Nguyệt cắn môi, ngón tay ma xát qua lại bên cạnh chén trà xanh miết, sau một lúc mới chậm rãi nói:

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy y là dưới ánh trăng mờ ảo, nhìn y ta mới phát hiện ra nguyên lai nam tử cũng có người sắc diện thanh tú, thiên tiên thoát tục, không vướng bụi trần. Cho nên ngay từ đầu ta đã bị dung nhan mỹ mạo của y hấp dẫn.”

Tế Nguyệt nói xong liền bước bình trường mắt với Thiết Thủ, sau đó than nhẹ một tiếng, tiếp tục nói:

“Ta đã sa vào mê trận, không có phương thuốc nào có thể cứu chữa được nữa rồi. Ngày đó, mặt trời vừa xuống núi, không thấy công tử chuẩn bị cơm chiều, ta định nhắc nhở y. Vừa vào phong, phát hiện công tử một mình thất thần, vẫn không nhúc nhích như một bức họa vậy. Lúc ban đầu còn cảm thấy quá đẹp, chính là thời gian trôi qua, trong lòng lại cảm thấy lo sợ. Ở dưới ánh sáng mờ ảo, ta nhìn không chớp mắt, hô hấp liên hồi cơ hồ không nghe thấy rõ hô hấp của công tử, nhưng lại cảm thấy người y cứ từ từ trở nên trong suốt, giống như muốn tiêu biến vậy. Ta nhịn không được gọi y một tiếng, y xoay đầu lại nhìn ta, ánh mắt như một hài tử bị bỏ rơi vậy, nhưng vẫn cố cười. Ta cảm thấy trong nụ cười của công tử có chút lưu luyến, nhưng ở một giây phút khác, ta mới phát hiện y cười đến vô hồn. Lúc ấy, mắt ta bỗng nhiên đổ lệ. Vì thế công tử mới hỏi ta: “Tế Nguyệt, vì sao ngươi lại khóc?”. Ta lại bị thương không kiềm chế được, chỉ có thể khóc thôi, không nói được gì cả.”

Tế Nguyệt nhìn Thiết Thủ, tiểu ý thê lương:

“Từ một khắc đó, ta đời này coi như xong rồi. Cho dù y không thích ta, cho dù cừu gia của y ở khắp giang hồ, ta cũng nguyện coi chừng giùm y, che chở cho y. Có thể khiến cho ta vì y mà chết cũng đã là được như sở nguyện rồi, cuộc đời này ta không còn gì oán trách.”

Thiết Thủ nhìn Tế Nguyệt, nàng giống hệt một Văn Tinh thứ hai, nhịn không được thở dài:

“Cố Tích Triều này thật đúng là...”

Thiết thủ bỏ lửng câu nói, “thật là...” như thế nào hẳn cũng nói không nên lời, hẳn chỉ biết rõ, y có được nhân tâm, cũng vì y biết mềm mỏng.

“Ta cũng không rõ nữa, Thiết bộ đầu, vị nữ tử kia cầu ngươi không bắt công tử, ngươi hiện tại vẫn ở bên cạnh y bảo vệ y...” – Tế Nguyệt đột ngột thay đổi đề tài, nhưng Thiết Thủ cũng không hiện ra bộ dạng ngơ ngẩn.

“Ta để y sống sót chẳng qua là chỉ muốn cho y thống khổ mà thôi. Y mất trí nhớ là chuyện ngoài dự liệu của ta.”

Thiết Thủ nhìn Tế Nguyệt, hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, Tế Nguyệt nói: “Thiết bộ đầu, ngươi...”

Đột nhiên, một con chim ưng rơi trên bàn đánh gãy lời nói của nàng, Tế Nguyệt kêu lên một tiếng:

“Vi Phong!”

Thiết Thủ kinh ngạc: “Không có chuyện gì chứ?”

Tề Nguyệt vừa gõ ống trúc trên chân nó xuống, vừa nói: “Không hiểu ở đâu đột nhiên nó lại tự bay tới cửa, đuổi cũng không chịu đi, công tử nói có lẽ nó quen biết y, nên liền giữ lại nuôi.”

Tề Nguyệt mở tờ giấy, vừa thấy liền lập tức đứng lên vội vã nói: “Công tử nói một lúc nữa trời sẽ mưa. Đi thôi, đừng quên đồ.”

Thiết Thủ nghi ngờ hỏi: “Y có thể nhìn bầu trời để đoán trước thời tiết ư? Còn nữa, người mua mấy thứ này có mục đích gì?”

Tề Nguyệt kiêu ngạo nói: “Trên đời này chỉ có thứ công tử không muốn học, còn không có gì mà công tử không biết. Mấy thứ này là công tử dùng tiền bán tranh mua được đấy.”

“Tranh chữ chỉ có thể bán được được vài tiền, chắc thứ này cũng không có gì đáng giá.”

Tề Nguyệt quay đầu lại nhìn Thiết Thủ, vẻ mặt tỏ vẻ khinh thường: “Tranh chữ của công tử rất điệu dụng, chỉ có loại người đầu óc thô kệch như ngươi mới không hiểu được thôi, nói cũng phí lời.”

Thiết Thủ nhướn mi: “Ngươi không nói ta làm sao hiểu được?”

Hai người cứ như vậy lời qua lời lại, tới lúc xuống tới lầu, hoàn toàn không chú ý có một người vì nghe bọn họ nói chuyện mà bóp nát chén trà. Thích Thiệu Thương vẫn ngồi ở chỗ cũ, đột nhiên cảm thấy được nóc nhà thật là thấp, trà lâu thật là nhỏ, bất giác không giữ được ba chữ: Cố Tích Triều.

14. Quyển 1 - Chương 14

Edit: Tiểu Tử Kì

Beta: Tuyết Lâm

Cố Tích Triều đã trở thành một phần trong lòng hắn, có đuổi cũng không đi, hệt như huyết nhục dây dưa, không cách nào xóa bỏ. Thích Thiệu Thương không biết làm thế nào cho phải, nhưng hắn biết mình muốn làm cái gì. Nhắm mắt lại, hắn nghe thấy y nói:

“Một đêm tại Kỳ Đình tửu quán, Tích Triều suốt đời khó quên.”

Giờ khó quên lại là hấn.

Thích Thiều Thương nắm lấy kiếm lập tức lên đường, bọn họ đã đi trước được một đoạn, nhưng may mắn là hắc y nam tử cùng thanh xuân cô nương lại là một tổ hợp hiếm thấy, nên hấn rất nhanh chóng liền tìm được bọn họ.

Thích Thiều Thương từ xa cẩn thận lén lút theo dõi Thiết Thủ cùng Tề Nguyệt, hấn tự giấu mình, Cố Tích Triều đúng là luôn có thể dụ dỗ một đại hiệp như hấn làm những việc không trong sáng cho lắm. Lần đầu tiên nhìn thấy y, hấn liền cùng y đi trộm rượu, không nói chính xác là hấn trộm rượu cho y uống. Hiện tại hấn vì muốn biết tung tích của y mà đi theo dõi đồng sự của mình, thật là hết thuốc chữa.

Buổi tối Thích Thiều Thương nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào trướng đình tắm tối, tâm tư trầm trọc. Ban ngày theo dõi, hấn đã sáng tỏ chỗ ở của Cố Tích Triều, y cư nhiên ở trong rừng trúc ngoài thành. Theo lý thuyết, nếu đã biết chỗ ở của y lại còn ở rất gần, hấn có thể lập tức đến để đăng môn báo phỉ, đến nhà diện kiến thì hấn mới thấy an lòng. Chính là, tâm tình hấn lại càng không yên vì căn bản hấn cùng y không phải không có cái gọi là yên tâm thoải mái đi, quan hệ đăng môn báo phỉ, đến nhà diện kiến rất tuân thủ lễ thường.

Hấn cùng y dây dưa từ màn trình diễn hoa lệ tại Kỳ Đình tửu quán, trải qua ngàn dặm trần trọc trắc trở đuổi giết, lại tới một trận chiến sinh tử ở Tử Cẩm Thành, trong đó yêu hận tình thù lại chỉ như một khối rối loạn, hết như bụi gai đâm sâu vào khiến hấn đau đến khắc cốt ghi tâm. Gặp y, Thích Thiều Thương mới phát hiện ngày xưa giang hồ thật lý thú là đúng, tất cả bất quá chỉ là gió thoảng mây bay, hết thảy chỉ vì sự xuất hiện của y. Hấn đối với y nội tâm hoàn toàn không hề cứng rắn, mặc dù chỉ hận không thể giết được y, thế nhưng chuyện trước mắt cũng là làm hấn nguôi ngoai vài phần.**Edit: Tiểu Tử Kỳ**

Beta: Tuyệt Lâm

Lúc không gặp thì dùng trăm phương ngàn kế để gặp được y, đến lúc gặp được rồi lại muôn vàn gian nan không biết nói với y như thế nào, nói tóm lại chính là tiến thoái lưỡng nan. Sau cùng, Thích Thiều Thương hạ quyết định rốt cuộc không đi gặp Cố Tích Triều. Mỗi khi thấy Thiết Thủ không rõ mục đích đi ra ngoài, hấn đều đã nghĩ có phải Thiết Thủ đi gặp Cố Tích Triều hay không? Hấn tin Thiết Thủ được hay không? Hấn nói hấn muốn làm cho y thống khổ, vậy có thể nào hấn đang ngược đãi y? Tuy rằng Thiết Thủ không phải là người như vậy, thế nhưng trong tâm Thích Thiều Thương vẫn lo lắng bất an.

Cứ như vậy trước sau nghĩ cũng không thông, thật vất vả mới tới trời sáng, mình cảm thấy thật nhàm chán đến buồn cười, cư nhiên vì tai họa ngàn năm Cố Tích Triều mà không chỉ một lần hoài nghi sự chính trực cùng nhân phẩm của Thiết Thủ, có buồn cười hay không?

Không phải bản thân hấn không có dũng khí đi tới rừng trúc, chỉ là hấn không cách nào mở miệng được, làm cho chỉ có Cố Tích Triều độc thoại một mình, sau đó y lại nổi giận muốn động binh đao, đánh đến trời long đất lở. Bất quá hấn nghĩ chuyện đó cũng không hề lạ lùng gì, nói là về miệng lưỡi hấn làm sao đấu lại Cố Tích Triều, chỉ sợ lại phải bại trận thoái lui.

Nghĩ cũng lạ, ngẫu nhiên không nghĩ đến muốn đánh liều đi gặp y một phen, bồi hồi ở rừng trúc bên cạnh, nhìn lá cây tươi tốt xanh biếc, nghĩ đến thanh y nam tử đang ở bên trong, tâm tính đang xao động bất an

của hắn cũng liền dần dần bình tĩnh trở lại. Một ngày hao hức qua đi, Thích Thiều Thương bắt đầu cảm thấy có lẽ không cần nhất định phải buông tha y. Mấy ngày nay tuy gian nan, tuy một ngày tựa một năm trời đằng đằng, nhưng nếu thời gian qua chậm cũng chỉ là lại thêm một ngày trôi qua. Hắn không khỏi lạc quan nghĩ, chỉ cần chìm đắm trong những này thì chết đi cũng tốt.

Kiều Chấn Vũ's Hoàng cung

(tuyetlam.wordpress.com)

Thời điểm gần cuối thu, Toái Vân Uyên truyền đến tin tức Tứ hồng Lệ chuẩn bị thành thân, mà tân lang không phải là hắn. Thích Thiều Thương thở dài một hơi, cảm thấy như trút đi được hết toàn bộ gánh nặng, nàng rốt cuộc cũng có người nguyện ý vì nàng mà gánh vác hết thảy mọi thứ, hắn thật lòng vì nàng chúc mừng. Tứ Hồng Lệ là thành chủ của Hủy Nặc Thành, là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, một chút thương tâm của nàng thậm chí có thể giết chết Thích Thiều Thương, như thế này có đáng là gì đâu? Bỏ đi áo khoác phù hoa, nàng chỉ có khát vọng có một cuộc sống yên ổn của một nữ nhân bình thường, đáng tiếc chính là hắn lại không thể cho nàng yên ổn.

“Hách Liên phu nhân ” thực dễ xưng hô, tương lai có thể đổi lại là ” Tướng Quân phu nhân “. Thích Thiều Thương hiện tại cảm thấy sầu khổ nhất chính là, phải đưa ra hạ lễ gì cho nàng mới tốt?

So với hắn tâm bình khí hòa, lão Bát Mục Cừ Nhân lại giống như người bình thường khi bị đoạt mất thể tử, cả ngày động tay động chân lăm lăm không ngừng, thật là làm hắn phiền muộn chết. Nhưng Mục Cừ Nhân là vị trại chủ duy nhất còn lại đi theo bên cạnh hắn, Thích Thiều Thương đối với hắn có phần dung túng, cũng không nỡ quát lên bảo hắn câm miệng, không còn cách nào khác đành phải tự mình trốn đến đi để nơi thanh tịnh.

Cũng may là khí trời cuối thu sáng khoái, ôn hòa, hơn nữa ở nơi đây lại là kinh thành, tự nhiên cũng phi thường náo nhiệt, chuyện lạ không thiếu. Vừa đi dạo vừa chọn hạ lễ cho Hồng Lệ, nói chung cũng không nhằm chán chút nào. Ngày đó cùng ngày xưa cũng không khác biệt nhau mấy. Tiết trời trong sáng nhẹ nhàng khoan khoái, đi trên đường, nghe bên đường có thanh âm của người bán hàng rong rao hàng. Thích Thiều Thương nhàn nhã tiêu sái, chậm rãi quan sát những thứ xung quanh, tựa hồ nhìn rõ tất cả mọi vật, lại tựa hồ cái gì cũng chưa xem qua.

Bỗng nhiên, hắn nghe có người kêu ” Ai da ” một tiếng, thanh âm kia làm cho hắn đập loạn nhịp, ngay sau đó, một quyển sách xoẹt qua đỉnh đầu hắn, ” Phịch ” một cái rồi rơi xuống trước mặt hắn. Thích Thiều Thương theo bản năng nhặt cuốn sách lên, xoay người, hắn thấy có một vị thư sinh đang cúi đầu nhặt sách rơi trên mặt đất. Hắn không nhìn thấy rõ ngũ quan của y, chính là những cuốn sách đang cuộn của y bỗng nhiên mở ra, như sương như khói bao xung quanh y, vừa thấy đã chợt đi, giống như cảnh trong mộng ảo mờ lung.

Thích Thiều Thương tim đập nhanh và loạn nhịp mà là vì vị thư sinh kia, hắn không dám động cũng không dám lên tiếng, hắn sợ tỉnh mộng sẽ không có cơ hội thấy người. Trong khoảnh khắc ấy, thư sinh đứng thẳng dậy, thấy hắn, liền liền nở một nụ cười nhạt như cánh liễu mảnh. Y đi vài bước đến trước mặt Thích Thiều Thương, vươn tay, thanh âm trong trẻo nói:

“Cám ơn, đây là sách của ta.”

15. Quyển 1 - Chương 15

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Tuyết Lâm

Khoảnh khắc khi Thích Thiều Thương nhìn thấy thân ảnh kia thì hắn bỗng nhiên hiểu được, hắn ở trong chốn hồng trần trần trọc lưu luyến, tĩnh mạch tìm kiếm chỉ vì đôi mắt kia, hắn muốn khiến cho đôi con ngươi thâm sâu như đầm thủy này chứa đựng hình bóng của hắn, hơn nữa đời đời kiếp kiếp chỉ có một mình hắn. Hắn luôn luôn mong muốn, cũng luôn luôn suy nghĩ khi gặp lại y phải nói cái gì mới tốt. Chính là không ngờ vừa đối diện với y thì một câu nói quen thuộc lại tự động phát ra:

“Vị thư sinh này quả thật là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm.”

Cố Tích Triều vừa nghe, mi mắt không khỏi buông xuống cười khẽ, nghĩ thầm rằng mình đang gặp phải một tên ngọc tử, tùy tiện vừa va phải người liền nói cái gì ” Nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm “, nếu như thế chẳng phải là ngọc tử hay sao?

Nhìn cười, gương mặt nhìn người nọ cũng mắt sáng mày kiếm, dáng vẻ không tầm thường, chỉ là ánh mắt nhìn mình cảm thấy có điểm kì lạ, thế nhưng y cũng chỉ khẽ mỉm cười:

“Ánh mắt của ngươi sáng quắc giống hệt như một tên ăn trộm.”

Thích Thiều Thương sửng sốt, hắn đương nhiên không biết đối đáp như thế nào, câu nói của y sao lại từ ” Anh hùng khí khái ” trở thành ” Tên ăn trộm “?!

Cố Tích Triều thấy Thích Thiều Thương hãy còn thất thần, liền bước đến trước mặt hắn, lay lay hỏi: “Vị huynh đài ngọc nghê lại hay ngẩn ngơ này, có thể đem sách trả lại cho ta được hay không?”

Thích Thiều Thương vừa nghe được liền đem sách giấu ra đằng sau, dùng giọng điệu dụ dỗ hài tử nhỏ nhẹ nói:

“Ngươi trước hết hãy nói ”Ngươi cũng là nhất phái anh hùng khí khái”, ta sẽ đem sách trả lại ngươi.”

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương trong chốc lát liền cười bỏ đi, đã vậy còn không quên thấp giọng khinh bỉ:

“Xui xẻo, gặp phải một tên điên!”

Thích Thiếu Thương thấy thế liền vội vã chạy đến nắm lấy tay Cố Tích Triều, theo bản năng dùng lực lớn, siết chặt lấy cánh tay y.

“Chờ một chút, ta chỉ nói chơi thôi, trả sách lại cho người này.”

Thích Thiếu Thương nói xong liền đem sách đưa tới trước mặt Cố Tích Triều, hắn cảm thấy việc thực hiện kế hoạch từng bước từng bước một thật chẳng bằng không theo thứ tự bước nào. Nguyên lai, lúc này hắn thấy Cố Tích Triều kích động quá mức, nhìn quyển sách mới đã bị y nắm đến có nhiều nếp nhăn, vừa nhìn sắc mặt của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương chợt dạ nghĩ, xong rồi, y đã nổi giận a!

Cố Tích Triều hơi hơi nhú mi, lãnh đạm nói: “Người không buông tay, ta làm sao lấy?”

Thích Thiếu Thương lúc này mới chú ý đến, tay trái Cố Tích Triều đang bẻ một chồng sách, tay phải lại bị hắn nắm chặt, thật sự là không có cách nào.

Thích Thiếu Thương cảm thấy vô cùng có lỗi: “Thực xin lỗi, sách này bị nhàu nát mất rồi.”

Cố Tích Triều lại không để ý tới: “Không sao, còn xem được là tốt.”

“Nói cũng đúng, chính là cái kia...” – Thích Thiếu Thương ngập ngừng, muốn tìm câu gì đó để nói tiếp. Ngay lúc hắn đang nghĩ nát óc để tìm lý do giữ Cố Tích Triều, lại nghe thấy thanh âm thiếu kiên nhẫn:

“Người còn muốn nắm tay ta đến khi nào nữa?!”

Thích Thiếu Thương trong đầu chợt nghĩ ra chủ ý: “Ta làm cong sách của người, trong lòng thấy áy náy, ta mời người đi uống rượu coi như là bồi thường?”

Nói xong, cũng không cho người kia có cơ hội trả lời hắn vội vã kéo đi. Cố Tích Triều vốn đang ôm một chồng sách, mà Thích Thiếu Thương lại không báo trước đột ngột kéo mạnh làm làm trọng tâm y không vững, ngã về phía trước, Thích Thiếu Thương ngay lúc đó liền quay người lại, thế là Cố Tích Triều đứng lúc thuận theo thế ngã vào lòng hắn.

Thích Thiếu Thương là người nhiều năm luyện võ, tuy ngực không đến nổi cứng rắn như tá nhưng so với mãnh gỗ cũng không khác nhau là bao. Vừa chạm tới là như đánh vào cây, Cố Tích Triều cảm thấy ê ẩm, vừa nhấc đầu lên, đôi mắt như hàn băng âm ngoan trừng mắt nhìn Thích Thiếu Thương rồi tức giận đẩy hắn ra thật mạnh.

Thích Thiếu Thương vẻ mặt lo lắng, nhìn y từ trên xuống dưới không khỏi hỏi dồn: “Thực xin lỗi, là ta hơi lỗ mãng, người không sao chứ, có đau chỗ nào không?”

Thích Thiếu Thương không khỏi nghĩ tới có thể dễ dàng lôi kéo Cố Tích Triều, mượn cơ hội để cầm tay y, kéo y một mạch tới cửa, nhận thấy công lực của y đã giảm, trong lòng không khỏi trầm tư. Cố Tích Triều muốn ác miệng mắng nhưng vừa thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng tự trách của Thích Thiếu Thương thì lời muốn nói lại đành phải nuốt lại vào trong bụng, chỉ lãnh đạm nói:

“Ta không sao.”

Thích Thiếu Thương vẫn chưa yên tâm hỏi lại một lần nữa: “Thật sự không việc gì chứ? Vừa rồi người ngã cũng không nhẹ, trán người đỏ hết rồi kìa, có bị sưng chỗ nào hay không?”

Vừa nói hần liền nhanh tay xác định. Cố Tích Triều lùi về sau vài bước, khó chịu nói với Thích Thiếu Thương: “Cho dù nó có bị sưng nhưng người sờ loạn như thế nó sẽ khá hơn chắc?!”

Thích Thiếu Thương gật đầu: “Nói cũng đúng...”

Thế là hần thu hồi cái tay, khom người đỡ Cố Tích Triều từ trong ngực đứng lên, xếp lại chồng sách cho y rồi mỉm cười nói: “Sách nặng lắm, ta mang giúp người, đi thôi.”

Lần này hần không dám dùng lực quá lớn, kết quả là Cố Tích Triều liền không một chút sức mẻ. Thích Thiếu Thương than nhẹ một tiếng, quay đầu lại nhìn nam nhân có gương mặt lạnh buốt, hần vẫn biết, Cố Tích Triều từ xưa đến nay đều không dễ đối phó, hần muốn bắt y, nhưng rốt cuộc là phải làm thế nào mới tốt?

“Người lại đang suy nghĩ cái gì thế?” – Cố Tích Triều nhìn Thích Thiếu Thương chậm rãi hỏi.

Thích Thiếu Thương chỉ khẽ mỉm cười: “Người nghĩ ta va vào người là vì cái gì? Người nghĩ ta muốn cướp tiền, hay là...”

Thích Thiếu Thương nói tới đây, đột nhiên kè sát vào Cố Tích Triều, tiểu ý nhàn nhạt mang theo chút tà khí. Cố Tích Triều từ trước đến nay không thích cùng người khác động chạm quá gần, liền lui về phía sau mấy bước, Thích Thiếu Thương lại nhắm mắt đi theo, rốt cuộc cả hai cũng không tạo ra khoảng cách là mấy. Y đang nghĩ phải đá hần làm sao cho hần thật thống khổ, lại thấy Thích Thiếu Thương chỉ chỉ phía sau:

“Lùi lại nữa sẽ đụng vào sạp hàng của người ta đấy.”

Cố Tích Triều quay đầu lại nhìn phía sau, Thích Thiếu Thương thừa cơ ghé vào lỗ tai y thanh âm trầm thấp chậm rãi nói nhỏ: “Hay là... cướp sách?”

Cố Tích Triều vừa nghe thấy theo quán tính liền mấp máy môi, hàn quang trong mắt nhìn thẳng về phía Thích Thiếu Thương.

“Chính là...”

Thích Thiều Thương vẫn cười như cũ, lại còn cười thật âm áp, nụ cười không hề giữ lại: “Ta chỉ muốn mời người uống chén rượu mà thôi.”

Nói xong, hắn xoay người, kéo Cố Tích Triều tới một tủ lầu gần đó. Cố Tích Triều đi theo phía sau, nhìn hắn đối với y không hề phòng bị, nghĩ thầm, lúc này xuống tay cũng là một cơ hội tốt nha.

Tầm mắt Cố Tích Triều chuyển hướng về bả vai của Thích Thiều Thương, sau đó thấy hắn đang nắm những ngón tay trắng nõn, sạch sẽ của mình. Y cơ hồ không thể tưởng tượng được đôi bàn tay đó không lâu trước đây đã từng nhuộm đầy máu tươi, nhưng cũng không đến nỗi khủng khiếp như vậy, đó là máu cá, không phải máu người.

Y nhớ rõ, khi y cùng Thiết Thủ bắt cá và làm thịt cá, khiến cho tay y dính toàn máu. Thiết Thủ trầm mặc đứng dựa vào cửa, ánh mắt phức tạp nhìn tay y vung lên chém xuống, rõ ràng lưu loát. Từ đó về sau, Thiết Thủ mỗi lần bắt cá đều mang cá đã làm sẵn tới, y hỏi hắn tại sao lại làm như vậy, hắn nói:

“Mặc kệ trước đây tay người đã dính bao nhiêu máu người, hiện tại ta không muốn nhìn thấy tay người dính máu nữa.”

Y nở một nụ cười khinh miệt: “Người sợ ta lại giết người, phóng hỏa, mang phiền toái đến cho người?”

Thiết Thủ tựa vào bàn thở dài: “Không, ta chỉ cảm thấy đáng tiếc.”

Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều nhìn thoáng qua phần lưng không hề phòng bị của Thích Thiều Thương, y nở một nụ cười nhàn nhạt như cảnh liễu, thôi, ta cũng muốn thử xem người sẽ giở trò gì.

.

16. Quyển 1 - Chương 16

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Beta: Hàn Lãnh

Hàn Lãnh: Lần đầu beta, có gì sai sót mong mọi người cùng Kỳ nhi lượng thứ nha ~:”>

Thích Thiều Thương kéo Cố Tích Triều đi một mạch vào phòng của tủ lầu mới chịu buông tay y ra. Nhìn

Cố Tích Triều chậm rãi xoay xoay cổ tay, Thích Thiếu Thương cẩn thận hỏi: “Vừa rồi ta dùng lực hơi mạnh, không làm người đau chứ? “

Cố Tích Triều liếc hắt một cái, thản nhiên nói: “Người dùng sức như vậy nắm lấy tay ta, làm như là ta với người có thâm thù đại hận gì đó vậy, sợ ta trốn không bằng”

Thích Thiếu Thương hắc hắc cười, nghĩ thầm, đúng là có thâm thù đại hận, bất quả chỉ không phải là sợ người chạy trốn thôi. Cố Tích Triều nhìn Thích Thiếu Thương, trong lòng kinh ngạc đến cực điểm. Người này tuy vẻ mặt vô tâm vô phách luôn luôn nói cười, nhưng ánh mắt hắt luôn ẩn chứa sự u buồn, như có điều muốn nói. Hay là hắt biết ta? Là địch hay là bạn đây? Nếu nói hắt là cừu nhân thì sao trên người hắt không có sát khí? Nếu là bằng hữu, thì vì cái gì hắt giả vờ không quen biết ta? Hai người không nói gì, trong lòng chất chứa tâm sự, có gì đó không rõ ràng.

Đúng lúc này, tiểu nhị tiến vào vừa châm trà vừa hỏi: “Xin hỏi nhị vị khách quan muốn dùng gì?”

Vừa khéo đã phá vỡ cục diện bế tắc. Thích Thiếu Thương lại hỏi Cố Tích Triều: “Người muốn ăn cái gì?”

Cố Tích Triều nâng chung trà thổi hơi nóng nói: “Ta chưa từng tới đây, người xem rồi gọi món đi”

Thích Thiếu Thương cũng không để ý, gọi vài món ăn nổi tiếng, cuối cùng lại nói to: “Đem loại Thập Bát Xuân ngon nhất của các người lên cho ta”

“Được được, xin khách quan chờ một lát” Tiểu nhị nói xong liền lui ra, trong phòng yên lặng trở lại. Thích Thiếu Thương nghĩ nếu cứ ngồi như vậy thật quá nhàm chán, phải tìm cái gì để nói mới được, nhưng nói từ đâu mới tốt? Tuy rằng nghe Thiết Thủ nói y mất trí nhớ nhưng không biết Thiết Thủ có nói cho y biết gì không? Nói ví dụ như, cừu nhân lớn nhất của người là Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương... vân vân và vũ vũ.

Thích Thiếu Thương đang lo, nào biết Cố Tích Triều đã mở miệng trước, thanh âm trong trẻo không mang theo chút hỏa khí: “Thập Bát Xuân là loại rượu mà khi nhà nào có hài nữ được sinh ra liền đem chôn một bình nữ nhi hồng dưới gốc cây đào, đợi đến mười tám năm sau, hài nữ trưởng thành, khi xuất giá sẽ lại đào bình nữ nhi hồng lên đúng không?”

Thích Thiếu Thương cười nói: “Người nói người chưa từng tới đây, nhưng lai lịch của loại Thập Bát Xuân này, người lại biết rất rõ”

“Ta là xem ở trong sách mà thôi. Thế nhưng...” Cố Tích Triều vẻ mặt nghi hoặc: “Nếu Thập Bát Xuân này đúng như lời cổ nhân nói, thì trong điểm này phải trồng khá nhiều cây đào?”

Thích Thiếu Thương vừa nghe không khỏi kinh ngạc, hắt không thể tưởng tượng được Cố Tích Triều kia lại có thể hỏi một vấn đề khờ dại như vậy, có lẽ y càng ngày càng quên nhiều chuyện rồi.

Rượu này được cất giữ trong hầm, cái gọi là đào dưới cây lên cũng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi.

Hóa ra chỉ là truyền thuyết.

Cổ Tích Triều có chút thất vọng nói: “Trước kia, khi xem ở trong sách đến đoạn này ta cảm thấy thập phần hứng khởi, muốn thử làm lại theo cách của người xưa, hướng về thực tại một chút cũng tốt, thì ra đều là gạt người cả”

Không muốn thấy Cổ Tích Triều thất vọng, Thích Thiều Thương vội vàng đồng ý nói: “Nếu người thật sự muốn uống, ta sẽ tìm cho người một vò, rồi tìm gốc cây đào chôn xuống, mười tám năm sau mời người uống”

Mười tám năm sau?

Cổ Tích Triều khoe môi cong lại, giống như đang cười một hài tử khờ dại: “Mười tám năm đủ để hồng nhan hóa thành bạch cốt, sân trở thành đất khô cằn, người dựa vào đâu mà nhận định sau khoảng thời gian lâu vậy, ta và người còn có thể gặp lại nhau?”

Thích Thiều Thương nghiêm túc nói: “Chỉ cần người còn muốn uống rượu cùng ta tại đây, dù đi đến chân trời góc biển người cũng phải trở về”

Cổ Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương, liếc mắt một cái: “Nếu là thiên nam địa bắc, thân bất do kỉ thì sao?”

Thích Thiều Thương nói: “Thì ta liền mang rượu tới tìm người”

Cổ Tích Triều nhấp một ngụm trà, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Nếu không tìm được ta ở đâu thì sao?”

Thích Thiều Thương không do dự đáp: “Vậy ta vẫn đi tìm”

Cổ Tích Triều lúc này đang cười, giống như ánh mặt trời chiếu lên chén trà bạc bên cạnh, ánh nắng nhu hòa ấm áp khiến Thích Thiều Thương có chút hoảng hốt, không biết đêm nay là đêm nào, cũng không biết mạng này còn hay không.

Hình như hắn nghe được y nói: “Có dũng khí cũng tốt, chỉ sợ âm dương cách biệt, trời đất xoay chuyển không có biện pháp”

Thích Thiều Thương nhất thời cảm thấy đau đớn, giống như thật sự sẽ vĩnh viễn mất đi y. Vì vậy hắn âm thầm nói: “Nếu người mất, ta nhất định sẽ không uống rượu nữa”

Cố Tích Triều nhú mày kiếm, tức giận nói: “Người vô duyên vô cớ nguyên rửa ta làm gì?”

Thích Thiếu Thương hỏi lại: “Không phải người cũng vừa nói âm dương cách biệt hay sao?”

Cố Tích Triều hơi hơi nghiêng đầu, đánh giá Thích Thiếu Thương: “Người sao lại dễ dàng tin người đến vậy, người như vậy thì mau chết sớm cho rồi”

Thích Thiếu Thương tâm tình đang thoải mái liền trùng xuống, hần mỉm cười về phía trước, dò xét y xem trong đôi mắt thâm trầm như đầm thủy có thân ảnh của mình không: “Ta sẽ không chết trước người, chỉ cần ta còn cùng người một chỗ, thì ta sẽ không để cho ta và người âm dương cách biệt”

Hần rốt cuộc cũng nói ra lời hứa hẹn chất chứa trong lòng hần bấy lâu nay, nếu nói sớm một chút, có phải người hiện tại làm công vụ là hần mà không phải là Thiết Thủ hay không? Hiện tại nói ra rồi không biết có quá muộn hay không?

Cố Tích Triều mơ hồ, mặt của người nam nhân anh tuấn này ở gần trong gang tấc, gần đến nỗi y có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của hần, hần chăm chăm nhìn y, xoáy sâu trong ánh mắt ấy y thấy được sự quen thuộc, lại thấy xa lạ, y không tìm lòng được vội thốt ra: “Ta trước đây có phải đã gặp qua người rồi phải không?”

Thích Thiếu Thương há miệng thở dốc, Cố Tích Triều cũng nghe thấy

“Đã để nhị vị khách quan đợi lâu”

Thích Thiếu Thương cố nén suy nghĩ xúc động muốn bóp chết tên tiểu nhị kia, ngồi lại chỗ cũ, chờ tiểu nhị mang rượu cùng thức ăn lên rồi rời đi, trên mặt Cố Tích Triều đã không còn bối rối lẫn thần sắc nghi hoặc nữa.

17. Quyển 1 - Chương 17

Thích Thiếu Thương đưa cho Cố Tích Triều một chén rượu, Cố Tích Triều đang muốn uống, thì bị Thích Thiếu Thương nắm chặt tay, y không thể hiểu được, Thích Thiếu Thương ôn hòa cười, lấy đĩa gấp thức ăn vào đĩa của y: “Bụng đang rỗng mà uống rượu thì không tốt cho cơ thể đâu, ăn chút gì trước đi.”

Thích Thiếu Thương nhìn tay đang chạm vào Cố Tích Triều, trong lòng cảm thấy ngổn ngang, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ vui mừng đến si điên. Hần cảm thấy ngoài quần áo thanh sam ra, y cũng mặc rất hợp màu trắng, chỉ là màu trắng của y là từ nhiều mẫu hợp lại. Cố Tích Triều bây giờ cũng không phải một nam tử đơn thuần, hần càng muốn hiểu rõ y, lại càng mê muội vì y.

“Người cười cái gì?” Cố Tích Triều hạ chiếc đĩa xuống hỏi.

“Không có gì, ta chỉ nhớ ra người từng hỏi về vấn đề trong tử điểm chắc hẳn có trùng ít nhiều đào tỵ, tuy rằng” Thích Thiệu Thương nói tới đây, trong mắt tiểu ý thêm vài phần:”Thực đáng yêu.”

Cố Tích Triều cảm thấy lỗ tai nóng dần lên, y rõ ràng biết nguyên do mất trí nhớ, y cảm nhận được ít nhiều tình hình của mình bây giờ đáng thương đến mức nào, tuy trước kia mọi sách đều xem qua nhớ kỹ không sót một chữ, nhưng vì thiếu hụt nhận thức cảm tính, khó tránh được trọng một số vấn đề còn hỏi những câu ngây thơ. Nhưng vì vậy mà bị cười nhạo thì đây là lần đầu tiên, ít nhất Thiết Thủ cũng không cười y, luôn kiên nhẫn, tuy rằng không quá thân thiết khi giải thích cho y nghe nòi cùng muôi khác nhau như thế nào, cách sử dụng đá đánh lửa, giặt quần áo như thế nào, từ từ các vấn đề cơ bản vụn vặt.

Từ lúc đầu, thậm chí ngay cả cách dùng đũa cũng là do Thiết thủ cầm tay y chỉ dạy, nếu như bị người này biết chắc bị cười không có chỗ chui quá. Càng nghĩ càng cảm thấy vì sao mình phải cùng hắn ngồi ăn cơm, thực sự là bất khả tư nghị mà. Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều hoắc một cái rồi đứng lên, Thích Thiệu Thương hoảng sợ:”Làm sao vậy, đang ăn ngon mà.”

“Ta phải đi về.” Cố Tích Triều lạnh lùng nói, xoay xoay người rời đi. Thích Thiệu Thương theo phản xạ có điều kiện nắm lấy cổ tay y, lại cảm nhận được trước mắt hàn quang chợt lóe, muốn ngửa ra sau, nhưng lúc hỏa điện quang phát hỏa lại đang mải suy nghĩ, cái cổ liền không nhúc nhích. Cố Tích Triều sớm đoán được người này đúng thực là đồ vô lại, vừa đi đã biết, hắn muốn làm những gì không tốt giống ở trên đường tự dừng nắm chặt tay y. Hắn khí lực cực đại, một khi bị hắn bắt thì tránh không được. Vì vậy âm thầm lấy liễu điệp đao ra, chỉ cần chờ lúc hắn không phòng bị kịp, liền cho hắn một đao, thừa lúc hắn đau mà dứt ra.

Ai ngờ, hắn chỉ tiến chứ không lùi, không muốn sống nắm chặt cổ tay y, kéo thẳng xuống. Cố Tích Triều nghĩ chỉ muốn dọa hắn mà thôi, việc giết hắn không hề có trong kế hoạch, cổ tay vừa lật nhanh, tránh đi chỗ yếu hại của hắn ở dưới cầm chặt một đao tạo thành lỗ lớn, lập tức máu liền chảy ra. Trong giây phút, y không ngờ nhìn trong bàn tay y.

Cố Tích Triều trong lòng âm thầm buồn bực, trên mặt bất động thanh sắc nói:”Các hạ đường đường là nam nhi cao bẩy thước, sao lại có thể mặt dày không biết xấu hổ mà dây dưa không dứt thế hả.”

Edit: Tiểu Tử Kỳ – tuyetlam.wordpress.com

Thích Thiệu Thương thở dài, nói:”Nếu không phải vì nhìn thấy người một lần tựa như đã quen thân, thành tâm muốn cùng người kết giao, ta làm sao có thể mặt dày mà cố gắng dây dưa cho khổ, ngay cả mạng cũng không cần.”

Cố Tích Triều liếc Thích Thiệu Thương, lạnh lùng nói:”Nếu người muốn cùng ta kết giao, sao không hỏi ý kiến ta. Nói cho người biết, ta ghét nhất là loại người tự cho mình là đúng, luôn làm theo chủ kiến của cá nhân.”

Thích Thiệu Thương lại nở nụ cười, giống như đang nhìn thấy một hài tử đang giận dỗi:”Người nói đang lúc sinh khí, nếu người ăn đồ ăn do ta gấp cho người, chứng tỏ người vừa rồi cũng không hẳn chán ghét ta, nhất định là do vừa rồi ta nói cái gì đó đắc tội tới người.”

Thích Thiếu Thương tới gần Cố Tích Triều:”Chẳng lẽ vì chuyện đào hoa thụ kia? Ta nói người đáng yêu, người cảm thấy một nam nhân khi bị nói người khác nói là đáng yêu là một sự sỉ nhục,cho nên người sinh khí có đúng không?”

Cố Tích Triều hơi cúi chiếc cằm gầy xuống, âm điệu cao lên:”Chẳng lẽ không đúng sao?”

Thích Thiếu Thương nghiêng đầu, chân thật nói:”Ta không phải giấu cợt người,ta chỉ nói ra cảm giác chân thực của bản thân. Ta cảm thấy được người là thư sinh nhất biểu nhân tài, khí khái bất phàm, lại cảm thấy trong câu hỏi ‘Trong điểm chắc có ít nhiều trông hoa đào thụ’ của người lại giống một hài tử đáng yêu, không hơn không kém. Nếu như đã đắc tội với người, ta tự phạt mình ba chén để tạ tội.”

Thích Thiếu Thương nói xong cùng Cố Tích Triều quay về bàn, tự rót cho mình ba chén. Cố Tích Triều nhìn cằm chảy máu, còn có vẻ mặt tươi cười xán lạn của Thích Thiếu Thương, đành bỏ qua ngồi trở về, gần từng tiếng nói:”Người thực là một kẻ điên.”

Thích Thiếu Thương không phản bác, chỉ nói thầm trong lòng, vì người mà điên.

18. Quyển 1 - Chương 18

Edit: Tiểu Tử Kì

Cố Tích Triều nhấp một ngụm rượu, chỉ cảm thấy có chút hơi cay phả vào mặt, vì vậy liền không khỏi nhíu mày. Thích Thiếu Thương nhìn thấy biểu cảm của y như vậy liền nở nụ cười:”Người uống thể này không phải là uống rượu, rõ ràng là uống trà mà, muốn uống rượu phải như vậy.” Nói xong bưng chén rượu lên một hơi uống cạn.

Cố Tích Triều trừng mắt nhìn Thích Thiếu Thương một cái:” Người không cần vừa nói chuyện vừa để cằm chảy máu được không, khó coi chết đi được.”

Thích Thiếu Thương chỉ nhún vai, không hề nề hà nói:”Nó muốn chảy ta nào biện pháp gì, người cứ làm như không thấy đi.”

Cố Tích Triều thấy sự vô tư của Thích Thiếu Thương liền nói:”Làm sao mà có thể vờ như không thấy được, máu cứ chảy tí tách, vụn nhất chảy xuống đồ ăn thì làm sao?”

Thích Thiếu Thương cợt nhả nói:” Cứ Ăn đi, đằng nào ăn xong đều quay lại thành máu của mình mà.”

Cố Tích Triều vừa nghe thấy liền cảm thấy da đầu run lên, toàn thân đều nổi da gà, càng nghĩ càng cảm thấy mình điên rồi, mới có thể cùng người thần kinh không bình thường này cùng một chỗ ăn cơm.

“Tay.”Cổ Tích Triều đột ngột nói.

Thích Thiếu Thương khó hiểu vươn tay ra.

“Mở ra.”Cổ Tích Triều tiếp tục ra lệnh.

Thích Thiếu Thương tuy buồn bực nhưng vẫn cứ làm theo.

Cổ Tích Triều một bên dùng ngón cái cùng ngón trỏ nắm lòng bàn tay của Thích Thiếu Thương, nhìn chiếc cầm chảy máu của hắn.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của Cổ Tích Triều làm cho Thích Thiếu Thương có một cảm giác khác thường, y chăm chú theo dõi hắn (thực ra là cái cầm của hắn), làm cho Thích Thiếu Thương cái gì cũng không nghe được, chỉ trừ tiếng tim đập.

Sau một lát, Cổ tích Triều thu hồi tay về, đã thấy Thích Thiếu Thương lại bắt đầu ngồi nhìn mình đến ngẩn người, mỉm cười, đôi đồng tử màu đen lập tức phát ra tinh quang không rõ ràng.

Bưng chén lên trước mặt, Cổ Tích Triều vừa lật cổ tay, đem toàn bộ rượu trong chén hắt vào mặt Thích Thiếu Thương, nhìn gương mặt tuấn tú có chút khấn trương, Cổ Tích Triều còn cố ý cười nói:”Tuy rằng máu đã ngừng chảy nhưng vẫn còn cần phải tiêu độc mới được.”

Thích Thiếu Thương lau mặt, phát hiện vết thương ở cằm quả nhiên đã không còn chảy máu nữa.

Cổ Tích Triều trầm nghĩ, người này cho đến bây giờ, vô luận mình đối với hắn làm việc gì, nói cái gì, hắn thủy chung không sinh khí, vẫn ngây ngốc, thậm chí còn vui mừng. Cho dù có là ngọc bảm sinh, nhưng hắn vì cái gì mà vui như vậy?

Nghĩ như vậy, y liền hỏi:”Người vì cái gì mà vẫn luôn cao hứng vậy?”

Thích Thiếu Thương đưa cho Cổ Tích Triều một chén rượu, nói:”Người uống hết chén rượu này ta sẽ nói cho người biết. Ta nói chỉ muốn mời người uống rượu, người ngay cả một ly cũng không chịu uống.”

Cổ Tích Triều nhìn chén rượu, thật trong trẻo, ánh mắt của Thích Thiếu Thương cũng trong trẻo như vậy. Y không cho là tay chân của Thích Thiếu Thương có thể giở trò trong rượu, mặc dù mơ tưởng có thể giấu diếm được hắn, chính là không biết được tửu lượng thực sự của mình, vạn nhất say thì thật phiền toái.

Thích Thiếu Thương thấy y do dự, liền tiện nói:”Người dù gì cũng là nam nhân, tửu lượng dù có kém đến đâu thì bảy tám chén vẫn tốt chứ. Nếu ngay cả như vậy mà cũng không uống được, ta sẽ không bức người, trực tiếp nói cho người biết cũng không sao cả.”

Cố Tích Triều bị hấn kích một cái, nghĩ thầm uống một lúc bảy tám chén thì không nổi đi, liền một hớp, đem rượu đổ xuống bụng. Chỉ một thoáng, chỉ cảm thấy có ngọn lửa một đường thiêu đốt từ yết hầu cho tới dạ dày, liền che miệng ho một trận mãnh liệt.

Thích Thiều Thương thật lòng có tâm muốn mời y uống rượu, nhưng nhìn thấy y ho khụ vất vả như vậy, trong lòng lại không vui chút nào. Vì thế tay tự nhiên liền vuốt lưng y, nhẹ nhàng vỗ chút chút một, nhin không được liền nói một câu: "Làm cái gì cũng đừng quá sức mình."

Lời vừa nói ra khỏi miệng mới biết là lộ, hoàn hảo người nọ chỉ ho khan, tựa như không nghe thấy gì, âm thầm thở ra, tiếp tục nói với y: "Không thể uống được cũng không cần uống nhanh như vậy, không ai bức người. Rất khó chịu sao? Muốn uống nước hay không?"

Cố Tích Triều bỗng nhiên trừng hấn: "Uy, người đang làm cái gì?"

"Ách, bộ khoái." Thích Thiều Thương theo bản năng đáp.

Cố Tích Triều như có điều suy nghĩ nở nụ cười: "Trách không được sao lại dài dòng như vậy."

Một lát sau, Cố Tích Triều tựa như đã trì hoãn quá lâu, chính mình rót một chén, vừa uống vừa nói: "Ta còn quen biết một bộ khoái, hoặc cái gì cũng không nói y như đầu gối vậy, hoặc là nói không ngừng nghỉ. Có phải các bộ khoái đều dài dòng như vậy không?"

Cố Tích Triều chỉ ngón tay, một tay nâng chén rượu nhìn Thích Thiều Thương hỏi.

Thích Thiều Thương cười ôn hòa hiền hậu mà yếu ớt, nhìn ngón tay của mình cùng y dấy đưa: "Ta trước trả lời người câu hỏi thứ nhất của người, bởi vì nhìn thấy người, cho nên ta cao hứng. Còn câu hỏi thứ hai, người lại uống thêm một chén nữa, ta sẽ nói cho người biết. Đương nhiên cũng không phải không thể không uống, không cũng sẽ không miễn cưỡng người, cũng có thể trực tiếp nói cho người biết."

Cố Tích Triều không nói gì, lại ngửa đầu, uống cạn một hơi, sau đó cười khẽ đưa Thích Thiều Thương xem chén rượu không còn một giọt. Thích Thiều Thương có điểm trách cứ nói: "Ta cũng không thúc giục người, người cần gì phải uống mạnh như thế làm gì?"

Cố Tích Triều cười sâu kín, khóe mắt nhiễm màu thản nhiên, y cũng không nói, chính là vươn hai ngón tay như ngọc mài quơ quơ trước mặt Thích Thiều Thương, con người thâm sâu như đầm thủy lưu chuyển ba hướng, không tự giác tản ra ý mê hoặc. Thích Thiều Thương ngần ngừ, mới nhớ tới vấn đề thứ hai y hỏi, hấn khẽ thở dài: "Còn là bởi vì người."

19. Quyển 1 - Chương 19

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Cố Tích Triều hơi nghiêng đầu, vẻ mặt mê muội giống như hài tử chưa hiểu rõ sự đời, bỗng nhiên, y đứng lên lạnh lùng nói một câu: "Không hiểu gì cả" – Nói xong liền vung tay áo, xoay người rời đi.

Thích Thiếu Thương lần thứ ba bắt được cổ tay Cố Tích Triều, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người cuối cùng là như thế nào, một câu không thuận ý người, người liền muốn đi."

Cố Tích Triều chậm rãi xoay người lại, ngẩng cái cằm lên chua ngoa nói: "Ta rượu cũng đã uống, thức ăn cũng đã ăn, thế là đã nể mặt mũi của người lắm rồi, hiện tại ta phải về, thỉnh các hạ buông tay ta ra."

Thích Thiếu Thương cuối cùng cũng giận đến tái cả mặt: "Ta không muốn người chỉ vì chút mặt mũi này."

Cố Tích Triều cười lạnh nói: "Vậy thì người muốn cái gì? Ta, tiền thì không có, mà cho dù là có thì có chết cũng không cho người."

Thích Thiếu Thương chọn mi nhìn nụ cười lạnh của Cố Tích Triều, bỗng nhiên phát hiện, hắn muốn đến gần được người y, chiếm giữ y, thì chỉ có thái độ nho nhã lễ độ thì không thể nào chiếm được. Cố Tích Triều bây giờ cũng không phải dễ đối phó, y kiêu ngạo, thông minh, tùy hứng tàn nhẫn, muốn có được gì từ trên người y, chỉ có thể hãm hại lừa gạt. Lừa gạt, nghĩ tới đây, Thích Thiếu Thương nở nụ cười, cười đến cạn, nhưng lại không có thâm ý, hắn ôm qua vò rượu trên bàn, ôm đồm nói: "Cùng ta uống xong vò rượu này, ta sẽ thả người đi."

Cố Tích Triều liếc Thích Thiếu Thương, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu, y chưa bao giờ để ý người khác có bỏ qua cho y hay không, nên lúc y giết người mới không do dự. Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều mấp máy môi, ánh mắt sắc bén mà xơ xác tiêu điều, hắn biết người này đối với mình đã nổi dậy sát ý rồi, nhưng hắn vẫn hào sảng cười nói: "Người chẳng qua chỉ là một thư sinh, cái gì mà nhất biểu nhân tài, khí khái bất phàm, nhưng thấy rượu thì lại sợ không uống được. Người không cần miễn cưỡng chính mình, chỉ cần làm bộ dạng nhấp qua là được rồi. Coi như người theo giúp ta uống rượu. Nếu ta uống ba ngụm thì người cạn một hơi."

"Không cần." Cố Tích Triều nói xong, đoạt ngay vò rượu từ trong tay của Thích Thiếu Thương, liền ngửa đầu há to miệng một lần, rượu chưa uống hết liền tự chảy xuống khóe miệng, y dùng ống tay áo lau qua, sau đó lại đem vò rượu đưa lại cho Thích Thiếu Thương.

Trong lòng y hiểu được, biện pháp tốt nhất, trực tiếp nhất để thoát thân là giết người này, hoặc là làm cho hắn mất đi ý thức cũng được, cùng hắn uống rượu thế này là lựa chọn xấu nhất. Chính là cho dù hiểu được, nhưng y vẫn cứ chọn việc uống rượu, cho dù hậu quả có nghiêm trọng như thế nào, chính là y nghĩ mình không thể yếu thế trước mặt người này, không biết tại sao, y cảm thấy được vô luận thế nào, chỉ có người này là không được.

Vì vậy, hai người người tới ta đi không dưới vài hiệp, vò rượu nhanh chóng chỉ còn thấy đáy. Cố Tích Triều

nâng một tay đã cảm thấy vò rượu trống không, một bên cổ tay vẫn bị Thích Thiếu Thương cầm, giờ lên trước mặt hắn:”Người còn muốn nắm tới khi nào nữa?”

Thích Thiếu Thương lúc này rõ ràng là đã buông y ra. Cố Tích Triều hai tay chống đỡ xuống bàn, khinh khê lắc đầu, cảm thấy được thanh tĩnh đôi chút, sau đó bắt đầu tập tễnh đi ra ngoài. Đi chưa được mấy bước liền đụng vào góc bàn, muốn đá cái bàn đi, thì kết quả lại thành đá ghế, đầu gối đau buốt, giống như là bị nhũn ra vậy đi lại không nổi, đứng thì như không có sức lực để chống đỡ cơ thể, Thích Thiếu Thương sớm đã tính toán tới, ở khoảng khắc y té ngã mà đỡ lấy thân mình mềm mại của y.

Cố Tích Triều nằm ở trong lòng ngực của Thích Thiếu Thương, xa xa một ngón tay đặt lên đàn, cười đắc ý:”Tửu lượng của ta không phải là không tốt đi?”

“Đúng là vậy, tửu lượng của công tử rất cao, tại hạ xin bái phục.”Thích Thiếu Thương một lời đáp.

“Vậy là tốt rồi.”Cố Tích Triều vừa nói vừa dựa vào bả vai của Thích Thiếu Thương để đứng lên. Toàn thân nặng nề như không có xương cốt chống đỡ, nhuễn thành một khối, không thể nào đứng dậy được. Thích Thiếu Thương cảm thấy được chính mình tựa như đang bế một con miêu không an phận. Y ở trong ngực mình cọ tới cọ lui, sự mềm mại giống như lông chim sinh ra ở hàm dưới của hắn, khiến tâm hắn ngứa ngáy.

Rốt cục, không hiểu sau lần thứ bao nhiêu Cố Tích Triều đứng lên thất bại, Thích Thiếu Thương một phen ôm lấy y.

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiếu Thương, cau mày nói:” Người đang làm cái gì đây?”

Thích Thiếu Thương bình tĩnh nói:” Người xem bộ dáng của người đi đi không được rồi kìa, ta bắt quá chỉ giúp người một tay.”

Cố Tích Triều hừ lạnh một tiếng:”Người cho là do ai hại?”

Thích Thiếu Thương thần nhiên nói:”Ta không hề có bức người làm bất cứ một chuyện gì, tất cả những chuyện này không phải đều do người cam tâm tình nguyện làm sao?”

Cố Tích Triều cười lạnh nói:”Một khi đã như vậy, việc ta có đi được hay không không có quan hệ tới người, người còn không buông tay?”

Thích Thiếu Thương nói:”Chính là người mời người uống rượu là ta, nếu người say, ta phải có trách nhiệm chiếu cố người.”

Cố Tích Triều ngẩn ra, bỗng nhiên liền nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng sát mũi, rồi lại dăm chiêu nói:”Làm bộ khoái có phải hay cảm thấy được phải quan tâm tới an nguy của người trong thiên hạ không, cho nên thường thích đem hai chữ chiếu cố nói ra bên miệng? Bất quá, hắn không có như người cứ quần lấy người là được.”

Thích Thiều Thương tâm niệm vừa động, truy vấn:” Hẳn là ai vậy?”

Cổ Tích Triều nghiêng đầu cười, mắt sáng lân lân, lưu quang tràn đầy, y hướng Thích Thiều Thương ngoắc ngón tay, Thích Thiều Thương nửa tin nửa ngờ đưa lỗ tai lại:”Ta không nói cho người biết.”

Những lời này Cổ Tích Triều nói rất là nhẹ, khê giống như một trận gió nhẹ lướt qua lỗ tai, vừa ngứa vừa ẩm áp. Kì thật Thích Thiều Thương đã đoán ra được ra là ai, truy vấn bất quá là phản ứng theo bản năng, chính là nghe ý tứ của Cổ Tích Triều, hẳn rõ ràng là so sánh y ở cùng nam nhân kia, có điều còn cảm nhận yếu lược được người nợ thắng hẳn một bậc, tưởng tượng như vậy, sắc mặt Thích Thiều Thương tất nhiên không thể đẹp được.

Cổ Tích Triều vừa thấy Thích Thiều Thương đen mặt, ngược lại càng thêm vui vẻ cười lên, hơi lộ ra cái răng nhỏ trong suốt, có vẻ bất hảo mà lại khờ dại nói:”Ta không phải là gì của người thì vì cái gì mà ta phải dựa để xem sắc mặt của người.”

Thấy Thích Thiều Thương tiếp tục trầm mặc, Cổ Tích Triều chẳng hề để ý nói:”Nghe hẳn nói, cừu nhân của ta đầy dãy, nhìn bộ dạng hận không thể làm gì ta của người, xem ra người cũng vậy trong số những kẻ đó, cũng không khác nhau lắm. Dù sao nhiều nợ cũng không lo, nhiều hơn một người cũng chẳng sao.”

Nói tới đây, Cổ Tích Triều vỗ bàn tay, cười nói:”Đợi ta trở về nói chuyện có thêm một vị cho cừu nhân đầu gối của ta biết, chắc hẳn sắc mặt của hẳn nhất định là rất thú vị.”

Thích Thiều Thương nhìn chăm chăm đôi môi hé ra hợp lại của Cổ Tích Triều, màu san hô, bán trong suốt, thủy nhuận phong trạch giống như đóa hoa mới trải qua lễ rửa tội của mưa. Vẫn luôn nói về nam nhân khác, nếu như nói như vậy, không bằng làm cho y cái gì cũng không nói lên lời.

Chính lúc tâm tình của Cổ Tích Triều đang tốt, đột nhiên phát hiện trong nháy mắt gương mặt phóng đại của Thích Thiều Thương tiến tới gần, hai người lúc đó đã rất gần nhau. Sau bờ môi lạnh lẽo của mình cảm thấy được sự mềm mại mà nhiệt hỏa áp lại, y giật mình mở to hai mắt, lại vẫn không thấy rõ bộ dạng của nam nhân, chỉ có thể tiếng tim đập của hẳn cấp bách như tiếng trống.

Cổ Tích Triều bị chiếc lưới hỏa nhiệt của Thích Thiều Thương khiến cho ngã về phía sau, có cảm giác sắp hít thở không thông, làm cho trong mắt y xuất hiện một mảng tối đen, y lần đầu tiên có ý niệm trốn không thoát ở trong đầu, giống như người bị ngã vào nước, vô luận giãy giụa thế nào cũng chạy không thoát khỏi đỉnh vận mệnh. Để ý thức từ từ mơ hồ, cuối cùng chìm dần vào trong bóng tối, y đối với chính mình nói, vô luận có đuổi tới chân trời góc bể, cũng nhất định phải giết người nam nhân này.

20. Quyển 1 - Chương 20

Edit: Tiểu Tử Kì

Thời điểm ngón tay của Thích Thiều Thương chạm được vào chỗ gấp khúc nơi đầu gối của Cố Tích Triều, hần đột nhiên cảm thấy cơ thể đối phương cứng đờ, kỳ thực lúc này hần nên có đề phòng, nếu là người khác, hần cũng sẽ phải đề phòng. Chỉ là hần đang đối mặt với Cố Tích Triều, mà đối với Cố Tích Triều, hần luôn thiếu sự phòng bị, cho dù bị ngàn dặm đuổi giết, nhưng hần vẫn không có chút khôn ra, vẫn là không học được điều gì cả.

Huống chi, người này mới vừa rồi còn làm cho hần đau lòng. Một người làm cho hần cảm thấy đau lòng. Hần làm thế nào mà có thể đề phòng y?

Vốn, một người đang ngủ vì uống rượu, một người uống trà đang dần tỉnh rượu, nước sông không phạm nước giếng. Nhiều nhất là người uống trà đang nhìn chăm chăm vào người đang ngủ kia mà thôi. Tuy rằng chỉ là một bộ dạng đơn điệu, nhưng hần tựa như có trăm ngàn nỗi lo, tâm tư tràn trề. Từ buổi chiều cho tới hoàng hôn, từ lúc hoàng hôn cho tới lúc thấp đèn, trên mặt chợt buồn, chợt vui, âm tình bất định. Nhìn trong mắt người, chỉ sợ chỉ có duy nhất hai chữ ” Ngây ngốc. ”

Nếu đang ngủ thì tiếp tục ngủ, đang uống trà tiếp tục uống trà, cũng sẽ không có chuyện gì, ít nhất là tạm thời không xảy ra việc gì cả. Nhưng mà, người đang uống trà dần dần cảm thấy đau lòng, đối với bóng dáng của người đang ngủ kia bắt đầu thấy đau lòng.

Ngay từ đầu, Thích Thiều Thương cảm thấy tư thế ngủ của Cố Tích Triều có chút kì quái. Có gối nhưng không cần, lại gối lên cánh tay của mình mà ngủ. Vùi đầu xuống thấp, cảm giác như một chú chim nhỏ rúc đầu vào trong cánh, điểm bất đồng là, tước điệu là vì muốn chải vuốt bộ lông, nhưng mà y tựa hồ đang trốn tránh cái gì đó. Không chỉ có như vậy, thân mình của Cố Tích Triều toàn bộ đều cuộn tròn lại, nhìn từ đằng sau chỉ thấy được cái lưng nhỏ.

Lúc vừa thấy, Thích Thiều Thương còn cười dáng ngủ của Cố Tích Triều giống như tiểu hài tử chưa dứt sữa mẹ, nhưng nhìn lâu, Thích Thiều Thương cảm thấy chính mình có điểm đánh giá hơi sai. Bộ dạng khi ngủ của Cố Tích Triều quả thực rất giống tiểu hài tử, nhưng lại là một hài tử bị bỏ rơi, không nơi nương tựa, đôi tay trần, đối mặt với lòng người dễ đổi, gió táp mưa sa, chỉ có thể căng thẳng đưa tấm lưng đơn bạc ra chống đỡ. Mặc dù chống không nổi, bất quá nhìn từ ngoài vào không thấy được, nhưng cũng không thể trốn.

Thích Thiều Thương không khỏi nhẹ nhàng thở dài, đau lòng nghĩ y đã làm những gì, vì thế liền đi tới bên giường, đem hai chân cuộn lại của Cố Tích Triều duỗi thẳng ra. Hần tuy chưa bao giờ ngủ qua tư thế này, nhưng nghĩ tư thế ngủ này quả thực là cực không thoải mái. Hần chỉ muốn cho y có thể ngủ thoải mái hơn thôi, lại ngoài ý muốn ôn lại sát khí đã có từ trên người Cố Tích Triều từ lâu, giống như thời điểm hần cắn chặt răng, lạnh lùng, xơ xác tiêu điều nói:” Cho dù ngươi buông tha ta, nhưng ta cũng vẫn muốn giết ngươi.”

tuyetlam.wordpress.com

Lời Thích Thiều Thương thề chẳng qua thay đổi chính là, rõ ràng là cùng một người, một khắc trước vẫn còn đơn bạc yếu đuối, như thế nào chỉ trong chớp mắt liền sát khí mãnh liệt. Hần có chút sững sờ, nhưng ngân châm của Cố Tích Triều phát ra lại không cho hần có cơ hội hành động, chờ hần kịp phản ứng để né tránh, chỉ có thể tránh được cái bắn về phía ấn đường. Nhưng mấy chỗ yếu huyệt trên người đều bị ngân châm đâm trúng, không thể động đậy được.

Mà lúc này Cố Tích Triều đã xoay người ngồi dậy, nhưng cũng không buồn liếc Thích Thiệu Thương tới một cái, trực tiếp nằm ở mép giường nôn ra một trận. Thích Thiệu Thương lúc này mới nghĩ đến, Cố Tích Triều vừa rồi xuất kích nhanh chóng như vậy, chỉ sợ là bởi vì y không suy nghĩ kịp, chỉ hoàn toàn xuất phát từ bản năng tự vệ.

Cố Tích Triều nằm bên giường nôn nửa ngày, cũng không nôn ra được cái gì cả. Thích Thiệu Thương nhìn không được nói: "Người cũng là tự làm khổ mình, từa lợm thì không cao, mà lại còn uống nhiều như vậy, người chịu khổ cuối cùng còn không phải chính là người sao. Ai, người nôn như vậy là không được, phải dùng ngón tay..."

Thích Thiệu Thương còn chưa nói hết câu, đã thấy bộ dạng vừa nôn đến chết đi sống lại của Cố Tích Triều mạnh mẽ nhấc đầu, mắt như hàn đàm thủy, ánh mắt tàn mạn, nghiêm mặt quát một tiếng: "Người câm miệng."

Thích Thiệu Thương đột nhiên bị Cố Tích Triều hung hăng trừng, còn cho là mình lại nói gì đắc tội với y, cũng không nghĩ liền đem những lời còn lại nuốt trở vào. Ngừng lại, Thích Thiệu Thương mới suy nghĩ lại, chính mình vừa rồi rõ ràng không có nửa câu nào nói sai, nhưng một câu rống "Người câm miệng" này thật oan uổng. Cần phản bác vài câu, đã thấy Cố Tích Triều mày trụ tỏa tà ý thâm trầm, gắt gao nhắm mắt, hàng lông mi đen đặc như mực hơi buông xuống, làn da trong suốt như ánh bạc, chỉ cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, sát khí vừa rồi một tia cũng không còn, ý niệm so đo trong đầu ban đầu dần dần phai nhạt.

Cố Tích Triều hồi lâu không nói gì thêm, nếu không phải thấy y dần dần giãn mày ra, Thích Thiệu Thương cơ hồ nghĩ y có hay không lại chìm trong quá khứ. Chính là, khi đôi mày kia giãn ra, gương mặt ngọc bích của Cố Tích Triều cũng chỉ lẳng lặng không hề lộ một chút biểu tình gì. Thích Thiệu Thương mặc dù không đành lòng nhìn thấy y nhíu mày khó chịu, nhưng trên mặt lại thể hiện thất tình lục dục, đó mới chính là biểu tình thắm nhuần nhân gian khói lửa, có cảm giác còn sống. Không như bây giờ, không nhúc nhích, tuy nói nếu mặt mày như một bức tranh, trông thì thật đẹp mắt, nhưng vẻ đẹp này giống như mây mù lượn lơ sơn giang, đợi cho ngày vừa tới, mặt trời vừa chiếu đến, liền biến mất không một chút tăm hơi, muốn lưu cũng không thể lưu lại được.

Thích Thiệu Thương trong lòng hốt hoảng, nhìn không được kêu: "Ai, người không sao chứ?"

Cách trong chốc lát, Cố Tích Triều khẽ nâng mi liếc nhìn Thích Thiệu Thương một cái, thanh âm có chút co lại, thản nhiên nói: "Ta nếu không có việc gì thì người sẽ có chuyện."

Thích Thiệu Thương thấy Cố Tích Triều mấp máy môi, khóe miệng hơi giật, ở chỗ ánh nền chiếu tới tạo thành bóng mờ ảo, vừa nhìn thấy cơ hồ thấy y cười rất yếu ớt. Nhưng hắn vừa rồi nhìn thấy cái nhìn của y lại giống như kiếm phong xẹt qua hai má, mang theo linh cảm xấu.

Thời điểm đối mặt cùng Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương thường có vẻ hậu tri hậu giác, bất quá bởi vì quá quan tâm mà loạn, hắn thân là một người cực thông minh. Hắn lập tức hiểu được, nếu Cố Tích Triều không nói gì thì sẽ ra tay lập tức, đây là lần thứ ba, quá tam ba bận, chỉ sợ đây đã là lần cuối cùng.

21. Quyển 1 - Chương 21

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Thiết Thủ ngẩng đầu nhìn trông công văn chất cao như núi, chợt phát hiện lá ngô đồng trong viện đã rụng xuống phân nửa, trên đầu cành chỉ còn sót lại vài lá khi gió thổi qua thì co rúm lại, lung lay sắp đổ.

Nhìn nhìn, Thiết Thủ không khỏi nghĩ ngợi, cảnh trí trầm tĩnh xơ xác tiêu điều, trong trẻo nhưng lạnh lùng quạnh hiu, nhưng rất thích hợp với người nọ.

Nghĩ tới người nọ tuổi nhiều nhất là hơn hai mươi mới xuất đầu đi, ngoại nhân lúc này đúng là đường làm quan rộng mở thanh sam mỏng manh, mà trên người y thủy chung chỉ lộ ra vài phần lạnh lùng.

Thiết Thủ nhớ rõ, bệnh người nọ thường xuyên kinh ngạc đến ngẩn người. Tuy là mất trí nhớ, nhưng ngôn ngữ cử chỉ thường ngày, lại đều minh lợi, thậm chí có khi còn lên tới trình độ minh lợi hại đến sắc nhọn. Chỉ khi nào khởi xương ngốc đến, rồi ngoài ý muốn lộ ra tư thái mềm mại, giống như thực vật, im lặng nhu hòa. Nói là ngẩn người cũng không đúng, người nếu nói chuyện với y, y cũng có đối đáp, chính là ngẫu nhiên liếc nhìn người một cái, ánh mắt hư không, cái gì cũng không để ở trong mắt, cái gì cũng chưa để trong lòng, chỉ lạnh lùng, chỉ thản nhiên. Nhìn Thiết Thủ buồn phiền không hiểu, chỉ muốn bắt lấy bờ vai của y mà lay thật mạnh, lay đến khi lộ ra hỉ nộ ái ố thì mới thôi.

Đương nhiên nghĩ là muốn vậy mà thôi. Nguyên tắc khi Thiết Thủ lưu Cố Tích Triều lại là, chỉ cần không chết thì không có trở ngại gì, chuyện dư thừa khác cũng không cần làm. Về phần sự tình dư thừa là như thế nào, tự trong lòng Thiết Thủ là rõ ràng nhất. Còn nữa, tuy rằng đáng người Cố Tích Triều cao to, nhưng vẫn là khung xương của thiếu niên, bả vai không đủ lớn, ngực không đủ dày, Thiết Thủ sợ khí lực của chính mình cực đại, bắt y lay đến tan luôn.

Cũng không phải Cố Tích Triều có bao nhiêu yếu đuối, tương phản là, sợ là cực vừa mới dịch chiết. Thiết Thủ buông bút đi đến trong viện, nhìn, nghĩ muốn cấp thêm cho người này chút quần áo. Lúc đi vào trúc xá, không có Cố Tích Triều ở đó, Tể Nguyệt nói là đi ra ngoài tản bộ. Thiết Thủ gật đầu nói: "Ta ngồi đây chờ hẩn."

Thần sắc Tể Nguyệt có chút do dự nói: "Có lẽ sẽ phải chờ rất lâu."

Thiết Thủ nở nụ cười không hề có thâm ý, cười nói: "Ta biết. Người đã quên, khi người không ở đây là trước đây là ta chiếu cố hẩn, khi đó hầu như ta chỉ biết hẩn tản bộ rất lâu."

Trở về thời điểm Cố Tích Triều lần đầu tiên tản bộ, Thiết Thủ cái gì cũng không hỏi, chỉ nói: "Ta nói rồi, ta giới hạn người chỉ được ở trong phiến rừng trúc này, nếu người dám giao thiệp với giang hồ bên ngoài nửa bước, ta sẽ tự tay giết người."

"A." Cố Tích Triều mạn lên tiếng, vòng qua hẩn, đem sách xếp chồng lên nhau.

Thấy Cố Tích Triều không chút để ý, Thiết Thủ cảm thấy những lời nói của mình lúc này thật buồn cười, không khỏi hỏi:” Người có hiểu ý của ta hay không?”

Cố Tích Triều tiếp tục đưa lưng về phía hắn sửa soạn giá sách, thản nhiên nói:” Hiểu được. Một khi giao thiệp với giang hồ liền chỉ có một con đường chết, có phải hay không? Bất quá, ta chỉ là đi tản bộ thôi mà.”

Cố Tích Triều xoay người lại, đón nhận ánh mắt sắc bén của Thiết Thủ, cười đen thâm phịch:”Hay là cho dù ta tản bộ hay giao thiệp với giang hồ cũng đều phải chết.”

Thiết Thủ im lặng một hồi lâu rồi mới nói:” Cái đó không tính. Nhưng tình cảnh của ngươi cũng không thích hợp để tản bộ.”Sau khi Thiết Thủ đem Cố Tích Triều cứu trở về, vẫn chưa đối với đại họa ngàn năm này canh phòng nghiêm ngặt, sống chết giữ giữ khư khư vì một số nguyên nhân, là bởi vì hắn cảm thấy được, đã nói đến mức này, cần Cố Tích Triều ngươi không chèn ép mệnh mình dài, thì cứ thành thành thật thật chờ đợi, đừng rêu rao khắp nơi. Phải biết người mất trí nhớ là Cố Tích Triều, không phải là cừu gia của ngươi.

“A. Tình cảnh của ta.”Cố Tích Triều khẽ cười vỗ tay:”Thế cũng tốt, đằng nào cũng thế, hôm đó muốn chết cũng thoát được rồi có phải hay không? Nhân sinh chỉ có vài chục năm, sống lâu như vậy, sao không cho mình một chút khoái hoạt.”

Thiết Thủ hỏi:”Ngươi hiện tại cảm thấy khoái hoạt?”

Cố Tích Triều chọn mi hỏi lại:” Ta làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, cừu già tràn trề, nhưng mà hiện tại vẫn còn sống tốt, vì cái gì mà không mau sống?”

Thiết Thủ nhìn ánh mắt thâm sâu như đầm thủy của Cố Tích Triều, giống như muốn nhìn đến chỗ sâu nhất:”Bởi vì ngươi không có một người để cùng ngươi san sẻ những khoảng khắc đó với ngươi.”

Trong phút chốc, Thiết Thủ phát hiện biểu tình như thủy triều lên xuống thường ngày mà trên mặt của Cố Tích Triều sở hữu liền biến mất sạch sẽ, giống như một cái mặt nạ, che dấu hỉ nộ ái ố. Mà ánh mắt kia rõ ràng lại không có y khai tâm mất, vẫn bướng bỉnh nhìn hắn như trước, gợn sóng không sợ hãi, giống như loại đá đen thượng hạng, tản ra trong trẻo nhưng lạnh lùng quang mang.

Đột nhiên trong lúc đó, Thiết Thủ cảm thấy đang đối mặt với mình không phải là một người sống sinh động mà là một kiện đồ sứ tinh mỹ, lạnh như băng, yếu ớt, một va đập nhỏ có thể vỡ nát. Hồi lâu, cũng không phải lâu lắm, chỉ có mình Thiết Thủ cảm thấy lâu thôi, Cố Tích Triều thở ra một hơi, lộ ra vẻ không sao tươi cười nói:”Không. Chuyện đó không trọng yếu. Một người có thể dựa dẫm cuối cùng cũng chỉ là chính là bản thân người đó mà thôi.”

Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều mỉm cười, đuôi lông mày, khóe môi lúc này không có sơ hở, nhưng Thiết Thủ biết y bất quá là tháo bỏ một cái mặt nạ xuống, lại thay một cái khác lên mà thôi. Mà đằng sau lớp mặt nạ của người kia, hắn không biết y có đang khóc hay không nhưng hắn biết y đang không cười nổi.

Từ ngày xưa, Thiết Thủ không hỏi đến chuyện tản bộ của Cố Tích Triều nữa, mà vô luận Cố Tích Triều có

hiều lần xuất môn, tới trước khi bầu trời đen khịt đều sẽ trở về. Hai người đều vừa tiến vừa lui, xem như đạt được một thỏa thuận nào đó.

Chính là hôm này, đã gần đến chạng vạng, vẫn không thấy bóng dáng của Cố Tích Triều. Thiết Thủ không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng cũng không cho là Cố Tích Triều tìm cơ hội chạy trốn, ngoại trừ nơi này, y đâu còn nơi nào khác để đi nữa đâu?

Thiết Thủ nhớ tới một chồng công văn phải phê duyệt, nguyên lai cứ tưởng rằng chỉ vào đưa mấy bộ quần áo thô, không ngờ chậm trễ mất bao nhiêu thời gian, ai ngờ nhất lại mất đến nửa ngày. Hẳn dù sao cũng là bộ đầu, không phải bảo mẫu của Cố Tích Triều. Thời điểm trở về, Thiết Thủ đi ngang qua một cửa tiệm bán đồ thư phòng, hẳn nhớ rõ đây là tiệm mà Cố Tích Triều thường xuyên tới. Do dự ở cửa một lát, Thiết Thủ nghĩ chỉ vào hỏi một câu mà thôi, liền nhắc chân đi vào:

“Lão bản, xin hỏi hôm nay có phải có một vị mi thanh mục tú thư sinh đã tới đây?”

Lão bản trầm ngâm một lát nói: “Có phải vị thư sinh cao gầy, tóc hơi cuốn lại có phải không?”

” Đó. Có phải đã tới không?”

“A. Buổi trưa có thấy tới.”

Thiết Thủ vừa nghe, không khỏi nghiêng người về phía trước hỏi: “Đợi ở đây thật lâu sao?”

“Không lâu. Bởi vì trên tay đầy sách quay về, nên bước đi rất nhanh.” Lão bản ngưng lại một lúc rồi nói: “Vị thư sinh kia thật xui xẻo, lúc vừa bước ra ngoài, liền đụng trúng người khác, thư rớt hết dưới đất, may mà gặp Thích bộ đầu, lại giúp hắn nhặt, lại đếm giúp hắn.”

” Thích bộ đầu?” Thiết Thủ hồi hộp một chút, chạy nhanh truy vấn: “Thích bộ đầu nào?”

Lão bản có chút ngạc nhiên nhìn Thiết Thủ nói: “Còn Thích bộ đầu nào nữa, đương nhiên là Thích Thiều Thương, Thích đại hiệp a.”

Thiết Thủ lại hỏi: “Bọn họ có nói thêm gì nữa không?”

“A. Lúc bắt đầu thì có chút tranh chấp, sau đó Thích đại hiệp liền kéo vị thư sinh kia cùng đi.”

“Còn cái gì muốn hỏi nữa không?” Lão bản nhìn gương mặt trầm ngâm như nước của Thiết Thủ thật cẩn thận hỏi.

Thiết Thủ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Đã hết rồi. Cảm ơn người.”

Đi trên đường, sắc trời đã tối hoàn toàn. Thiết Thủ lấy lại bình tĩnh, nghĩ thầm, muốn tìm được Cố Tích Triều cùng Thích Thiệu Thương không khó, chỉ sợ lúc tìm thấy thì máu của Cố Tích Triều đã lạnh.

Nghĩ đến đây, Thiết Thủ ở trong gió lạnh không khỏi rùng mình một cái.

22. Quyển 1 - Chương 22

Edit: Tiểu Tử Kỳ

“Cái người gọi là có việc chính là muốn giết ta?”

Đối mặt với Cố Tích Triều, Thích Thiệu Thương quả là làm chuyện dư thừa, biết rõ trong lòng Cố Tích Triều. Chính là hắn hiểu được một chuyện, nhưng Cố Tích Triều tự mình nói ra lại là chuyện khác.

Cố Tích Triều mở miệng nói: “Đúng vậy.”

Thích Thiệu Thương nghe thấy liền nở nụ cười, hỏi: “Vậy sao người còn chưa động thủ?”

Nói thực ra, Thích Thiệu Thương không tin Cố Tích Triều có thể tự tay giết hắn. Tuy rằng, trong lòng Cố Tích Triều một lòng một dạ không từ thủ đoạn nào để giết hắn, chính là hắn có điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt này, cái mạng Thích Thiệu Thương hắn không đáng để Cố Tích Triều phải đổi bằng mạng của một số người, mà là y quyết định không tự tay giết hắn.

Cố Tích Triều không rõ lắm, hoặc không hiểu rõ mâu thuẫn, Thích Thiệu Thương thấy rất rõ ràng, cho nên dù Cố Tích Triều đang chiếm thế thượng phong, cho dù tính mạng Thích Thiệu Thương như lá cây trên cành sắp rụng, hắn vẫn có thể tâm khí bình hòa, khí định thần nhàn, căn bản ai ở trong hoàn cảnh này cũng không mãnh mẽ hơn so với người khác, chỉ là năm mươi bước cùng với một trăm bước thôi.

Cố Tích Triều nheo mắt đánh giá Thích Thiệu Thương: “Giết người cũng không dễ dàng gì, hai tay cần phải có lực ổn định. Đối với người vừa uống rượu quá nhiều, hiện tại xuống tay sẽ không gọn gàng. Người cho dù không sợ chết, nhưng cũng không hy vọng chết không dứt khoát, có đúng vậy không?”

Thích Thiệu Thương nở nụ cười nói: “Người đã nghĩ chu toàn đến một người như vậy, ta thật phải cảm ơn người.”

Vốn là nói trái ý mình, nhưng Cố Tích Triều lại có vẻ không nghe ra, chân thật gật đầu nói: “Không cần tạ ơn. ta cho người đau là một chuyện, cho người chết lại là chuyện khác, ta chỉ muốn người biến mất thôi.”

Thích Thiệu Thương dừng sờ một lúc hỏi: “Người thật sự hận ta đến mức đó hay sao?”

“Hận?” Cổ Tích Triều mỉm cười, có điểm khinh thường, “Không”. Ta và người vốn không quen biết, ta không hận người. Chỉ là có một số việc đối với ta mà nói lúc nào cũng muốn bắt đầu cưỡng ép, mà người thì lại khá xúi quẩy làm chuyện không hay ho này một lần thôi.”

Thích Thiếu Thương nghiền ngẫm lời nói của Cổ Tích Triều, vừa giống như hiểu lại vừa không hiểu, trên mặt không khỏi hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Cổ Tích Triều nghiêng đầu cười, thản nhiên đồ mi, “Không rõ? Cho dù không rõ thì đều đã là người chết, nghĩ ngợi nhiều như vậy để làm gì cơ chứ?”

Thích Thiếu Thương nghiêm mặt nói: “Cho dù phải chết, ta cũng không thể chết mơ hồ thế này được.”

“A.” Cổ Tích Triều cười khê: “Người thật là thú vị, nếu không phải ...” Nói tới đây, Cổ Tích triều lược thùy mi mắt, hai má hơi đỏ lên, ngừng lại một chút, nhìn lại gương mặt của Thích Thiếu Thương, ánh mắt như điện, mắt như hàn băng, lạnh lùng nói: “Chính là rõ lắm chuyện.”

Thích Thiếu Thương đại khái cũng biết y nhớ ra cái gì, cảm thấy có thể nhìn thấy vẻ mặt vừa rồi của y, bị trừng nhiều một chút cũng đáng.

Chợt nghe đoàn một tiếng, chỉ thấy con hắc ưng đánh vỡ cửa sổ, nghiêng ngả lão đảo dừng ở trên người Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều vừa thấy, sắc mặt tuy có dịu đi, đã cảm đau đầu ần ần huyết thái dương: “Vi Phong a, Vi Phong, người lại phá hư cửa sổ a, phá cửa nhà mình thì thôi đi, sao cửa cả nhà người ta cũng phá. Phá hỏng nhà người khác là phải bồi thường tiền, người có biết hay không hả?”

Cổ Tích triều quay đầu nói chuyện với con điều trong chốc lát, cuối cùng bất đắc dĩ cười nói: “Thôi quên đi, người về trước đi, ta còn chút việc, lát sau sẽ trở về.”

Con ưng kia như nghe hiểu được tiếng người, liền sải cánh bay vào trong bóng đêm.

Cổ Tích Triều xuống giường, hoạt động tay chân, đi qua người Thích Thiếu Thương, nhổ một cây ngân châm cắm ở trên ván cửa. Sau đó đem lại chỗ Thích Thiếu Thương, đưa ra trước mắt nói: “Người nói xem, nếu vừa rồi cây mai ngân châm này không rơi vào khoảng không, hiện tại ta và người đều không dính dáng gì đến nhau cả.”

Thích Thiếu Thương thông dong nhìn qua Cổ Tích Triều: “Hiện tại vẫn chưa muộn.”

“Nói cũng đúng.” Cổ Tích Triều gật đầu muốn động thủ, Thích Thiếu Thương lại gọi một tiếng: “Chậm đã.”

Cổ Tích Triều cười nói: “Thế nào, sợ rồi sao? Không sao, nhắm mắt lại thì không sao cả.”

“Người làm rồi.” Thích Thiều Thương lạnh nhạt cười nói: “Ta nghe nói nếu đao đủ độ sắc bén, xuống tay còn nhanh hơn lời nói, máu từ miệng vết thương chảy ra giống như thanh âm. Người không phải có một tiểu đao sao, cũng sắc bén lắm ta hi vọng người có thể dùng nó để giết ta.”

Cố Tích Triều lắc đầu cười: “Đã muộn rồi mà còn phá hư cửa sổ nhà người ta, này lại làm dơ phòng nữa, thật không tốt lắm. Bất quá đề nghị của người rất thú vị, sau này có cơ hội, ta sẽ thử một lần.”

“Người còn có cái gì để nói?” Cố Tích Triều một lần nữa giơ cổ tay lên hỏi.

Thích Thiều Thương nhớ rõ ràng từng trước mặt người này cách đây không lâu nói qua suốt đời khó quên, nhưng hiện tại y lại yên tâm thoải mái nói cái gì vốn không quen biết, hồi tưởng đủ chuyện từ hồi mới gặp nhau cho tới nay, Thích Thiều Thương nở nụ cười tự chế giễu, thấp giọng nói: “Người thật ra đang dối gạt ta.”

Cố Tích Triều nghe không rõ: “Cái gì?”

Thích Thiều Thương lại thu liễm tươi cười, mặt trầm như nước: “Không, cái gì cũng không có. Người động thủ đi.”

Cố Tích Triều cũng không phải là chúa dễ bị gạt, y đương nhiên biết vẻ mặt lúc ấy của Thích Thiều Thương quyết không phải là cái gì cũng không có được. Kì quái là, người này đến chết còn không sợ, còn cái gì mà không thể nói ra đâu?

So với ngân châm nằm trong tay của Cố Tích Triều, đôi mắt của Cố Tích Triều còn lạnh hơn băng, đúng là đôi con người vẫn sáng ngời như trước làm cho Thích Thiều Thương cảm thấy dù cho thiên ngôn vạn ngữ, cũng là hết chỗ chê. Y có điểm máu chốt cùng phương thức kiên trì của y, mà ai oán chỉ trích hiển nhiên lại không có.

Hắn nhớ rõ lúc ngàn dặm đuổi giết lúc trước, thư sinh âm ngoan quyết tuyệt kia, vô luận ánh mắt nhìn về phía hắn có bao nhiêu lạnh như băng, tại sâu trong đôi song u nơi châm nhỏ ở cuối mắt kia vẫn thủy chung có một ngọn lửa nhỏ im lặng thiêu đốt. Chính là hiện tại, tại giờ khắc này, vẫn đôi mắt kia, nhưng một chút ôn tồn lưu luyến đã tiêu thất hết, không nhìn thấy được.

Thích Thiều Thương nhắm mắt lại, cảm thấy hàn ý ở trong lòng tự tràn ra. Thủy triều ban đầu khi chạm vào chân, khi thì mềm nhẹ ôn hòa, đợi cho ý thức có được, khi muốn chạy trốn khỏi nguy hiểm có kịp không, nhìn lại mọi nơi, đâu đâu cũng đã yên thủy mờ mịt.

“Còn nhớ kiếm phát của chúng ta không?”

” Một đêm tại Kỳ Đình tửu quán, Tích Triều suốt đời khó quên.”

Dư âm vưu ở.

Cảnh còn người mất.

Dục vẫn không thể nào.

23. Quyển 1 - Chương 23

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Thiết Thủ dưới sự dẫn đường của tiểu nhị, đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy một cảnh như thế này. Cửu Hiện Thần Long Thích Thiệu Thương bị châm ghim như con nhím dường như không thể cử động được, mà trong tướng tượng của hắn thì không khác gì so với xác chết ngoài đường, mà Cố Tích Triều cũng ở trong tình trạng không khác là bao, dù không phải sinh long hoạt hổ, nhưng ít nhất thần thái sáng láng, tay bắt ngân châm nhắm ngay mi tâm của Thích Thiệu Thương. Tư thế kia hắn là phi thường không có hảo ý.

Cố Tích Triều nghe tiếng mở cửa, trong lòng biết đó là khách không mời mà tới, nhưng cũng không thêm đếm xỉa tới, tay giữ chặt ngân châm hướng mi tâm của Thích Thiệu Thương đâm xuống.

Thiết Thủ vừa thấy, nhanh chân đến chặn trước người Cố Tích Triều, một phen bắt lấy cổ tay y, trầm giọng hỏi: "Người đang làm gì đây?"

Cố Tích Triều nhìn thấy các khớp xương ở cổ tay của mình bị một bàn tay to lớn nắm chặt, có điểm buồn cười nghĩ, hôm nay là ngày gì, thế nào mà mình lại bị người khác nắm cổ tay đến mấy lần?

Nghĩ như vậy, Cố Tích Triều lại gương mặt nhìn Thiết Thủ, trên mặt hiện lên nụ cười có vẻ không thích hợp, nửa đùa nửa thật nói: "Như người đang chứng kiến, ta đang muốn giết người."

Thiết Thủ hơi nhíu mày, ngón tay chụp lên cổ tay của Cố Tích Triều, dần dần tăng thêm lực đạo. Cố Tích Triều cảm thấy đau, nhưng còn nhịn được, chính là cứng rắn không có ý buông tay. Chuyện tới nước này, y chỉ có thể phó mặc số mạng cho cửu gia, không thể tự theo mình, vẫn là lao mình vào tử lộ. Kỳ thật cũng không có gì, y sớm đã là người đứng trên vách đá vạn trượng, bất quá không có quyền lợi được nhảy xuống thôi.

Cố Tích Triều có thói quen lộ ra nụ cười không có chuyện gì cả, thả lỏng tay, ngân châm rơi trên mặt đất phát ra tiếng leng keng nhỏ.

Thiết Thủ đi ngược về hướng Thích Thiệu Thương, thấy ngoại trừ trên cằm hắn có một vết thương nhỏ do dao gây ra, còn lại toàn thân xem như hoàn hảo. Chính là, nếu như hắn đến chạm một bước thì Cửu Hiện Thần Long ngoại trừ chết ra không còn gì đáng lo.

Yên tâm rồi Thiết Thủ có chút kinh ngạc, hần một đường tìm tới tửu lầu, chỉ thấy chuyện của hai người gây ra, nói bọn họ là cừu nhân thì không đời chung thì không ai tin a. Cùng nhau uống rượu, cùng nhau ăn cơm, cuối cùng còn nghỉ ngơi cùng một chỗ, giống như chuyện cừu nhân vẫn thường làm hay sao? Chẳng lẽ bệnh mất trí nhớ cũng có thể lây, chẳng lẽ Thích Thiệu Thương cũng thiếu cái gì đó trong đầu rồi sao?

Thiết Thủ cảm thấy khả nghi, nhưng không biết nghĩ xem nên mở miệng như thế nào, đã thấy Thích Thiệu Thương nở nụ cười, kinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Nhất thời không bắt bẻ, lật thuyền trong mương, đã làm cho Thiết huynh che cười rồi."

Thiết Thủ mở miệng đáp: "Người không có việc gì là tốt rồi." Trong lòng lại trầm nghĩ, nhất thời không bắt bẻ này, nội dung không khỏi có chút phong phú. Tuy nói rằng người đang phiêu du giang hồ, nào có không ai đao, nhưng Thích Thiệu Thương người đâu phải là người mới vào giang hồ, mao đầu tiểu tử, không có gì để nói, vẫn là tên đối thủ một mất một còn này của người, nội lực còn thừa không nhiều hơn Cổ Tích Triều là bao nhiêu, vậy thì trong đó có điểm nghi vấn, mà người lại nói một câu lật thuyền trong mương đơn giản như vậy. Nhưng ý định của Thích Thiệu Thương mập mờ, hần cũng dường như không như các bà ba hoa nói nhiều truy vấn không ngớt. Bất quá, việc hôm nay, ngày sau ngăn chặn Cổ Tích Triều gặp Thích Thiệu Thương, quan tâm một chút chắc cũng không có gì xấu.

Nghĩ đến đây, Thiết Thủ nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, người vẫn là nhanh trở về đi, miễn để cho Mục đại trại chủ phải lo lắng."

Thích Thiệu Thương nhìn kỹ thần sắc của Thiết Thủ, nhưng cũng không nhìn ra manh mối gì. Không biết lời nói của mình có thể lừa gạt hần mấy phần, có lẽ chia ra cũng không lừa được. Nghĩ muốn cùng Thiết Thủ là cộng sự được một thời gian, chỉ cảm thấy người này tâm tư kín đáo, khó nói, không biểu lộ thanh sắc, ngậm kéo tư bác kiến, không biết hần trầm mặc do việc gì cũng không biết hay việc gì cũng đã biết cả rồi.

Nhưng nghĩ lại, nếu hần muốn tra, có cái gì mà không tìm ra được đâu? Hần cũng không phải ở trước mặt Thiết Thủ mà khen ngợi Cổ Tích Triều. Kiến thức cùng với một người kinh tài tuyệt đỉnh như vậy, lại nhìn người bên ngoài, liền cảm thấy không vui. Tình cảm của hần đối với Cổ Tích Triều mà nói chỉ là kinh điển cùng tiếc hận mà thôi, nếu chỉ có như vậy, cần gì phải giấu diếm chứ.

Vì thế, Thích Thiệu Thương liền thản nhiên nói: "Muốn gỡ chuông phải có người buộc chuông, chỉ sợ làm phiền vị công tử này giải giùm tại hạ huyết đạo mới được."

Cổ Tích Triều mỉm cười, mặt mày loàn loàn nói: "Người cứ để như vậy mà chết cũng rất đẹp, lăm lẹ một đời mà chết không có chứng cứ như vậy thì như thế nào?"

Thích Thiệu Thương cũng không tức giận, chỉ thản nhiên nhìn qua Thiết Thủ. Thiết Thủ nghĩ thầm, sớm không nói cho người gặp, người càng muốn gặp, hiện tại gặp thì phiền toái rồi, không thu thập tốt rồi lại đến tìm ta. Người nghĩ rằng ta và người là cha của Cổ Tích Triều sao, nói cái gì hần đều nghe theo và vân vân sao. Huống hồ Cổ Tích Triều là loại người mà người khác nói liền nghe theo hay sao.

Oán giận và oán giận, nhưng cũng không làm Thích Thiệu Thương thay đổi đạo lý cả đời. Không nói đến

Tức Hồng Lệ ở ngoài ngàn dặm xa xôi, không coi ai vào đâu là Mục Cưu Bình phiền toái. Cân nhắc lợi hại trước sau, Thiết Thủ ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Cố Tích Triều, hảo hảo khuyên bảo nói: "Cũng đã trễ thế này, người cũng nên thả hẩn đi, chính mình cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi."

Cố Tích Triều lạnh nhạt cười nói: "Ý đại nhân là, ta không thả hẩn thì sẽ không cho ta trở về sao?"

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí có chút căng thẳng, cũng may ngày thường miệng lưỡi bén nhọn của Cố Tích Triều, Thiết Thủ cũng được linh giáo không ít, cũng không biết đường đột, chính là hôm nay có ngoại nhân ở đây, liền ít nhiều cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng vẫn ôn hòa nói: "Không, ý ta là, người đã muốn buông tha hẩn, cũng nên theo ta trở về."

Cố Tích Triều cúi đầu trầm ngâm một lát nói: "Nếu ta lại muốn giết hẩn, cũng không muốn theo người về thì sao?"

Thiết Thủ theo bản năng nở nụ cười, cười đến cạn, chính là Cố Tích Triều không có nhìn đến. Hẩn nghe thấy y nói rõ ràng: "Điều đó là không có khả năng." Thanh âm trầm thấp, bên trong còn có cả sự ngạo mạn cùng tự tin.

PS: Chương sau Cố Mỹ Nhân bị bạo hành.

24. Quyển 1 - Chương 24

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Cố Tích Triều lắc đầu, khẽ cười nói: "Thế sự không có chuyện tuyệt đối, phải thử qua mới biết được."

Lúc Cố Tích Triều nói đến hai chữ biết, Thiết Thủ bỗng nghe thấy một tiếng keng thanh vang, chỉ thấy Cố Tích Triều rút thanh kiếm Nghịch Thủy Hàn của Thích Thiếu Thương đâm tới. Thiết Thủ cả kinh, nhất thời lui về phía sau, Cố Tích Triều vừa cầm kiếm, vừa không khoan nhượng không buông tha tiến sát tới, tuy chiêu kiếm sắc bén nhưng lại không hề có một chút nội lực nào, mấy chiêu đều bị Thiết Thủ trong lúc cấp bách đánh bay kiếm ra ngoài.

Cố Tích Triều bị chấn động đụng vào tường, kiếm cũng tuột khỏi tay, lại giả vờ như không có việc gì vươn tay ra trêu Thiết Thủ: "Ta không đứng dậy nổi, người đỡ ta một tay."

Thái độ thản nhiên này tất nhiên Thiết Thủ cảm nhận được, màn mạo hiểm vừa rồi cũng có chút giả tạo, cũng không nghĩ nhiều liền tự nhiên mà vươn tay.

Cố Tích Triều cầm tay hẩn, mỉm cười, trong mắt xuất hiện một tia giảo hoạt. Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy cả người bị một đại lực kéo mạnh toàn thân xuống, sau đó trước mặt hàn quang chợt lóe, Thiết Thủ

nghe người né tránh lại cảm nhận được cổ mát mát, đưa tay sờ thử, thì thấy một tay toàn máu. Thiết Thủ vừa sợ vừa giận, trừng mắt với Cố Tích Triều, trầm giọng nói:” Không cần thử điểm máu chốt của ta.”

Cố Tích Triều không đáp lại, chỉ mỉm cười nắm tiểu đao nâng lên, xẹt qua xẹt lại như chèo thuyền, mọi chiêu đều nhằm thẳng chỗ yếu hại, dị thường hung ác.

Thích Thiếu Thương ở một bên nhìn, bắt đầu cảm thấy Cố Tích Triều lại điên cuồng hung ác, giống như xác định Thiết Thủ không thể làm tổn hại tính mạng y, tất cả các chiêu đều ra mà không có quy luật gì.

Không còn kiên nhẫn để tiến thân, Thiết Thủ đành phải thoái lui. Nhưng quay sang nhìn Thích Thiếu Thương có điểm khác lạ, thật muốn hỏi hắn làm sao, nhưng cũng không nói nên lời. Chính là mông lung cảm thấy trên mặt Cố Tích Triều cười đến quỷ dị cực điểm, lại mang theo chút đắc ý, lại mang một chút bất hảo, một chút xấu xa, nhưng vẫn là thấy còn thiếu cái gì đó. Nếu mục đích của y là thật sự hành động theo những gì y ám chỉ nói ra, vậy y cười như vậy là tràn đầy sát khí. Không chỉ cười nói, quanh thân y một tia sát khí cũng không có chỉ trạng thái hung ác thôi.

Vừa kịp lúc Thiết Thủ nói: ” Không cần thử điểm máu chốt của ta ”, Thích Thiếu Thương đột nhiên kinh hãi phát hiện, Cố Tích Triều thật sự điên cuồng, nhưng Thiết Thủ cũng rất điên cuồng, dám dùng tính mạng của để thử, loại chuyện này chỉ có thể là Cố Tích Triều mới có thể làm được.

Thích Thiếu Thương suy nghĩ cẩn thận, chính là không thể ra tay, muốn đánh thức Thiết Thủ, nhưng chuyện này không phải có thể dùng một hai lời nói mà giải thích rõ ràng, chỉ là lo lắng suông.

Thiết Thủ lúc đầu tuy rằng vừa sợ vừa giận, nhưng vẫn nương tay với Cố Tích Triều, lại không khỏi nhớ tới những ngày xưa sống chung, khi y cười nói yến oanh, thấy trong lòng lại trầm xuống.

Cố Tích Triều trước dùng tiểu đao sau dùng Nghịch Thủy Hàn, thân pháp đã linh hoạt hơn rất nhiều, Thiết Thủ không bắt được y, lại không muốn đả thương y, chỉ phải cùng y phí sức, chờ khi thể lực của y không còn dồi dào, tốc độ chậm dần lại, mới bắt được cổ tay y.

Thiết Thủ cầm hai tay của Cố Tích Triều, định, trầm giọng nói:”Người nháo cũng đã đủ rồi.”Sự tức giận trong thanh âm không phải giả một chút nào. Nhưng Cố Tích Triều vẫn Cố Tĩnh cười, thanh trừng mặt mày, tựa như tri tử. Mặc dù linh hồn của y cực kỳ âm u, khi y cười nói thì tựa như nắng ấm. Ánh nắng giống như pháo hoa hờ hững rơi xuống màn đêm, khiến người ta không thể không có cảm giác, tán thưởng cũng có, cũng có lo lắng, nhện không được đành sinh ra thở dài.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy sự tức giận của Thiết Thủ sụp đổ trước nụ cười của Cố Tích Triều, lại không kinh ngạc chút nào, chỉ vì hắn rõ ràng biết, nụ cười của người nọ căn bản là một độc trùng, sâu ở trong mắt, sâu trong lòng, bất tri bất giác bám chặt, phát triển lớn lên, phá tan mọi thứ. Biết rõ y làm những việc này, cái gì mà lấy công việc ra chứ, cũng đủ để bằm y thành tám đến mười mảnh, biết rõ tâm tính của người nọ, không thể thay đổi được, đến chết cũng không thay đổi được. Thông minh, ngoan độc, to gan lớn mật âm mưu nổi dậy, không chừa một lối thoát, giết người phóng hỏa chỉ là chuyện thường, mặt mày cũng không hề nhăn một chút nào. Người như vậy giữ lại không được, cần phải giết sạch, nhưng nụ cười của y khiến mọi người nhìn thấy hi vọng, cảm giác được mọi chuyện vẫn còn có thể có con đường

sống. Nhưng lại quên mất, pháo hoa chỉ phát sáng trên bầu trời đêm đen, chỉ trong một khoảng khắc mà thôi, khi pháo hoa tan hết, hắc ám vẫn hoàn hắc ám, cũng chẳng còn gì để sợ cả.

Rất nhanh, Cố Tích Triều dùng hành động của mình để chứng minh về điểm này. Làm cho Thiết Thủ nghĩ đã không chế được hoàn toàn cục diện rồi, Cố Tích Triều đột nhiên nhấc chân lên đạp vào chỗ yếu hại của hắn. Thiết Thủ lắc mình tránh né, nhưng vẫn bị Cố Tích Triều đạp một cước vào giữa sườn, đau nhức kéo tới, lực tay buông lỏng, thiếu chút nữa bị Cố Tích Triều giãy ra.

Một lần lại một lần, tái đánh lén đến ba lần, làm cho Thiết Thủ không thể nhịn được nữa, giơ tay lên định một chưởng đánh về phía mặt của Cố Tích Triều. Thích Thiệu Thương trông thấy trong lòng đau xót, nhanh mở miệng: "Không được đả thương hắn."

Cố Tích triều giống như người không có việc gì, không thêm để ý chuyện sắp xảy ra trong gang tấc, bàn tay này sẽ định đoạt chuyện sống chết của mình, ngược lại còn quay sang nhìn Thích Thiệu Thương, cười nói: "Tên ngốc tử này, nếu không phải lúc này hắn không tóm được ta, thì người đã chết rồi. Còn nói nhảm cái gì. Không cần đả thương hắn, người có phải có thói quen xấu như vậy không a."

Thích Thiệu Thương vừa nhìn thấy Cố Tích Triều cười, liền quên mất sự tồn tại của những người khác, thở dài nói: "Ta chỉ nguyện là người không xảy ra chuyện gì, những thứ khác ta cũng không có nghĩ nhiều."

Cố Tích Triều ngơ ngẩn, bất động thanh sắc, cùng Thích Thiệu Thương nhìn nhau trong chốc lát, rồi cuộc vẫn dời ánh mắt đi nói: "Như vậy không phải là từ lòng tốt tới sao, nhưng ta không chịu đựng nổi."

Nói xong lại nhìn về phía Thiết Thủ cười nói: "Người kì thật không muốn giết ta, nếu không lời hắn nói dù cho có rách cả yết hầu cũng vô ích."

Thiết Thủ lại nói: "Xem ra ta đã cứu lầm người, người rõ ràng ngay cả nửa điểm muốn hối cải cũng không có mà."

Cố Tích Triều lạnh nhạt cười nói: "Làm cũng đã làm, quên cũng đã quên, còn hối cải cái gì nữa, sửa chữa cái gì đây? Trừ bỏ ăn năn của ta thỏa mãn những ngoại nhân các người, đối với người đã chết có lợi ích gì. Người cứu ta là vì người làm theo ý mình, không có ai lấy đao đặt lên trên cổ người bắt ép người phải làm như vậy cả, ta cũng không có cầu xin người. Nếu người hối hận, hiện tại có thể một chưởng đánh chết ta, nhìn xem có phải khi ta chết rồi những người đó sẽ sống lại được không."

Lúc Cố Tích Triều nói những lời này, thấy huyết thái dương của Thiết Thủ đập thành thạch, nhưng hắn lại giận dữ, ngược lại cười nói: "Đúng vậy, ta sẽ không giết người, nhưng ta sẽ giáo huấn người một chút."

Chỉ nghe thấy một tiếng vang kè kè nhỏ, trước mắt Cố Tích Triều đột nhiên là một mảng tối đen, y nhắm mắt lại, toàn thân căng thẳng, chung quy cũng không lên tiếng. Giờ này, khắc này, y mới phát hiện khối thân thể này đã quen chịu đựng nhấn nhện với đau đớn.

Lúc Thiết Thủ đồng thời bẻ gãy cổ tay của Cố Tích Triều, đã muốn nghe thấy tạch âm la hét thảm thiết

vang lên, nhưng Cố Tích Triều lại im lặng đến thần kì. Hắn lúc này mới phát hiện nam nhân này ngoan mạnh hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của hắn, kiêu ngạo hơn, cứ việc ương ngạnh cùng kiêu ngạo đi, thân thể yếu đuối này sẽ phải chịu đau đớn, sẽ không thể chịu đựng nổi thêm một chương.

Y rõ ràng đã đau đớn đến mức toàn thân phát run, nhưng bất quá trên mặt vẫn chỉ là vẻ mặt thản nhiên cùng ảm đạm, dường như y đã có thói quen chịu đựng đau đớn. Y rõ ràng không lên tiếng, chính là sự im lặng ru rẩy này của y lại làm cho Thiết Thủ có cảm giác càng khắc sâu hơn so với tiếng kêu thảm thiết bị thống.

Thiết Thủ nhớ tới lúc bẻ tay y có chụp tay lên mắt y, tại màn đêm yên tĩnh kia, hắn đối y nói:” Ta sẽ bảo hộ ngươi chu toàn.”

Nhưng không hề nghĩ tới, người đầu tiên đã thương trên người y chính là hắn. Trong lòng cảm thấy rối bời, lúc trước thì tràn ngập lửa giận, giờ thì hóa thành tiếng thở dài thiếu não:” Ta đã nói rồi, không cần thử điểm mấu chốt của ta.”

Cố Tích Triều mở to mắt, hảo mi mục rơi trên gương mặt, mắt cũng không mở trừng trừng, cũng không có nghiêng răng nghiêng lợi, tuy rằng trên trán đã ra một tầng mồ hôi lạnh, nhưng khóe miệng lại vi loan, phảng phất xuân hoa sơ trán:” Hai mươi bảy chiêu rưỡi.”

Thiết Thủ sững sốt, có điểm chuyển biến. Cố Tích Triều chậm rãi giải thích:” Điểm mấu chốt của ngươi có hai bảy chiêu rưỡi, đối với loại người chuyên làm nhiều việc tuyệt xấu như ta đây, lại còn là người có chết cũng không biết hối cải, thì đã quá nhiều rồi.”

Thiết Thủ là người từng trải, hắn biết có khi mỉm cười sau lưng cũng có thể là khắc cốt đến quyết tuyệt. Đôi môi tươi mới đỏ mọng giờ thành trở nên xơ xác tiêu điều, tựa như một đạo máu đỏ sẫm. Mi mắt mềm mại, mi dài như phiến, run nhẹ nhẹ giống như đôi cánh dài của hồ điệp, bất lực nhưng không cam lòng mà cố gắng giãy dụa.

25. Quyển 1 - Chương 25

Edit: Tiểu Tử Kì

Thích Thiều Thương nhìn vẻ mặt chịu đau của Cố Tích Triều, hai má dần dần nóng lên. Một đêm tại Kỳ Đình tửu quán đã gắn chặt vận mệnh giữa hắn và y, giờ phút này lại thắt chặt hơn, buộc hắn phải nhìn thẳng vào thực tế: Hắn đối với nam nhân trước mắt có ham muốn tình dục.

Phút khiếp sợ ban đầu đi qua, Thích Thiều Thương nỗ lực cười tự giấu, nguyên lai hắn cho rằng chính mình có thể cho lý do để một lần buông tha hoàn toàn, bất quá vì tâm tư của mình có chút xấu xa dè dặt. Nói cái gì muốn hắn biết sai, nói cái gì hiệp nghĩa ân tình, nói mệnh của Cố Tích Triều dè dặt không hơn mệnh của huynh đệ chúng ta, tất cả đều là chó má.

Chỉ vì hắn say mê một đêm trong Kỳ Đình tửu quán, nụ cười thản nhiên phong tình kia, hắn đã say mê cho đến giờ chưa tỉnh, chỉ sợ là không muốn tỉnh. Thích Thiều Thương a Thích Thiều Thương, uống công người luôn tự xưng là hiệp nghĩa, nguyên lai người cũng chỉ là một phàm nhân thích bắt giam mỹ nhân đang khổ sở mà thôi.

Thích Thiều Thiều lâm vào hoàn cảnh tự chán ghét bản thân khôn cùng, bên này Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ bỗng nhiên lạnh nhạt cười nói: "Ta thật có điểm hối hận a."

Thiết Thủ nghĩ, xem ra bề gãy cổ tay của Cố Tích Triều, cho hắn chịu chút đau đớn, ít nhiều còn có hiệu quả giáo dục. Không ngờ Cố Tích Triều lắc đầu, tiếp tục nói câu nói tiếc hận vô vãn: "Ta như thế nào lại không tắm độc trên chùy thủ chứ? Chỉ vì kém một chiêu, thua cũng cam tâm. Người thấy có đúng không, đại nhân?"

Thiết Thủ dở khóc dở cười, nghĩ thầm, người a, vĩnh viễn không học được gì cả, cứ nhiên còn dám hỏi lại ta. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thiết Thủ không nghĩ ra câu trả lời nào thích hợp để trả lời, đành hùng hân trừng Cố Tích Triều một cái.

Cố Tích Triều lại bày ra vẻ mặt vô tội mà trừng lại: "Người thắng rồi còn trừng mắt làm gì nữa. Ta đã thua, người buông tay, ta sẽ bỏ qua cho bằng hữu của người."

Gây sức ép đến nửa ngày, Thiết Thủ thiếu chút nữa quên mất mục đích chính của mình lúc ban đầu là cứu Thích Thiều Thương, liền nhanh tay bỏ xuống, Cố Tích Triều thuận lợi hạ cánh tay xuống dưới, trong nháy mắt, y cảm thấy đau đến lão đảo, Thiết Thủ lập tức nhanh chóng đỡ lấy y.

Cố Tích Triều ổn định tinh thần nhìn thoáng qua Thiết Thủ, khóe miệng vi diệu khen: "Đại nhân quả là hảo thân thủ."

Thiết Thủ nhìn chằm chằm đôi mắt thâm sâu như đầm thủy của Cố Tích Triều một hồi lâu, thủy chung không thấy Cố Tích Triều khen hắn ở chỗ nào, hay là đang mắng hắn. Bất quá, theo lý Thiết Thủ hiểu được Cố Tích Triều đang mắng hắn, còn không một thứ đều nhìn đơn giản một chút sẽ dễ nhìn ra hơn.

Thích Thiều Thương đương lúc bản thân đại loạn, bỗng nhiên bị người khác mạnh mẽ vỗ một chương, hắn gương mặt nhìn lên đối diện là đôi mắt trơn bóng như nước của Cố Tích Triều, yết hầu yếu ớt, cứng họng muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

Cố Tích Triều thấy mặt Thích Thiều Thương hết đỏ lại trắng, hết trắng thì sang hồng, rõ ràng đã giải huyết cho hắn mà hắn không nhúc nhích, vẻ mặt như tên trộm bị bắt quả tang, thật là thú vị. Nhớ lại lúc trước mình bị người này tranh thủ ăn ít nhiều đậu hũ, nhịn không được mà muốn trêu đùa.

Cố Tích Triều trừng mắt nhìn, đột nhiên tay đặt tại ngực của Thích Thiều Thương, cảm giác thân thể người này cứng đờ, liền cười đến khờ dại vô lại, trong mắt lóe lên ý giễu cợt, cọ sát vào, chế nhạo nói: "Tim như thế nào mà lại đập nhanh như vậy?"

Thích Thiều Thương trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy khi Cổ Tích Triều nói chuyện hơi thở phả vào mặt hắn mang theo hương vị của y.

Lí trí của Thích Thiều Thương cảm thấy được sự nguy hiểm, muốn quay đầu đi chỗ khác, cảm tình không biết như thế nào lại cảm thấy rất hưởng thụ, thậm chí còn muốn càng gần càng tốt.

Ý niệm này vừa nghĩ ra trong đầu, Thích Thiều Thương không khỏi thầm mắng mình là cảm thú. Nào biết biết Cổ Tích Triều lại giống như đọc hiểu được tâm tư của hắn, lại tiến sát vào một chút, cười hỏi:” Mặt như thế nào lại hồng vậy? Chẳng lẽ là ...”

Cổ Tích Triều ngân dài âm cuối, Thích Thiều Thương si ngốc nhìn con mắt nhạo báng của y, chu môi ngọc nhan, gần trong gang tấc, hắn muốn biết y đang muốn nói cái gì.

“ Có tật giật mình.”

Cổ Tích Triều bỗng nhiên lên tiếng, Thích Thiều Thương hoảng sợ, lui về phía sau một bước dài, liều mạng lắc đầu khua tay nói:” Ta cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không muốn.”

Thiết Thủ cảm thấy có điểm kì quái, hỏi:”Thích huynh, ngươi không sao đấy chứ?”

Không đợi Thích Thiều Thương trả lời, Cổ Tích Triều đi đến trước ngồi xuống một bên, thản nhiên nói:” Hắn tất nhiên là không có việc gì rồi, bất quá là trong lòng có quỷ thôi, có phải hay không?”

Cổ Tích Triều nói đến đây, hướng về phía Thích Thiều Thương nở một nụ cười thâm ý sâu xa, cười không ngừng khiến lòng Thích Thiều Thương nhộn nhạo. Nhìn về mặt lúng túng của Thích Thiều Thương, Cổ Tích Triều lại nói:” Đúng vậy, con người luôn có mặt không thể thấy rõ được, cho dù vị này có nhìn trông quang minh lỗi lạc như Thiết bộ đầu, cũng sẽ có một mặt như vậy.”

Thiết Thủ khẽ nhún mày:”Ta không có.”

Cổ Tích Triều một tay sờ má, cười nói:”Đúng, hiện tại thì chưa có.”

Thiết Thủ muốn nói lại nhưng lại thôi, lời đã tới miệng nhưng dường như nhớ ra cái gì đó nên đành phải nuốt trở lại vào bụng, thay đổi câu khác:”Chúng ta có thể trở về chưa?”

Cổ Tích Triều gật đầu cười:”Có thể. Bất quá, ta mệt rồi, không tiện đi bộ, ngươi đi mượn một chiếc xe ngựa đến đây.”

Thiết Thủ tức giận muốn nhảy dựng ngược lên, ngữ khí như vậy là coi ta là người hầu a.

Cố Tích Triều nhìn sắc mặt âm trầm của Thiết Thủ, nghiêng đầu cười nói:” Người sinh khí? Thật tốt. Người có biết hay không, ta hiện tại đau đến mức khí lực tức giận cũng không có.”

Thiết Thủ nôn nao, Cố Tích Triều vẫn chuyện trò vui vẻ, hẳn cơ hồ đã quên chuyện cánh tay của y, lại nhìn thấy mặt của Cố Tích Triều trắng bệch, chắc là vất vả nhẫn nhịn chịu đau đớn đi.

“Tốt lắm, nhanh đi mượn xe, người không phải là không có nổi tiền để trả đấy chứ.” Cố Tích Triều hướng Thiết Thủ phát tay, sau đó gục xuống bàn, đem mặt vùi khuỷu tay, lẩm bẩm nói:”Người yên tâm, ta sẽ không trốn đi đâu, ít nhất là hiện tại, ta cũng không có sức lực để làm chuyện này.”

Thiết Thủ nhìn chằm chằm đôi vai nhỏ bé kia một lát, nói:”Ta đi mượn xe, cánh tay của người, ta sẽ cho người chữa khỏi cho người.”

Sau lưng đột nhiên cảm thấy giạt mình, sau đó đột nhiên phát ra một âm thanh mơ hồ, tựa như đang cười. Thiết Thủ nghe xong, nhin không được lại muốn thở dài.

26. Quyển 1 - Chương 26

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Thiết Thủ đi ra ngoài mượn xe, trong phòng chỉ còn có hai người Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương đi quanh song chương, yên lặng lo lắng là có khả năng, hẳn không phải đem Cố Tích Triều thành tri âm luôn đi. Hoặc là hẳn yêu thương Cố Tích Triều còn quá hơi hợt. Chính là hẳn không ham mê nam sắc, nói cho cùng, Cố Tích Triều không thể so sánh được với vẻ dịu dàng tú lệ của nữ nhân. Mà là vẻ xinh đẹp ngoan độc yêu mị, ngọt ngào bữa bãi ương bướng, tuyệt tình đến độ tàn sát toàn bộ dân trong thành, điên cuồng đến độ phạm thượng làm phản, không nói đến nữ nhân hoàn toàn không thể có, mà nói đến nam nhân chưa chắc đã tìm ra được vài người?

Trời ạ, cơ hồ Thích Thiệu Thương muốn rên rỉ, một người như vậy, hẳn tốt cùng là vì cái gì mà yêu thương y? Thích Thiệu Thương đập mạnh một cái vào trán, đi đến bên Cố Tích Triều đang không hề có một chút động tĩnh, nhẹ giọng hỏi:” Người không sao chứ?”

Cho dù không biết mình tốt cùng yêu thương người này bao nhiêu, chính là hẳn biết mình lo lắng cho y. Không trả lời. Không phải là đau đến mức ngất đi rồi đấy chứ? Thích Thiệu Thương nghĩ vậy liền nhanh tay vỗ vỗ bả vai của Cố Tích Triều mấy cái, không ngờ Cố Tích Triều đột nhiên giạt bắn lên, không nói một lời liền tát xuống.

Thích Thiệu Thương liền ôm đồm cổ tay của Cố Tích Triều, nhất thời đánh không tới:” Người nên phân rõ phải trái a. Ta có hảo tâm muốn đến xem người có sao không, người lại không nói không rằng liền đánh người?” (Người đã quên là người đã hôn tiểu Cố đến mức ngất đi rồi à)

Cố Tích Triều cười lạnh một tiếng: "Ta muốn đánh chính là ngươi, ngươi có năng lực làm khó dễ được ta sao?"

Thích Thiếu Thương chán nản nói: "Ngươi..."

"Như thế nào?" Cố Tích Triều hơi nghiêng đầu, nhất chọn mi, rõ ràng là đang khiêu khích.

Thích Thiếu Thương giận dữ phản cười, cũng không nói câu nào chỉ chậm rãi tiến tới gần Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều lúc trước đã ném qua một mồi, vừa thấy Thích Thiếu Thương chậm rãi áp lại, trong lòng liền cả kinh. Tuy trên mặt vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng thầm nghĩ, tay trái đã bị phế, tay phải lại bị thương, đánh không lại, tránh không được, chẳng lẽ lại để mặc cho người xâm phạm một hồi nữa sao? Mắt thấy mặt của Thích Thiếu Thương càng lúc càng gần, vẻ mặt còn cười đến sáng lạn, Cố Tích Triều cắn chặt răng, chỉ hận không thể néo mặt Thích Thiếu Thương một cái.

Thích Thiếu Thương lúc đầu là nửa thật nửa giả muốn đùa y, chính là bị ánh mắt sắc bén của Cố Tích Triều trừng, ngược lại muốn ngừng cũng không được.

"Buông ra." Cố Tích Triều vừa lạnh lùng nói, vừa buông mi mắt xuống, tìm xem ở trong phạm vi trước mặt có cái gì có thể tiện lợi dùng được.

Tiểu đao thì rơi ở quá xa, căn bản là không thể với tới, cũng không thể dùng ghế để đánh hấn. Tay phải bị thương, một chút sức lực cũng không thể dùng, nhưng vấn đề là ở chỗ, cho dù mình nghiêng răng nghiêng lợi chịu đau, thì sự linh hoạt ở cánh tay bị thương vẫn bị trọng thương hạn chế. Không thể lấy vật gì quá nặng, nhưng những đồ vật đó mới có lực sát thương. Phần thắng duy nhất của mình lại là cánh tay phải bị thương không có phòng bị, ra tay phải vừa mau lại lợi hại, một kích truy tới, tuy không thể tổn thương được hấn, thì cũng có thể tạm thời chế trụ được hấn, kéo dài thời gian, chờ Thiết Thủ trở về cũng được.

Cố Tích Triều tâm trạng trong lòng nổi sóng, cơ mưu tính toán, trên mặt vẫn là thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Thích Thiếu Thương chỉ nhìn thấy Cố Tích Triều buông mi xuống, hoàn toàn không biết y đang tính toán kế sách đối phó hấn, chỉ cảm thấy Cố Tích Triều im lặng không nói, sụp mi thuận mắt, nhưng không khó để nhận ra một bộ dáng thông minh. Liền nhin không được nâng cằm y lên, làm cho y cùng mình đối diện, còn học theo ngữ khí của Cố Tích Triều cười hỏi: "Ta không tức giận, ngươi có thể làm khó dễ được ta ư?"

Cố Tích Triều vừa nhấc mắt, cười sâu kín, ánh mắt rõ ràng là đang khinh người, thấp giọng: "Ngươi muốn chết." Nói chuyện đồng thời cắn chặt răng, thổi tắt nến trên bàn, thẳng hướng mặt Thích Thiếu Thương xuyên qua.

Thích Thiếu Thương cảm thấy một làn hơi nóng rực phả vào mặt, còn chưa kịp thấy rõ ám khí lần này của Cố Tích Triều tốt cùng là gì, liền nhanh chân nhảy lùi người lại. Cố Tích Triều thừa lúc Thích Thiếu Thương đang không có chỗ mượn lực đỡ thân thể nhẹ nhàng, liền trong nháy mắt đá một cước vào Thích Thiếu Thương uy hiếp trước. Thích Thiếu Thương mặc dù không gục, nhưng cũng lão đảo ngã xuống đất,

Cố Tích Triều xem xét chuẩn bị ném một tách trà ở trên bàn, đánh vào chỗ các đốt ngón tay của Thích Thiều Thương, Thích Thiều Thương chân mềm nhũn, đầu gối chạm đất. Cho nên Cố Tích Triều thừa lúc này, tiến lên từng bước, đem nền từ tay phải bị thương đổi sang tay trái, Thích Thiều Thương vừa định đứng dậy, lại nghe trên đầu truyền đến thanh âm của một người lạnh đến xương cốt: "Người dám động, ta sẽ cho người nghe âm thanh gào thét của chính mình."

Lúc này Cố Tích Triều đã mệt mỏi cực kỳ, miễn cưỡng sử dụng tay phải kết quả là đau đến tê tâm liệt phế, hiện tại y gần như chỉ có thể khống chế cơn đau của chính mình để không cần đau đến phát run, có thể duy trì tư thế uy hiếp mà thôi. Cố Tích Triều nghĩ rõ ràng người này nghe thấy uy hiếp thật sự không vô đến đây, y căn bản vô lực chống cự, chỉ có thể đem nền để ngay giữa hai mắt mình. Trong gian phòng chỉ có hai người bọn hắn, nếu y bị thương, người này liền thoát khỏi liên quan, hướng hồ hắn còn cùng Thiết Thủ quen biết, mặc dù xem phân lượng ở trong lòng Thiết Thủ, thách hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thích Thiều Thương nâng mi mắt vọng qua, chỉ thấy Cố Tích Triều nhân nhả nắm nền, khóe miệng vì kiêu, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt nheo nheo lại giống dã miêu, ánh mắt rõ ràng sắc bén như đao, sát khí lăm lăm, lại làm vẻ mặt như hài tử bị thương, tùy hứng tàn nhẫn rất nhiều, rồi lại có thể sạch sẽ quên hết mọi thứ trên trần thế thuần túy sạch sẽ, không có cái gì có thể hơn.

27. Quyển 1 - Chương 27

Edit: Tiểu Tử Kì

"Các người đây là"Thiết Thủ đẩy cửa, thấy Thích Thiều Thương bị Cố Tích Triều chế trụ, rất kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy vài phần cổ quái.

Cố Tích Triều vừa nghe thấy thanh âm này, cơ thể căng thẳng nhất thời thả lỏng, tay buông nền xuống, nhẹ giọng nói: "Bằng hữu này của người thực chán ghét quá đi."

Thiết Thủ nghe xong, không biết nguyên do trong chuyện này thế nào nên cũng không tỏ thái độ tốt, liền làm bộ như không thấy, đưa thêm áo choàng đắp lên người Cố Tích Triều đang run rẩy, chỉnh lại mũ, buộc lại dây lưng, nói: "Đêm lạnh, mặc thêm nhiều quần áo đi."

Một lúc sau, Thiết Thủ chuẩn bị cho Cố Tích Triều tốt rồi, liền hỏi: "Có thể đi được chưa?"

Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Thích Thiều Thương cảm thấy được, ngữ khí nói chuyện của Thiết Thủ đối với Cố Tích Triều không phải là loại mệnh lệnh không hề có khách khí, mà là kiên nhẫn hỏi, thậm chí mang theo ý tứ cẩn thận. Thích Thiều Thương mơ hồ cảm thấy được, sau khi Thiết Thủ bẻ gãy cánh tay của Cố Tích Triều, Cố Tích Triều đối với Thiết Thủ mà nói sẽ không chỉ còn là cố nhân chỉ thác đơn thuần nữa.

Cố Tích Triều cùng Thiết Thủ thời điểm đi nhanh ra cửa, bỗng nhiên quay đầu về phía Thích Thiều

Thương hỏi: "Xin hỏi vị huynh đài này cao tính đại danh là gì?"

Thích Thiếu Thương sững sốt, cao giọng đáp: "Thích Thiếu Thương."

"Thích Thiếu Thương ". Cố Tích Triều thì thảo lặp lại, vùi đầu giống như đang suy tư, nhấc mắt vẫn là gương mặt không biến đổi thần sắc: "Tên nghe rất hay. Hôm nay được người chiêu đãi, ngày sau nếu có duyên hội ngộ, tại hạ nhất định hảo hảo đáp tạ Thích Đại hiệp."

Thích Thiếu Thương chẳng phải biết rất rõ lời y nói có ý gì, nhưng lại làm bộ không hiểu, chấp tay ôm quyền nói: "Tứ hải giai huynh đệ, Cố công tử không cần phải khách khí."

"Cố công tử?" Cố Tích Triều hơi nheo mắt hỏi ngược lại.

Thích Thiếu Thương trong lòng cả kinh, biết mình vừa nói lỡ miệng, lại không chút hoang mang lạnh nhạt cười nói: "Ta nói là từ Cố trong Cố nhân ở nơi đâu, có chỗ nào có vấn đề gì sao?"

Cố Tích Triều thấy cũng hợp lý, liền không truy vấn nữa. Thiết Thủ đi bên cạnh không khỏi vờ mờ hồ, nghĩ hai người này bất quá chỉ qua mấy lời liền biết cái gì mà Thích Thiếu Thương với Cố công tử, liền hiện rõ ra, nói thêm chừng chắc sẽ lại lộ ra cái gì mà ngàn dặm đuổi giết, tại hoàng thành bức vua thoái vị cũng không xa, chạy nhanh nói: "Đừng để cho mã phu đợi lâu, chúng ta đi thôi, được không?"

Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ liếc mắt một cái, tuy rằng nói sớm hay muộn đều phải đi, nhưng nghe được câu hỏi được không, liền cảm thấy thoải mái một chút. Hơn nữa, đây dường như là lần đầu tiên hắn hỏi y được không. Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều rõ ràng đáp: "Được."

Thiết Thủ vừa nghe xong, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, động tác nhỏ này vô tình bị Cố Tích Triều thu hết vào mắt. Đáng tiếc, Thiết Thủ xoay người sang chỗ khác để mở cửa, đưa lưng về phía Cố Tích Triều, không nhìn thấy bộ dạng tươi cười xen lẫn âm áp trong nháy mắt của y. Hai người vừa đi ra cửa, lại nghe Thích Thiếu Thương ở phía sau hô: "Chờ một chút."

Thiết Thủ so với Cố Tích Triều còn nhanh hơn xoay người về hướng khác nói: "Thích huynh cửa thành đã sắp đóng."

Dù chưa nói rõ, nhưng phi thường rõ ràng trong đó có ý thúc giục. Cố Tích Triều lại không để ý, hướng Thiết Thủ nở một nụ cười trấn an, cười nói: "Nghe xem hắn nói cái gì đó, nửa khắc bây giờ cũng không phải vội. Nếu không thì tới quý phủ của quý nhân quấy rầy một đêm là được."

Thiết Thủ nghĩ, quý phủ của hắn không phải là Lục Phiến Môn đấy chứ? Làm sao lại để cho Cố Tích Triều đi Lục Phiến Môn ở một đêm, Thiết Thủ vừa nghĩ đã muốn đau hết cả đầu. Cố Tích Triều vừa thấy, liền cười nhạo nói: "Ta bất quá là nói giỡn thôi mà, đại nhân người không cần phải khẩn trương."

Thiết Thủ vô lực nhìn Cố Tích Triều một cái: "Nếu người có thể đối với tình cảnh của mình mà lời nói biết

chút tự giác, ta cũng không cần phải khấn trương như vậy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Thiết Thủ cảm thấy từ ngữ khí đến nội dung đều không ổn. Chính là đến tột cùng hẳn cũng không thấy không ổn chỗ nào, chỉ cảm thấy được không hiểu sao bên tai đột nhiên lại nóng lên.

Cố Tích Triều mỉm cười: “Người thấy theo ý người thì người tự mình tìm đi.”

Thiết Thủ vốn hận nhất sự chế giễu lạnh lùng của Cố Tích Triều, nhưng hiện tại, sau khi hung hăng làm y bị thương, phải nhìn nụ cười châm chọc quen thuộc củ nửa kia, Thiết Thủ không khỏi cười trấn an, thậm chí nhịn không được muốn đưa tay lên sờ đầu của Cố Tích Triều.

Người này vô luận theo bộ mặt phản đối như thế nào, cũng trước sau sạch sẽ đến kinh người. Giống như hiện tại, trên mặt của Cố Tích Triều tuy mang vẻ mặt thản nhiên trào phúng, nhưng khi tóc bị gió che khuất, chỉ lộ ra nửa mặt trắng như tuyết, còn có nhiều oán khí của trẻ con, giống như đứa nhỏ mới bắt đầu lớn lên.

Cố Tích Triều cảm thấy được, y tựa hồ người kia ngoài mặt đối với y thì khách khí, trên trong thì âm thầm đề phòng nam tử ở trong mắt nhìn không thương tiếc, nhưng không xác định được, dù sao chuyện này đối với y cũng quá sức xa lạ. Chính là, cho dù không phải thương tiếc, trông nom gì cũng tốt hết, việc nhìn chăm chú kia khiến cho thân thể y vốn đang đông cứng tự dưng cảm thấy ấm áp.

Vẫn là trời đầy băng tuyết, theo lý vì sinh tồn, cơ thể con người phải cố gắng hạ thật chậm nhiệt độ cơ thể. Tuy rằng đã có thói quen chịu rét lạnh, nhưng bản thân quen lạnh lùng, cho dù chỉ là một ánh mắt thân thiết cũng làm y cảm thấy ấm áp, tâm sinh lưu niệm, không dễ mất đi.

Chính là không nghĩ mất đi, làm sao có thể? Không nói đến lòng người như lục bình trôi nổi không ngừng, khó có thể bắt giữ. Mặc dù là thề non hẹn biển, đoàn tụ xum vầy, cũng không chống lại được đao kiếm phong sương cùng lúc ập tới uy hiếp, không gặp người lâu dài, chỉ sợ gió mát cô ảnh, trăng lạnh không đình.

Vẫn là lãnh khí dừng lo hạ xuống, dù sao y đã sống như vậy hơn hai mươi năm, tin tưởng có thể tiếp tục sống sót. Chính là, sau khi cho y trải qua ba tháng mùa đông ấm áp xong, sẽ đem tuyết trắng từ đâu tới thế giới của y, hẳn sẽ bị đông chết. Nước mắt không chảy được, hóa thành băng tuyết ở trong lòng, lộ ra cả xương lạnh, dù co ôm chặt chính mình như thế nào cũng là phí công.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Thiết Thủ thấy Cố Tích Triều không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn mình, không ngờ ánh mắt sáng ngời lâu lâu lại hạ xuống, hạ xuống, trong lòng Thiết Thủ như có tảng đá đang đè nặng, chìm sâu trong lòng.

Cố Tích Triều vẻ mặt đang không biểu lộ gì, đột nhiên mỉm cười nở rộ: “Không, không có gì.” Thanh âm mơ hồ như cánh chim, vừa nhẹ lại mềm mại.

Thiết Thủ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Tích Triều mỉm cười đoan trang cẩn thận như vậy. Tuy ấn tượng rằng Cố Tích Triều luôn luôn cười, nhưng hẳn chưa bao giờ nhìn kĩ giống như ngày hôm nay, chỉ

cảm thấy khoe miệng cong ra sau, tựa hồ sẽ không thấy lại. Nụ cười tươi này của Cố Tích Triều tuy rằng mềm mại xinh đẹp, nhưng bên trong lại trống rỗng, không có ý tứ, Thiết Thủ nhìn thấy trong lòng lại cảm thấy chua xót, bi ai tới tận xương. Hắn giờ này mới phát hiện trên mặt Cố Tích Triều tuy rằng đang mỉm cười, nhưng căn bản là không vui vẻ, bất quá chỉ là cái nhếch mép của nam tử trẻ tuổi mà thôi.

28. Quyển 1 - Chương 28

Edit: Tiểu Tử Kỳ

Đêm này là lần thứ hai Thiết Thủ có dự vọng muốn đụng vào người này, muốn đem y hoàn toàn áp vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng y, nói cho y biết, chỉ cần ở trong này, không cần phải lo lắng gì nữa.

Chính là làm như vậy rất đường đột, huống hồ còn có Thích Thiệu Thương đang ở một bên nhìn vào, (rõ ràng là cả ba người cùng nhau diễn, ngẫu nhiên lại thường chuyển thành một người bị lãng quên), Thiết Thủ nghĩ vậy, liền dùng sức nắm chặt tay, đem sự xúc động này đè ép xuống.

Cũng may, lực chú ý của Cố Tích Triều lúc này đều đã chuyển hết lên người của Thích Thiệu Thương: "Chuyện gì?"

Thích Thiệu Thương tiến tới, nắm tay của Cố Tích Triều, đem tiểu đao của Cố Tích Triều vừa rồi mới bị rơi xuống đặt vào lòng bàn tay y: "Đây là đồ của ngươi, đừng quên."

Cố Tích Triều cầm tiểu đao, thần nhiên nói tạ ơn muốn rút tay mình về, nhưng phát hiện lại bất động, thời điểm gương mặt nhìn, trong mắt có vài điểm không tốt.

Ánh mắt kia của Cố Tích Triều làm cho Thích Thiệu Thương thấy đau đớn, y đã không còn là tri âm của hắn nữa, là bằng hữu duy nhất ở kiếp này nữa rồi. Nói là người lạ, cố gắng đều là nói người, xác định mối quan hệ hiện giờ giữa hắn và Cố Tích Triều, hắn chỉ là một người xa lạ cực kỳ chán ghét.

Nghĩ đến đây, Thích Thiệu Thương thấy rất đau, đau đớn đến mức không có khí lực để cầm lấy tay kia.

Cố Tích Triều rút tay mình về, xoay người liền đi.

Xuống lầu được nửa chừng, Cố Tích Triều nhớ lại khi mình rút tay về, ánh mắt người nọ dường như lưu luyến y, lại dường như đau xót, than thở, thương xót cực độ, đi được một lúc liền dừng lại một chút. Nhưng chỉ vội thoáng nhìn, không thấy được rõ ràng. Huống hồ, mình cùng hắn chỉ là mới lần đầu gặp mặt, bất quá là ăn cùng nhau một bữa cơm, uống cùng nhau một chút rượu mà thôi, li biệt trong mắt hắn có cần nhiều đến vậy không?

Thiết Thủ nhìn ra điểm khác thường của Cố Tích Triều liền hỏi:” Làm sao vậy?”

Cố Tích Triều thần sắc do dự miễn cưỡng nói ra ba chữ:”Người kia”Liền nhớ không nổi chính mình đang muốn nói cái gì.

Thiết Thủ hồi hộp một chút, hay là y nhớ tới Thích Thiệu Thương? Không, không thể, nếu nhớ, thì không phải ngữ khí như vậy, vẻ mặt này là nhiều nhất trong lòng xúc động nhưng cũng có thể lắm.

Thiết Thủ lạnh nhạt cười nói:”Thích Thiệu Thương, người trong giang hồ gọi hắn là Cửu Hiện Thần Long, đang là chức bộ khoái Lục Phiến Môn đương nhiệm. Thái độ làm người hào sảng, chính nghĩa tựa mây xanh, trên giang hồ không ít người đã chịu qua ơn huệ của hắn. Hắn cũng được rất nhiều nữ tử quý mến, có ca dao làm chứng ” Lập gia đình phải gả cho Thích Thiệu Thương “, bất qua nay chưa lập gia thất, ban đầu cùng đệ nhất mỹ nữ vô lâm”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Cố Tích Triều cười ghê rợn đánh gãy lời của Thiết Thủ:”Ta cũng đâu muốn điều tra hộ khẩu của hắn. Chính là hôm nay hắn mời ta ăn cơm, ta không muốn thiếu nợ nhân tình của hắn, hôm nào người thay ta chuẩn bị tiền đồ ăn trả lại cho hắn.”Nói xong liền đi xuống lầu.

“A, thì ra là như thế.”Thiết Thủ gật đầu, nhìn bóng dáng mảnh khảnh mà khê cười, người không cần phải nhớ tới yêu hận sân si, ân oán tình thù này, giống như người đã từng nói: ” Nếu đã quên rồi, vĩnh viễn không muốn nhớ lại.”

Thiết Thủ nhớ rõ, trong Kinh Phật có một loại sách là ” Ưu bát la hoa “, truyền thuyết nói rằng hoa chỉ nở trong chớp mắt, sáng tỏ sáu ngày, không nhiễm bụi trần “. Nếu có một ngày, người này có thể chân chính vui vẻ mà cười, nói không chừng sẽ không thua kém đóa hoa kia, nghĩ vậy Thiết Thủ có điểm mong đợi.

Cố Tích Triều xuống cầu thang xong, thấy Thiết Thủ không theo kịp, vừa quay đầu lại đã thấy Thiết Thủ ở sau lưng y mỉm cười. Cố Tích Triều khê nhú mày, không hề có chút hờn giận nào, trong lòng lại cảm thấy, lúc người quay đầu lại phát hiện đang có người chờ đợi người, cảm giác rất an lòng. Chính là dù cho người có nghĩ là có người đang chờ người, khi quay đầu lại lại không phát hiện được hình bóng một ai, cảm giác trái tim băng giá tới tuyệt vọng, liệu có bao giờ người nghĩ liệu có người tình nguyện ở một nơi nào đó chờ đợi người.

Thiết Thủ đem Cố Tích Triều sắp xếp ngồi yên ổn ở trong xe ngựa, lúc sau, phát hiện trên trán của Cố Tích Triều bị che phủ bởi mồ hôi, không khỏi nhíu mày hỏi:” Cánh tay có phải đau đến lợi hại không?”

Cố Tích Triều nhìn hắn mỉm cười:”Hoàn hảo.”

Thiết Thủ nhìn nụ cười tươi kia, đột nhiên không hề chuẩn bị, nhanh tanh nắm lấy hai má Cố Tích Triều, bên trong ôn nhu còn mang thêm một chút nghiêm khắc nói:”Cánh tay đau không phải là chuyện buồn cười, cho dù người không muốn người khác thấy được hỉ nộ ái ố của người, nhưng mặt nạ không có chuyện gì so với mặt nạ tươi cười cần dùng ít sức hơn. Tuy rằng người cười lên rất đẹp, nhưng nếu người muốn cười thật lòng, ta tình nguyện mặt người không bao giờ thay đổi.”

Nói xong Thiết Thủ buông tay ra, nơi vừa rồi bị hấn nắm xoa nhẹ đột nhiên ửng hồng, nhìn Cố Tích Triều trong chốc lát, nghĩ thầm, bây giờ là mặt nạ không có chuyện gì.

“Người tới đây một chút.” Cố Tích Triều thản nhiên nói, theo thói quen nhấp khước môi.

Thiết Thủ không rõ chuyện gì cho nên tiến lại gần. Chợt nghe đoàn một tiếng, trên má chắc chắn đã bị một cái bạt tai đau điếng. Thiết Thủ bị đau đến sững sốt, ngã lộn nhào, chính là hiện tại thật mất mặt, không còn mặt mũi nào nữa. Dầu gì cũng là một trong tứ đại danh bộ, được hoàng thượng ban thưởng vì có công bình loạn, cư nhiên bị người khác bạt tai, thật đáng bị chê cười.

Thiết Thủ chậm rãi quay sang, nhìn chằm chằm Cố Tích Triều hỏi: “Vì cái gì?”

Cố Tích Triều không hề sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt chất vấn của Thiết Thủ, thản nhiên cảnh cáo nói: “Đừng tưởng người nói một đồng điều kì lạ linh tinh, bịa đặt trước mặt ta, ta liền không so đo với người. Nếu người có hành động vô lễ như ngày hôm nay, làm một lần ta liền đánh một lần.”

Nói xong Cố Tích Triều liền một mình dựa vào vách tường xe, trên mắt, lông mi dài rủ xuống, giống như hài tử, Thiết Thủ cẩn thận cảm thấy chính mình quả là có điểm đường đột, liền không hề so đo. Bất quá, ngẫm lại, chính mình bẻ gãy tay của y còn có thể cùng y nói chuyện, hiện tại là xoa xoa cái má bị y tát đến sưng, Cố Tích Triều này kì quái đúng thật là hợp tình hợp lý.

Thiết Thủ cười khổ rời khỏi xe ngựa, buông màn, Cố Tích Triều lúc này mới mím môi mỉm cười yếu ớt. Thế giới của y không cần đột nhiên hiện ra nhiều thái dương, chỉ cần một đôi bàn tay ấm áp là đủ, để y cảm thấy trong khoảnh khắc y sắp chết cứng vì lạnh giá, có thể nắm chặt lấy, không cần gì hơn.

Thích Thiều Thương đẩy cửa sổ ra sát đường, nhìn ngọn đèn ở trong xe ngựa vội vã rời đi càng lúc càng xa, chậm rãi nắm chặt bàn tay. Khi Cố Tích Triều dùng ngón châm giết hấn, đau đớn, lãnh lẽo như ánh mắt của Cố Tích Triều. Mới gặp, kinh diễm. Bỗng quay đầu lại, nhân gian đã thay đổi, người cũng từng trải.

29. Quyển 2 - Chương 1: Cùng Một Chỗ - Vĩnh Viễn Không Nói Đồng Ý. .

Thời điểm mà trần ai lạc dịch, huyết ngân đậm khứ (câu này ta không biết nên giữ nguyên bản gốc), Thích Thiều Thương nói: “Chúng ta ở cùng một chỗ đi.”

Thanh âm trầm thấp không che dấu được sự khẩn cầu kiên định không để bị cự tuyệt.

Không phải lần đầu tiên nghe thấy, trái tim Cố Tích Triều vẫn đập loạn nhịp. Thói quen nắm chặt tay của y, móng tay bấm vào trong thịt, dùng đau đớn để che giấu cho việc mặt đỏ tim đập.

Bất động thanh sắc, nâng nhẹ mi mắt lên, Cố Tích Triều thấy ở trong mắt đối phương nhìn nhìn với sự

mong chờ không lẫn vào đâu được trên gương mặt bình tĩnh, vì thế khẽ cười:”Tại sao lại không hỏi được không?”

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều khí định thần nhàn, gương mặt mỉm cười, không khỏi nghi hoặc, là không muốn mình hỏi nhiều lần, nhiều đến nỗi Cố Tích Triều nghe nhiều không khỏi xấu hổ, không chạy trốn, không che giấu, nhưng ánh mắt lại mang tới hy vọng, nụ cười xinh đẹp kia chắc là đã chọn mình rồi.

Thích Thiếu Thương nở nụ cười:”Người hãy nhớ thật kỹ, chúng ta từ đây sống chung một nơi đi, được không?”

“A.” Cố Tích Triều cười khẽ,:” Cùng một chỗ, người nói dễ nghe nhỉ.”

Nhưng y cũng không nói tốt hay không tốt. Thích Thiếu Thương bót cười lại, nhưng thanh âm vẫn rất ôn hòa:”Tích Triều, trả lời ta.”

Cố Tích Triều tiêu ý thản nhiên, từ chối cho ý kiến, đột nhiên y vươn tay che mặt của Thích Thiếu Thương, nhưng bị chặn lại giữa chừng.

Thích Thiếu Thương nhớ rõ lần đầu tiên khi hắn hỏi y những lời này, Cố Tích Triều cũng là cười mà không đáp, rồi đột nhiên lấy tay chụp lên mắt hắn, sau đó, hắn cảm thấy môi mình có cảm giác khác thường, vừa lạnh mà lại mềm mại. Khi hắn kịp phản ứng, trong lòng tràn đầy vui mừng, còn tưởng rằng đã có được sự hứa hẹn của y. Chính là đây chỉ là một cái hôn bình thường mà thôi, không mang ý nghĩa đặc biệt gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là thủ đoạn lừa gạt của Cố Tích Triều mà thôi.

Thích Thiếu Thương bắt được cổ tay của Cố Tích Triều, nói:”Tích Triều, tất cả mọi việc tất yếu đều phải có kết thúc, người không thể trốn tránh cả đời được.”

” Người lầm rồi.”Cố Tích Triều cười mở tay ra:” Người vừa nghe thấy vậy liền làm âm lên, nhưng các huynh đệ thủ túc của người không có đồng ý. Người muốn cùng người như vậy chung sống sao?”

Sắc mặt Thích Thiếu Thương khẽ biến, Cố Tích Triều nhìn thấy trong mắt, chỉ không nói gì, mi mắt buông xuống nở nụ cười, muốn rút tay mình về. Không ngờ, người nọ ngược lại nắm chặt tay y, kéo lên vuốt ve mặt mình, hơi thở ấm áp thổi ra chạm vào bàn tay lạnh giá của y, tâm của Cố Tích Triều có chút rối loạn.

Chỉ nghe người nọ bá đạo nói:”Nợ của người hắn còn nhớ rõ. Nếu đã thiếu ta nhiều như vậy, không lấy cả đời mình ra sao có thể bồi thường hết được.”

Cố Tích Triều nôn nao, chăm chú nhìn Thích Thiếu Thương hồi lâu, nhẹ nhàng thở dài, sau đó cười nói:” Cuộc đời ta vất vả nặng nề như vậy, chỉ sợ người gánh vác không nổi thôi.”

Thích Thiếu Thương nhú mi nói:”Ta không sợ mình không gánh vác được, chỉ sợ người không chịu theo ta mà thôi.

Cố Tích Triều nhìn bộ dạng Thích Thiều Thương khí vũ hiên ngang, nhất thời động tình, nhịn không được đưa tay đi sờ gương mặt hắn. Không phải là tâm không động, chỉ sợ không thể thay đổi được tâm tính. Lẽ loi một mình cũng có cái tốt của lẽ loi một mình, tốt xấu gì một mình mình chịu, bất quá cùng lắm là đánh đổi bằng tính mạng, liều cái mạng này mà thôi, cái chính là cần thống khoái. Chính là hai người, ai, hai người ...

Y đeo trên lưng quá nhiều sát nghiệt, cùng nước, những thứ này thực sự nặng nề, nếu đem hai người so với một, thì có vẻ còn nhẹ hơn.

Hai người có bao nhiêu là trách nhiệm nặng nề, hắn vốn đã biết từ trước.

Thích Thiều Thương không rõ về mặt hỗn độn này của Cố Tích Triều có hàm ý gì, mỗi lúc thế này, Thích Thiều Thương cảm thấy được như kỳ thực Cố Tích Triều ở rất xa hắn, xa đến nỗi vô luận hắn dùng mọi biện pháp đều không thể rút ngắn khoảng cách này lại được. Vì thế hắn cố y cắn ngón tay của người nọ, sau đó vừa lòng nhìn biểu hiện chấn kinh của y giống y như tiểu động vật lạnh lẽ, đôi môi đỏ hoa lại bắt đầu không khách khí phun ra những lời cay độc: "Cửu Hiện Thần Long như thế nào lại có thể thành Khiếu Thiên Khuyển."

"Ai kêu ngươi thất thần." Thích Thiều Thương tiếp tục cắn ngón tay Cố Tích Triều, mơ hồ không nói rõ: "Tích Triều, chúng ta ở cùng một chỗ đi được không?"

Cố Tích Triều bị bộ dạng cùng giọng điệu quái dị của Thích Thiều Thương chọc cho cười không ngừng, nói không ra lời, chỉ có thể dùng lực cạy hàm của hắn ra, cứu giúp ngón tay dính đầy nước miếng của chính mình.

Nhưng Thích Thiều Thương bày ra tư thế có ý định cắn mà không thả, mặc cho Cố Tích Triều béo da mặt, nhéo lỗ tai cũng không chịu nhả ra. Cố Tích Triều đau đến sinh khí, rồi lại tức giận cười rộ lên, dùng ngón tay còn lại chọc vào giữa mi tâm của Thích Thiều Thương mắng: "Thích Thiều Thương, đồ sơn tặc này. Cái tốt không học lại học sử dụng ba cái chiêu hạ cấp này, nếu ngươi không nhả ra xem ta làm thế nào chính chết ngươi."

Thích Thiều Thương cắn ngón tay Cố Tích Triều xấu xa, cười nói: "Ngươi không đáp ứng ta, ta liền cả đời không buông."

"Cả Đời." Cố Tích Triều cảm thấy nôn nao, nhiều nhất chính là chuyện cả đời, "Hai người" dù trách nhiệm có nặng nề đến đâu, gánh vác trên lưng bao lâu cũng không đủ. Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều hé mở nói một tiếng: "Được."

Lời đáp này quá mức đột nhiên, khiến Thích Thiều Thương cả kinh, cầm rút xuống đất, cầm bả vai Cố Tích Triều liên tục hỏi: "Ngươi thực sự đáp ứng rồi sao? Có phải hay không? Có phải hay không?"

Cố Tích Triều đột nhiên cảm thấy giống như thực sự mệt mỏi, nghiêng về phía trước một chút, trán để chạm vào cổ Thích Thiều Thương, nhẹ giọng nói: "Chúng ta ở cùng một chỗ thử xem đi. Không cần hứa hẹn gì, chính là thử một lần. Cũng may không phải là nữ nhân không phải theo thề ước... mà Tất yếu

chính là, nếu một ngày kia, cảm thấy không thể được nữa, liền tách ra, không ai liên lụy đến ai, được không?”

Thích Thiếu Thương hiểu ngụ ý trong lời mà Cố Tích Triều nói: “Người nghĩ sai rồi, ta muốn chính là người phải sống.”

Cố Tích Triều không động mím cười: “Cuộc đời của ta vốn là một món nợ tả tơi rồi bời, không có cái gì tốt cả, ta thậm chí không thể hứa hẹn với người, ta không tin hứa hẹn, ngay cả bản thân mình ta cũng không thể tin được sao có thể hứa với người?”

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng thở dài, sờ đầu Cố Tích Triều nói: “Ta phải làm như thế nào người mới chịu tin ta?”

Cố Tích Triều nhẹ giọng nói: “Không phải là vấn đề người phải làm như thế nào, mà là căn bản ta không tin tưởng bất kì kẻ nào.”

“Bất kì kẻ nào?” Thích Thiếu Thương cười khổ: “Ta còn tưởng rằng trong mắt ta, người cùng bọn chúng là bất đồng, xem ra là tự ta đa tình rồi.”

“Ta cũng hi vọng là tự người đa tình.” Giống như cố hết sức lực, Cố Tích Triều một chút lại một chút nắm chặt quần áo của Thích Thiếu Thương: “Trừ ngoài người ra, trên đời này chưa có ai có thể đem tay ta cắn thành dạng này? Ngoại trừ ngoài người ra, trên đời này không ai có thể chữa được thương tổn của ta. Chỉ điểm này thôi còn chưa đủ sao? Người còn muốn cái gì, chỉ cần ta có thể ta đều sẽ cho người. Chính là không cần đồng ý với ta, cũng không ép ta đồng ý. Những người thân nhất của ta đều đồng ý phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta, chính là các nàng lại chọn cách tàn nhẫn nhất để rời xa ta. Ta từng đồng ý với người vĩnh viễn không phản bội, nhưng ta lại giết huynh đệ của người, lại còn cùng người ngàn dặm đuổi giết. Ta biết đồng ý đến cuối cùng chỉ có kết cục tan biến, ta đồng ý với người khác, nhưng chính ta lại tự tay phá nát. Ta không biết trên đời này còn có cái gì gọi là tin tưởng, có lẽ đây chẳng qua chỉ là một ảo giác mà thôi.”

Cố Tích Triều ngừng lại một chút, buông tay ra, vuốt lên vạt áo Thích Thiếu Thương, lẩm bẩm nói: “Đừng theo ta nói những điều linh tinh như tin tưởng đồng ý nữa, chúng chỉ khiến ta cảm thấy càng thêm mệt mỏi, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ rời xa người, không quay lại nữa.”

Thích Thiếu Thương buộc chặt cánh tay rảnh rang, thản nhiên nói: “Ta sẽ tìm được người.”

Cố Tích Triều cười khê: “Không, người sẽ không tìm được ta, nếu ta không muốn cho người tìm được ta.”

Thích Thiếu Thương im lặng một hồi rồi chậm rãi nói: “Đúng vậy, người hoàn toàn có thể làm được, nếu người muốn cho ta không tìm được người, ta sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ...” Thanh âm Thích Thiếu Thương dần dần thấp đi, mặt vùi vào cổ Cố Tích Triều, nhẹ nhàng thổi khí, Cố Tích Triều cảm thấy ngứa ngáy, thân hình không biết tại sao bị Thích Thiếu Thương quấn chặt, trốn cũng trốn không được, chỉ có thể ngửa mặt về phía sau, một mặt sáng giọng: “Đường đường là Cửu Hiện Thần Long đường như cùng ông cụ non với chó con không khác nhau là mấy.”

Thích Thiếu Thương không để ý tới, chỉ một mực gắn chặt trên cổ Cố Tích Triều, ngửi hương vị của y, mùi thơm thân nhiên của cơ thể kia khiến Thích Thiếu Thương không khỏi xúc động. Hắn ngậm một mảnh da thịt nhỏ trên cổ Cố Tích Triều, nhớ tới những lời mình vẫn chưa nói hết, không khỏi uất hận, trực tiếp cắn xuống.

” Thiếu Thương, người là đồ hỗn đản. Rất đau a.” Cố Tích Triều một bên mắng, một bên dùng sức giãy giụa đứng lên.

“Ta biết người đau, chính là, người cũng nên biết ta so với người còn đau hơn gấp một ngàn lần a.”

Cố Tích Triều cảm thấy được chất lỏng ấm áp từ chỗ Thích Thiếu Thương cắn chậm rãi chảy xuống, y nghĩ Thích Thiếu Thương sẽ không như vậy mà cắn chết y đi. Thế nhân cười chê y là kẻ điên, nhưng y dù có điên cũng không cắn người. Bất quá nghĩ lại, cũng không có gì là kì quái cả, tri âm của kẻ điên cũng là kẻ điên, có khi còn điên khủng hơn nữa.

Cố Tích Triều đau đến cùng cực, rốt cuộc cố gắng rất nhiều, một phen kéo tóc Thích Thương ra đằng sau, rốt cuộc khiến cho Thích Thiếu Thương ngửa mặt mở miệng.

A, y nhìn thấy cái gì. Khóe miệng Thích Thiếu Thương có máu, cái đó cũng không có gì lạ, chính là còn có nước mắt, nước mắt của Thích Thiếu Thương.

Đây là vì y mà chảy hay sao?

Thích Thiếu Thương cúi đầu, thanh âm nguyên rửa ” Chết tiệt “, đưa tay che mắt, tựa như có thể che dấu chuyện mình thực sự rơi lệ.

Cố Tích Triều nhìn hai má ửng hồng của Thích Thiếu Thương, nghĩ muốn cười nhạo, nhưng khóe miệng lại không đi lên, nghĩ muốn châm chọc hắn:” Đường đường là một đại nam nhân mà lại khóc như vậy thật là khó coi.” Nhưng miệng lại há ra thở dốc, không phát ra thanh âm nào.

Cười không nổi, cũng không nói ra được gì, bị Thích Thiếu Thương cắn cho đau đớn, không thể phát tiết ra ngoài, liền ở trong thân thể phóng đại mấy lần.

Chỉ có thể thở dài.

Cố Tích Triều dùng cổ tay áo thay Thích Thiếu Thương lau nước mắt tràn đầy hai má, nhưng gương mặt Thích Thiếu Thương lại như hài tử tức giận.

Cố Tích Triều không thèm để ý chút nào, cười cười, trên đời này còn không có hắn có thể trông chừng được người.

Một phen nhéo vạt áo của Thích Thiếu Thương, đưa hẳn lại gần mình, Cố Tích Triều nhắm mắt lại, vươn đầu lưỡi nho nhỏ liếm nước mắt của Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương giật mình, tròng lớn hai mắt, nhưng không đợi hẳn thấy được đầu lưỡi màu phấn hồng kia, Cố Tích Triều liền đẩy hẳn ra, sau đó nhanh chóng dùng cổ tay áo đưa Thích Thiếu Thương lau mặt, nở nụ cười nói: "Rất chất."

Thích Thiếu Thương cười thâm: "Tích Triều, không nên ép ta đem người khóa lên."

Cố Tích Triều mỉm cười: "Nếu người làm như vậy, ta chết cũng sẽ rời xa người."

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều một lúc, bất đắc dĩ nói: "Tích Triều, ta nên bắt người như thế nào mới tốt đây?"

Nhìn vẻ mặt Thích Thiếu Thương buồn rầu tới cực điểm, Cố Tích Triều tâm còn không thực đông cảm, cười rộ lên ha ha: "Không cần suốt ngày nhắc ta tin tưởng ta, tin tưởng ta, không được yêu cầu ta hứa hẹn cái gì cả, không được nghĩ muốn trói buộc ta, khống chế ta, thay đổi ta, sẽ có một ngày ta sẽ thử giống người lo lắng, cùng người giống nhau ở cùng một chỗ, thử tin tưởng người."

Thích Thiếu Thương thở dài xoa hai má Cố Tích Triều, cười khổ nói: "Yêu cầu rất nhiều."

Cố Tích Triều cười khê, đem mặt chôn vùi vào lòng bàn tay ấm áp của Thích Thiếu Thương: "Người là cam tâm tình nguyện."

"Đúng vậy a, ta là cam tâm tình nguyện." Trên mặt của Thích Thiếu Thương chậm rãi hiện lên nụ cười, ánh mắt lưu luyến, coi ra y từ nay về sau là đây, ít nhất giờ này khắc này y là ở trong bàn tay của hắn.

30. Quyển 2 - Chương 2: Ở Chung

Mấy ngày nay Thích Thiếu Thương luôn tâm tình không yên, nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, chỉ cảm thấy trong lòng giống như đang bị ai đó dùng vật nhọn khoét sâu vào một lỗ, mỗi khi hàn phong thổi xuyên qua ngực còn cảm thấy đau đớn hơn.

Rốt cuộc ngủ không được, ngồi cũng không biết làm cái gì, chỉ biết ngẩn người đến mờ mịt. Đợi đến lúc tỉnh táo lại, mới phát hiện bàn tay của mình theo bản năng nắm lại một quyền, tạo thành một vòng mờ nhạt, nhắm đúng bộ dạng nằm nghiêng của người nọ.

Ánh trắng mờ ảo giống như dải lụa mỏng rót xuống trên tay hắn, màu trắng trong suốt này cực kì giống như da thịt của người nọ, nhìn nhìn, Thích Thiếu Thương giật mình, cảm thấy được tựa hồ cảm thấy bàn tay trên mặt người nọ.

Theo bản năng chậm chạp xiết chặt ngón tay, đương nhiên có những thứ không thể nắm lấy được, nhất là ánh trăng mảnh mờ cứ như vậy dừng lại trên bàn tay nắm chặt của hắn, gần trong gang tấc, tuy thân thể có thể chạm vào nhưng không thể nào níu giữ được.

Thích Thiếu Thương nhớ rõ, hắn ngẫu nhiên làm bộ dáng giống như lơ đãng, muốn đưa Cố Tích Triều tới đây sống chung, nhưng người nọ lại kinh ngạc hỏi: "Vì cái gì?"

Thích Thiếu Thương đương nhiên không hi vọng y nhắc tới, Cố Tích Triều liền mở miệng đáp ứng, chính là xem ánh mắt y hắn là rõ ràng không muốn nghĩ đến chuyện này.

Lúc ấy, Thích Thiếu Thương ngăn ra, cũng muốn hỏi: " Vì cái gì ". Vì sao người lại hỏi ta vì sao? Không phải nói muốn cùng nhau cùng một chỗ sao? Hay với người kia mà nói, những lời nói đó chỉ là giả thuyết?. Nhưng hắn chỉ do dự một lát nói: "Hai người có thể chiếu cố nhau tốt hơn."

Người nọ mỉm cười, giống như được một câu chuyện rất thú vị, kinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ta tay chân đều đầy đủ, vì sao mà cần phải được người chiếu cố." Ngừng lại một lúc giống như nghĩ ra điều gì đó, cười nói: " Còn nữa, người xem trong phòng còn có thể kê thêm một chiếc giường nữa không?"

"Cần thêm một chiếc giường nữa sao?"

Hạ giọng nghi vấn, bày ra khuôn mặt tươi cười, nửa đùa nửa thật nói: "Một giường ngủ là tốt lắm rồi."

Cố Tích Triều cũng cười: "Rất chật, không đủ cho hai đại nam nhân cùng ngủ." Ngữ khí thản nhiên tựa như trần thuật một sự thật đơn thuần.

"Chính là"

Chính là, độ rộng của cái giường này, hai đại nam nhân nằm ôm nhau vẫn thoải mái a.

Thích Thiếu Thương vừa định nói những lời này, thuần túy chỉ để trêu ghẹo, nhưng vừa tới cửa miệng, chợt phát hiện mình có đặt vài phân chân ý vào trong đó. Nếu không phát hiện thì nửa tỉnh nửa mê nói cũng không sao, mọi người cùng cười cho qua chuyện. Chính là Thích Thiếu Thương đường đường là người không nói dối, chính hắn đã để ý, lại muốn hắn coi dường như không có việc gì, hắn làm sao có thể?

Đặt chân tình vào trong đó, dù ý định ban đầu không phải vì hồi báo, chính là vô luận dù cho chưa đáp ứng, bị cự tuyệt, hắn cũng sẽ không buông tay.

Suy nghĩ lại, chung quy vẫn là cười khổ một chút.

"Cái gì?" Cố Tích Triều cười lộ ra lúm đồng tiền, khuôn mặt tươi cười này nếu ai không biết, sẽ nghĩ y và người nói chuyện có quan hệ vô cùng tốt.

Ý tưởng này cũng không thể coi là sai, chỉ cần không động chạm đến điểm trí mạng của Cố Tích Triều, y quả thật không phải là người so đo. Chính là, điểm trí mạng của y tốt cùng là ở đâu?

Thích Thiếu Thương nghĩ tới, chính mình liền sững sờ một chút, điểm trí mạng của Cố Tích Triều.

Mấy ngày vừa qua, hấn sợ đắc tội với y, thế này từ nay về sau hấn phải làm sao để sống qua đây? Bọn họ phải làm sao để sống qua đây?

Ngày qua ngày, một năm lại qua một năm, nếu đều cẩn thận chặt chẽ như vậy, theo lý thuyết chắc không vấn đề gì?

Không, không, không, lúc đầu hấn nói với Cố Tích Triều cùng một chỗ, hấn quyết sẽ không có một tương lai như vậy.

Chính là, phải làm sao để sống chung?

Thích Thiếu Thương im lặng chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của Cố Tích Triều, mày cong lên là bộ dạng mà hấn thích, nhưng lúc này, không biết tại sao, chỉ thấy tự dưng cáu giận.

“Không có gì.” Thích Thiếu Thương đảo mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mông lung cảm thấy được, Cố Tích Triều tuy rằng đáp ứng hấn ở chung một chỗ, nhưng tựa như y không có ý tứ để cho Thích Thiếu Thương tham gia vào cuộc sống của y, thật giống như là chuẩn bị xa nhau vậy.

Ngừng lại một chút, Thích Thiếu Thương nhin không được nhẹ nhàng hỏi:” Tích Triều, người cho rằng chung một chỗ là như thế nào?”

Trầm mặc.

Sau đó một tiếng cười khẽ, ” Không biết a.”

Gi?

Không biết?

Ta cũng không trông cậy lời người nói ra có mấy phần chân ý, hoặc là thông báo chân tình vân vân, chính là, trả lời cho có lệ quá đi.

Thích Thiếu Thương quay sang, có điểm bi thương nhìn Cố Tích Triều, nhưng Cố Tích Triều không nhìn hấn, chỉ nhàn rỗi nghịch tay, mang theo ý cười hoảng hốt nhìn xa xăm, một chút rồi chậm rãi nói:” Những người từng cùng ta ở chung một chỗ, còn chưa kịp khiến ta hiểu được cùng một chỗ là như thế nào liền

mất.”

Nói xong, Cổ Tích Triều mới thản nhiên nhìn hắn một cái, thấy máu trong lồng ngực của Thích Thiệu Thương nóng lên, biết người này đối với mọi thứ ở trên đời đều đánh mất sự tin tưởng, lại nhin không được muốn y tin tưởng:” Tịch Triều, ta”

Cổ Tích Triều lại cười, thanh âm lại lên cao, vừa vặn chặn lời của Thích Thiệu Thương:”Thiết Thủ hai ngày trước có đưa đến loại trà thượng hạng mới nhất, ta pha cho ngươi ném thử chút.”

Nói xong liền rời khỏi phòng, chỉ để lại mình Thích Thiệu Thương đang cứng họng.

Sau một lát, Cổ Tích Triều bưng hai chén trà lên, Thích Thiệu Thương tiếp nhận một ly, nhấp một hơi. Cổ Tích Triều bưng bưng hững hờ hỏi:”Thế nào?”

Thích Thiệu Thương thấp giọng:”Thực đáng.”

31. Quyển 2 - Chương 3: Khúc Mắc

Tâm tư của Cổ Tích Triều cho tới bây giờ đều rõ tâm của Thích Thiệu Thương, hiểu được hắn nói đến cái gì, cũng biết mình nên đáp cái gì. Chính là y càng biết mình không hề tin những điều này, y không coi thường, y cũng biết phần tình cảm này tốt đẹp biết bao, đáng lý nên quý trọng. Chính là theo kinh nghiệm trong quá khứ, những gì tốt đẹp trên tay y đều rất nhanh tan biến.

Huống chi, cho dù y cùng Thích Thiệu Thương tình cảm so với kim kiên, vừa bắt đầu gánh vác đã thấm thấp vào đâu? (Câu này ta chém)

Nói ví dụ như mạng người.

Mỗi lần thấy Mục Cưu Bình ánh mắt hung ác khi nhìn thấy cừu nhân, y cũng không nhin được xuất hiện ý niệm giết hắn trong đầu. Tuy rằng, y đối với Mục Cưu Bình, bản thân không có ý kiến gì, chính là hắn không nhin được muốn biết, ở trong lòng Thích Thiệu Thương, mình cùng huynh đệ của hắn đến tột cùng ai có vị trí nặng hơn.

Cùng lúc âm thầm so sánh về các phương diện khác, liền không nhin được chính mình lại làm loại so sánh này, y lại cảm thấy chán ghét tới cực điểm.

Đúng vậy, y biết Thích Thiệu Thương đối y rất tốt, tốt đến nỗi món nợ máu y nợ lớn như vậy, hắn đều bỏ qua chuyện cũ, chính là về sau này thì thế nào? Ngay cả y không nhận tội mà người khác gán cho, chính là hướng y hô bảo thù rửa hận, y sẽ không nương tay.

Thời điểm đó, Thích Thiều Thương nói cái gì đó, chung quy cũng chưa đến mức nói một chữ chết đi.

Lương tâm của Thích Thiều Thương, tấm lòng hiệp nghĩa của Thích Thiều Thương, những cái đó không giết được y, nhưng cũng sẽ phiền chết y.

Bởi vì sự tồn tại của Thích Thiều Thương, Mục Cưu Bình tuy rằng hận y tới tận xương tủy, nhưng tuyệt không hề ra tay với y. Bất quá, nếu thật sự phải động thủ, nếu bị thương, người chết cũng không phải là y. Cho nên Thích Thiều Thương dùng trăm phương ngàn kế tránh cho Mục Cưu Bình và y xảy ra xung đột, ngoài mặt thì che chở y, muốn y chân chính nghĩ hẳn muốn bảo vệ cho y, kỳ thực là cho huynh đệ của hẳn đi.

Cho tới mới nay thôi, một lần Thích Thiều Thương giữ chặt Mục Cưu Bình đang nổi giận, nếu không phải y cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ mỉm cười im lặng, Mục Cưu Bình cho dù có bất tử chỉ e cũng không được nguyên vẹn. Đây đối với y mà nói giống như đang nhượng bộ, nhưng trong mắt Thích Thiều Thương, lấy tiêu chuẩn hy sinh vì nghĩa của hẳn ra mà nói, những việc này có thấm vào đâu?

Bọn họ theo hai chủ kiến khác nhau, căn bản là người của hai thế giới.

Y không nghĩ rằng sau này chính mình lại đi so đo với huynh đệ của hẳn, so với bằng hữu của hẳn, so với tấm lòng hiệp nghĩa của hẳn, so với lương tâm của hẳn, cho dù cuối cùng người thắng cũng là y, nhưng qua quá trình như vậy sẽ làm tâm y mệt mỏi, nhịn không được đành bỏ đi.

Đêm hôm đó, sau khi y cùng Thích Thiều Thương nói chuyện về chuyện ở chung một chỗ, y mơ thấy chuyện khi cùng Văn Tình chung một chỗ. Bất quá là chuyện đã phát sinh hai ba năm về trước, nghĩ lại như bình tĩnh sau giấc ngủ đã qua nhiều thế hệ. Khi y còn đuổi giết Thích Thiều Thương, Văn Tình từ kinh thành ngàn dặm xa xôi tới đó tìm y.

Y ở trong rừng cây tìm được nàng, mang nàng tới một trấn nhỏ phía trước, mua cho nàng bánh đậu xanh nàng thích ăn nhất, thấy nàng vui mừng, nhưng nàng đối với y vẫn lo lắng, một khắc tâm y sinh ra bi thương. Sau đó y đứng dậy, chỉ tay xem pháo hoa hoa mỹ đầy trời, bỗng nhiên trong lúc đó, nhìn người không màng hôn sự không môn đăng hộ đối, phải chịu đủ loại khuất nhục suy sụp, bắt đầu gặm cắn tim y, khoanh khắc yếu đuối, khiến y nhịn không được thốt ra: "Ta có điểm hối hận rồi."

Tĩnh lại, y vuốt ngón tay lạnh như băng của mình, thản nhiên nghĩ, máu của y là máu lạnh, mà Thích Thiều Thương thì rất ấm áp, dựa vào gần quá, sẽ có cảm giác bị phỏng.

Ánh mặt trời đỉnh điểm vào giữa trưa, Thích Thiều Thương một mình ngồi ở dưới hiên hành lang, im lặng tính toán ba ngày nay hẳn chưa có gặp Cố Tích Triều.

Cũng không phải bởi vì vội mà y phục không chỉnh tề, mà theo lời Cố Tích Triều, khoe mắt chân mày, Thích Thiều Thương mơ hồ cảm giác được, Cố Tích Triều tựa hồ cũng không thích hẳn vì y mà chạy tới chạy lui.

Thích Thiếu Thương trầm nghĩ, không chừng Cổ Tích Triều này vì hấn sợ y chạy trốn, nên cố tình ngày nào cũng ở nơi nào đó nhìn y. Nghĩ đến đây, Thích Thiếu Thương cười khổ một chút, đương nhiên hấn sợ y không từ mà biệt, bỏ chạy mà không nói một tiếng nào, bất quá vạn nhất Cổ Tích Triều muốn rời đi, hấn cũng không ngu ngốc mà cho rằng chỉ cần suốt ngày canh chừng là có thể giữ y được.

“Đã ba ngày a.”

Đỉnh đầu thành linh truyền đến một thanh âm, Thích Thiếu Thương cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại: “Thiệt huynh.

Thiệt Thủ vượt qua lan can, ngồi xuống bên cạnh Thích Thiếu Thương, nói: “Thả hấn nhiều ngày như vậy, người an tâm ư?”

Thích Thiếu Thương cười cười: “Hấn có tay có chân, cần gì ta phải lo lắng chứ.”

Thiệt Thủ hồi lâu không nói, Thích Thiếu Thương đang buồn bực, đột nhiên sau ót bị hung hăng đánh một cái, đau đến mức thiếu chút nữa là muốn nhảy dựng lên: “Thực xin lỗi.”

Thiệt Thủ nếu đã muốn sáng khoái nói khiêm tốn, Thích Thiếu Thương cho dù trong lòng đang phát hỏa, cũng ngược chừng không so đo nữa. Chính là hấn bị đánh vào chỗ đang băng bó, vẫn không nhịn được mà oán giận trong lòng, ta trêu người, chọc giận người, người liền lập tức không phân biệt tốt xấu.

Lại nghe Thiệt Thủ không chút hoang mang mở miệng nói: “Ta giải thích không phải vì ta đánh người, ta vốn đã muốn đánh người, ta giải thích là bởi vì ta không nhịn được.”

“Người.” May là cho dù Thích Thiếu Thương tính tình nóng nảy, nghe xong những lời này cũng nhịn không được muốn giơ chân.

Thiệt Thủ tiếp tục nói: “Người khác không biết còn không nói, người biết rất rõ y như vậy, sao còn nói thế.” Ngừng lại một chút, Thiệt Thủ thở dài nói: “Hấn nghe được sẽ không cao hứng đi.”

Thích Thiếu Thương trầm mặc không nói, trong lòng biết những điều Thiệt Thủ nói có vài phần có lý, nhưng bất quá người chỉ là người ngoài, người thì biết cái gì, hiểu cái gì, nói những lời này, làm những việc này lập trường người ở đâu?

Thiệt Thủ thấy Thích Thiếu Thương không nói lời nào, trầm nghĩ hấn với mình chỉ sợ xảy ra mâu thuẫn, hấn biết mình hồ đồ, lẽ ra nên tránh càng xa càng tốt, nhưng chuyện của người nọ, hấn là không thể thành thật mà coi như không thấy gì cả.

Ngữ khí Thiệt Thủ chậm lại, tiếp tục nói: “Hấn là người rất kiêu ngạo, cho dù là thương tâm hay tuyệt vọng, cũng chỉ trưng ra một gương mặt trầm tĩnh, thà rằng tâm có tan nát, cũng không kêu khóc thảm thiết. Người ở bên cạnh hấn nên lưu tâm khuyên bảo hấn một chút, miễn cho mọi việc không tích tụ lại,

nếu không sẽ uất nghẹn mà sinh bệnh.”

Thích Thiều Thương nghe ngữ khí hiểu biết của Thiết Thủ, không khỏi hỏi ngược lại: “Làm sao người biết ta nói hẩn nhất định nghe, tính tình của hẩn người không phải không biết.”

Thiết Thủ ngẩng đầu nhìn ngày, thản nhiên nói: “Đương nhiên. Dựa vào tính tình của y, ngoại trừ bản thân hẩn ra, ai nói hẩn cũng không nghe. Chính là, lời của người thì khác, hẩn cho dù không nghe, nhưng cũng sẽ nhớ kỹ, tháng ngày tích lũy sẽ có hiệu quả.”

“Tháng ngày tích lũy.” Thích Thiều Thương nhẹ giọng lặp lại câu này vài lần, có một cảm giác không đúng.

Thiết Thủ nở nụ cười thực thụ: “Thế nào, sợ lâu sao?”

Thích Thiều Thương trầm mặc một hồi: “Không, chỉ sợ không có cơ hội thực hiện.”

Thiết Thủ nhú mày: “Làm sao vậy?”

Thích Thiều Thương nghĩ nghĩ, nhìn tay của mình, trên mặt hiện ra nụ cười thản nhiên, nửa đùa nửa thật nói: “Không có gì. Ta chỉ muốn hẩn ở lại, nếu hẩn muốn rời đi, ta có thể giết hẩn, sau đó cùng hẩn tới âm tào địa phủ, tiếp tục tháng ngày tích lũy.”

Thiết Thủ đánh giá Thích Thiều Thương trong chớp lát, đột nhiên cười nói: “Sát nghiệt của hẩn so với người còn nặng hơn, hơn nữa hẩn lại không hề có ý hối cải sám hối, chỉ sợ là hai người không được xuống cùng một tầng địa ngục đi.”

Thích Thiều Thương ngẩn ra, cười khổ nói: “Thiết huynh, ta vẫn luôn nghĩ người là người thành thật.”

Thiết Thủ đứng lên, xoay người nhìn Thích Thiều Thương, không chừng có bóng râm che bóng trên mặt: “Người thành thật, lại không có cách nào lưu lại người ở bên cạnh người nọ, không phải bị giết, cũng là bị bỏ rơi.”

32. Quyển 2 - Chương 4: Yếm Đi Đạo

“Người có thể giết ta.”

Lúc Cổ Tích Triều nói những lời này, Thích Thiều Thương vừa ăn sạch một bàn đầy đồ ăn, tay đang cầm tách trà Cổ Tích Triều pha cho, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, thoải mái. Trong không khí còn vương mùi thức ăn, trên bàn còn sót lại chút vết tích chưa lau, giống như Vi Phong ở ngoài tiền sảnh, Thích Thiều Thương đang tỉ tê, hiện tại thật là tốt, tháng ngày yên tĩnh, khiến cho người ta có cảm giác sánh ngang

cùng trời đất, không ai lại nghĩ tới chuyện sinh li tử biệt cả đâu?

Vậy nên, khi Cổ Tích Triều nói câu đó, Thích Thiều Thương nghe được, nhưng hoàn toàn không bối rối. Hắn trừng mắt nhìn Cổ Tích Triều, ngón tay tái nhợt chạm nhẹ vào chiếc chén ngọc ở trên bàn, tư thái im lặng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng y đột nhiên đưa mắt, lúc thì mâu quang như điện, lúc thì sâu không đáy: "Chính là không cần dùng huyết nhục của ta để tế huynh đệ của người đâu."

Thích Thiều Thương ngẩn ngơ, lập tức nói: "Ta sẽ không làm vậy."

Cổ Tích Triều thản nhiên cười: "Có lẽ ngươi sẽ không dùng máu thịt của ta để tế huynh đệ ngươi, nhưng cuối cùng ngươi vẫn muốn giết ta."

Thích Thiều Thương chậm rãi nói, như muốn rót từng chữ vào tai ai đó: "Không, ta sẽ không."

Cổ Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương, khoe miệng hơi cong lên lộ một chút trêu tức: "Ta sẽ khiến cho ngươi hối hận vì đã không giết ta. Nói cho cùng, bất luận ta làm việc gì, ngươi đều sẽ không giết ta?"

Thích Thiều Thương nhìn Cổ Tích Triều hồi lâu, chân chính nghĩ hắn có thể dung túng người này đến mức độ nào, rốt cuộc hắn vẫn cười: "Tích Triều, cho ta ôm ngươi một cái đi."

Cổ Tích Triều nghi hoặc nhíu mày, nhưng Thích Thiều Thương vẫn cười, nhất nhất tươi cười ôn hòa, trong mắt xuất hiện tia sâu bi: "Tích Triều, cho ta ôm ngươi một cái thôi, nếu trong lòng ngươi có ta, ta có thể nhìn thấy tâm can ngươi, có thể chạm vào trái tim ngươi, nghe được tiếng lòng của ngươi, đối với ta tất cả đều đáng giá. Cho dù hết thấy ..." Thanh âm của hắn thấp dần đi: "Cùng ta đối nghịch."

Cổ Tích Triều khẽ cười đứng lên, chụp lấy tay của Thích Thiều Thương, lòng bàn tay đối lòng bàn tay, lạnh lẽo cùng ấm áp, có hơi ấm an toàn từ bên người truyền tới: "Nếu một ngày ngươi thấy hận ý của ngươi quan trọng hơn, xem như chúng ta chưa quen biết, không cần phải giải thích với ta, cũng không cần cảm thấy có lỗi với ta, cứ trực tiếp làm những gì ngươi muốn là được."

"Không, Tích Triều, ta không ..." Thích Thiều Thương vội vàng giải thích, chính là môi Cổ Tích Triều áp đến, như đóa hoa buổi sáng còn vương sương sớm, mềm mại cũng vừa lạnh lẽo.

Nhiệt độ cơ thể giao hòa lẫn nhau, cùng ngữ khí ôn nhu khiến người ta cảm thấy bình an, dù có nói trước một nghìn lần vĩnh viễn, ta và ngươi vẫn bị huyết hải chia cách, cũng không thể nói trước được chuyện tương lai.

"Thích Thiều Thương, a..." Thiết Thủ hơi lộ ra thần sắc do dự, cũng không nói gì ngồi xuống.

“Lại đi đâu đó?” Câu hỏi nghi vấn nhưng mang ngữ khí khẳng định. Tuy Mục Cưu Bình từ xưa tới nay không được thông minh cho lắm, nhưng đối với một việc cứ lặp đi lặp lại nhiều lần tất sinh ra phản xạ có điều kiện.

Thiết Thủ cố nói qua với hắn: “Người ngồi chờ chốc lát, ta đi tìm hắn về.”

Thiết Thủ cam chịu trả lời, làm cho sắc mặt của Mục Cưu Bình đen đi ba phần, tức giận nói: “Không, ta tự đi tìm.”

Thiết Thủ nhìn Mục Cưu Bình, trong mắt không hề che dấu tia lo lắng: “Người đi không tốt lắm đâu.”

Mục Cưu Bình cả giận nói: “Có cái gì không tốt. Tại sao ta phải sợ hắn đối phó với ta.”

Ngưng lại một chút, như nhớ ra điều gì đó, Mục Cưu Bình cười: “Hắn đã thề với Đại đương gia của chúng ta, sẽ không dám động thủ với ta.” Nói tới đây, Mục Cưu Bình chán ghét phỉ nhổ, lại nói: “Loại người giống như hắn, trừ bỏ có Đại đương gia của chúng ta ra, không có ai nguyện ý cùng hắn chung một chỗ cả.”

“Đúng thật không?” Thiết Thủ không để ý hỏi lại, ngữ khí thản nhiên, như đang hỏi thời tiết vậy.

Mục Cưu Bình đã đi xa mấy bước, chỉ nghe Thiết Thủ có nói, nhưng không rõ hắn nói cái gì, vì thế quay đầu lại nghi hoặc hỏi: “Người nói cái gì?”

Thiết Thủ làm như không có việc gì, cười: “Cũng không có chuyện gì quan trọng. A, Mục Đại trại chủ, mặc kệ người có chán ghét hắn đến đâu, thỉnh không cần khiến Đại đương gia của các người thấy khó xử.”

Mục Cưu Bình nheo mắt nhìn Thiết Thủ trong chốc lát, lạnh lùng nói: “Ta không có chán ghét hắn.”

Thiết Thủ sững sốt, tỏ vẻ hiểu biết nói: “Đúng rồi, là hận.”

Mục Cưu Bình nắm chặt trường mâu, ngón tay trắng bệch, phẫn hận nói: “Trí nhớ ta không được tốt lắm, rất nhiều chuyện ta cũng không còn nhớ rõ nữa, đối với người không rõ là loại người đó vẫn còn sống.”

Thiết Thủ thản nhiên nói: “Đương nhiên, vì có người không muốn hắn chết.”

Mục Cưu Bình ngẩn ra, lập tức nhỏ nước miếng: “Quý tha ma bắt.”

Sau thời gian nửa chén trà, Thích Thương đã trở lại, vừa nghe Mục Cưu Bình muốn tới chỗ của Cổ Tích Triều tìm hắn, liền lập tức quay chân, Thiết Thủ gọi hắn lại nói: “Thích huynh, ta cảm thấy người không lộ diện có lẽ tốt hơn.”

Thích Thiếu Thương nói: "Tích Triều cùng lão Bát xưa này không hòa thuận, lão Bát tính tình bạo liệt, Tích Triều ra tay ngoan." Nói tới đây, Thích Thiếu Thương đang nói bình thường như cắn trúng phải lưỡi, liền chuyển thành: "Thật không biết suy tính."

"A, ngoan độc." Thiết Thủ nghĩ lại cảm thấy có điểm bi ai thay người kia.

Đây là sự lựa chọn của người, muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ sánh ngang cùng trời đất, tháng ngày an tĩnh, nhưng khi người cùng người khác nảy sinh xung đột, hẳn trước hết sẽ chỉ trích là người không đúng.

Thiết Thủ hỏi: "Nếu Mục Đại trại chủ cùng hắc đồng thời rơi vào cảnh nguy hiểm, hai người chỉ có thể có một người sống, người sẽ chọn cứu ai?"

Thích Thiếu Thương không do dự: "Ta sẽ cứu lão Bát." Thiết Thủ nhú mày, Thích Thiếu Thương bất động thanh sắc: "Sau đó ta sẽ cùng chết với hắc."

Thiết Thủ bật cười hắc hắc nhìn ánh mắt Thích Thiếu Thương như một con hồ điệp muốn dập lửa, hiểu rõ bên trong mang một tia thương hại: "Người kì thật cũng hiểu so với việc cùng sinh, cộng tử có lẽ thích hợp với các người hơn, đúng hay không?"

Thích Thiếu Thương quay mặt qua chỗ khác nói: "Ta đi tìm lão Bát."

Thiết Thủ không hỏi nữa, chỉ nói: "Cũng tốt."

Thiết Thủ nhìn theo Thích Thiếu Thương vội vàng đi xa, trần trọc suy nghĩ, hiện tại còn kịp, chính mình cuối cùng có nên thức tỉnh Thích Thiếu Thương hay không?

Đối mặt với hài tử khóc lóc om sòm xấu xí, nếu không làm như không thấy không thể không quản được, càng quản càng đối nghịch. Tuy người kia bắt đầu ra tay thủ đoạn có hơi điên cuồng khùng bố, hậu quả có hơi nghiêm trọng, nhưng nếu người mặc kệ hắc, hắc sẽ không cảm thấy cần phải thu tay lại, nếu người cản hắc, hắc sẽ cảm thấy áy náy mà dừng tay. Giống như Thích Thiếu Thương vậy, mang danh hào hiệp nghĩa, luôn lấy trách nhiệm ngăn chặn sung đột đổ máu mà chạy tới, nếu không có việc gì thì thôi, nếu thật sự để hắc thấy Cổ Tích Triều trêu chọc Mục Cư Bình, hắc vừa xuất hiện, sự tình không chuyển từ tốt thành xấu mới là lạ.

Đoạn huyết cừ đã khiến Thích Thiếu Thương không thể dùng ánh mắt đơn thuần khi nhìn thấy hành động của Cổ Tích Triều, mà hài tử chưa bao giờ được hảo hảo yêu thương kia, sẽ không nhịn được một lần, làm cho mọi việc phải giải quyết bằng huyết hải. Đó là chuyện của Hiệp nghĩa Thích Thiếu Thương.

Hiệp nghĩa, tình thần thượng võ đó, chung quy chỉ là lo lắng về nhân gian khói lửa, nhớ nhung ôn hòa. Thiết Thủ mới đi mới biết được, chính mình chân chính muốn trông coi một người, cả đời là tốt rồi.

Biết mà không nói, trở mặt nhìn người khác bị hãm hại, cho dù hắc nói rằng cũng không phải lần đầu tiên,

có thể lần trước làm vì mục đích tốt, kết quả chính nghĩa, cho dù thủ đoạn đê tiện một chút cũng không sao. Nhưng mục đích hần làm hôm nay, nếu sự tình phát triển theo hướng mà hần đã định, chính là mục đích tốt, kết quả chính nghĩa hay sao?

Thiết Thủ có chút mê muội, nhưng hần không thể nghĩ ra nguyên do, cũng không phải chuyện gì quan trọng lắm. Suy nghĩ một lát, cái gì mới là quan trọng, sau đó mới suy nghĩ cẩn thận, mê muội cũng không còn, trong mắt hần chỉ còn có một người. Có lẽ hần đã rơi vào một vực sâu vạn kiếp bất phục, chính là hần vui vẻ chịu đựng.

Đúng vậy, nếu Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương bất hòa, thậm chí là nói lời quyết tuyệt, chính là kết quả mà hần mong muốn. Cũng không hi vọng xa vời người kia có thể thuộc về mình, nhưng không hi vọng người kia thuộc về người khác, đây là tâm tư của hần.

Hần cùng Thích Thiều Thương đều muốn cùng một người, hần cùng Thích Thương từ đầu đã cơ bản giống nhau, giờ chỉ khác nhau ở chỗ, hiện tại Thích Thiều Thương tựa hồ không phân biệt được hận ý cùng muốn người cái nào nặng hơn.

Rốt cuộc, Thiết Thủ lựa chọn sa chân vào vũng bùn không thể rút ra, hần cái gì cũng không muốn nhìn, chỉ nhìn sự biến hóa kì ảo của mây trên không trung, đáy mắt không hề có sự bình tĩnh.**Edit: Tiểu Tử Kì**

Đổi mới

Thời điểm Mục Cừu Bình tới, Cố Tích Triều đang nhàm chán, tuy rằng y đã đáp ứng Thích Thiều Thương sẽ không động thủ đối với Mục Cừu Bình, nhưng nếu Mục Cừu Bình tấn công y trước, chẳng lẽ lại bảo y đứng yên để bị chịu đòn.

Cho nên y trước nở nụ cười, không hề có ác ý, hòa khí ấm áp: "Mục Đại trại chủ."

Mục Cừu Bình quay đầu, trong mắt một chút chán ghét cũng không có, vì nụ cười ấm áp của Cố Tích Triều mà giảm đi vài phần.

Cố Tích Triều chậm rãi nói: "Tỷ tỷ Hồng Bào của ngươi thật sự là người vừa xinh đẹp vừa thông minh, có phải vậy không?"

Mục Cừu Bình chấn động, tiểu ý trong mắt Cố Tích Triều lại dày lên một chút, chỉ nghe Mục Cừu Bình cắn răng nói: "Nếu ngươi dám nhắc đến tên nàng một lần nữa, ta sẽ cắt cái lưỡi của ngươi xuống."

Cố Tích Triều tươi cười, ngữ khí không thay đổi tiếp tục nói: "Chính là giờ đây đã hóa thành bạch cốt không biết có còn xinh đẹp được như trước không, bất quá là không được thông minh cho lắm."

Liền cứ như vậy, hai người lao vào đánh nhau.

Mục Cừu Bình vốn đã không thể không sinh khí, thật hận không thể đem Cổ Tích Triều bằm thây vụn đoạn cho hả giận. Nhưng thực lực chênh lệch, không thể dùng hận ý để bù vào, sau mấy chục hiệp, Cổ Tích Triều chỉ nhàn nhã phòng thủ, ít khi di chuyển, lại còn thường giễu cợt Mục Cừu Bình một hai câu, bước chậm hơn hẳn, nhưng Mục Cừu Bình ngay đến một góc áo của y cũng không chạm tới được.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, Cổ Tích triều nhìn sắc trời đoán thời gian, ôn hòa nói:”Mục Đại trại chủ, ta biết người muốn giết ta, nhưng hôm nay sắc trời đã tối, ta phải đi về nấu cơm, người cố gắng lần sau có được không?”

Mục Cừu Bình oán hận nói:”Nấu cơm cái đầu người. Ta giết người, ta không cho người còn có thể ăn cơm được nữa.”

Cổ Tích Triều cười nói:”Với số chiêu thức vừa rồi, Mục Đại trại chủ đều đánh mỗi chiêu đủ ba lần, chẳng hay là còn tuyệt chiêu gì nữa chưa xuất ra?”

Mục Cừu Bình vừa giận vừa thẹn, không có cách nào phản bác, chỉ mãnh mẽ công kích.

Cổ Tích Triều lắc đầu, lấy tiểu phủ ra tiếc hận nói:”Cái này thì không thể trách ta được.”

Mục Cừu Bình còn không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy bên tai chợt lạnh, phát hiện chùm tóc nuôi nhiều năm đã bị cắt mất.

Cổ Tích Triều cười:”Với võ công hiện giờ của người không thể nào giết nổi ta, không bằng ta giúp người quy y cửa phật, người lên Thiếu Lâm tu hành năm ba năm, biết đâu có lẽ còn có chút hy vọng.”

Mục Cừu Bình sững sốt, tiện đà hét lớn một tiếng rồi đánh tới. Cổ Triều bất đắc dĩ nhún vai:”Tuy rằng hơi khó nghe, nhưng lời ta nói là thật lòng a.”

Mục Cừu Bình nhổ nước miếng, mắng:” Lời người nói nào có lời nào thật lòng.”

Cổ Tích Triều thần sắc hơi biến, hơi nhú my, cười nói:”Mặc kệ ta có nói thật hay không, Đại đương gia của các người đều nguyện ý tin cả.”

Thời điểm Thích Thiếu Thương đuổi đến, xa xa thấy hai thân ảnh đang giao đấu, đợi đến lúc thấy rõ ràng Cổ Tích Triều tay cầm Thần Khốc Tiểu Phủ, kinh hãi, mồ hôi đầy đầu, hét lớn:”Dừng tay.”

Cổ Tích Triều nghe được nhưng lại giả bộ như không nghe thấy, vẫn hướng về phía Mục Cừu Bình thấp giọng cười nói:”Chúng ta nên nhanh ra tay, chờ đến khi Đại đương gia của người tới vừa kịp nhìn thấy kiểu tóc mới của người.”

Thích Thiếu Thương ở xa, chỉ có thể nhìn tư thế của Cổ Tích Triều mà phán đoán, y tựa hồ cách Mục Cừu

Bình ba đường. Trong lòng quỳnh lên, theo bản năng rút Nghịch Thủy Hàn ra hô: "Tích Triều, dừng tay."

Khóe mắt Cố Tích Triều nhìn thấy hàn quang, điện quang phát hỏa đúng lúc đang muốn thay đổi chủ ý. Nếu mỗi lần người đều nhận định ta gây bất lợi đối với huynh đệ của người, ta đây cũng không cần phải nhiều lần khiến người thất vọng, có đúng không?

Mắt thấy tiểu phủ của Cố Tích Triều sắp xuống tay, Thích Thiều Thương ở ngoài tầm với, chỉ có thể tung Nghịch Thủy Hàn. Hắn ngấm vào chỗ yếu hại của Cố Tích Triều, mong y có thể trở mình tránh né, nhờ đó mà tiểu phủ có thể chậm chút chậm xuống, như vậy với một chút công phu, hắn có thể đuổi kịp tới.

Nhưng Cố Tích Triều lại không trốn tránh, vung tiểu phủ xuống rồi mới đầu lại hướng Thích Thiều Thương cười, như hài tử không hề có chút phòng bị, đuôi mắt có chút tư vị rầu rĩ.

Nụ cười kia giống như một đạo bạch lượng lướt qua tâm Thích Thiều Thương, chiếu sáng nơi mà hắn chưa bao giờ chú ý tới, trong thoáng chốc, hắn tựa hồ cảm thấy hắn đã nghĩ sai rồi, nhưng hắn còn chưa kịp thấy rõ đó là gì, thì cảm giác sợ hãi mất đi thứ gì đó đã chiếm cứ lấy tâm tư hắn.

Nghịch Thủy Hàn lướt qua cổ của Cố Tích Triều, vài sợi tóc phiêu nhiên rơi xuống.

Thích Thiều Thương thở dài một cái, may mắn là không trúng vào điểm trí mạng.

Cố Tích Triều cảm thấy đau, tay vừa sờ đã thấy một đường máu, tốt lắm, nhưng còn chưa đủ, người đã nhắm vào yếu hại của ta, tại sao không ngấm chuẩn một chút, giết chết ta đi?

Cố Tích Triều mặt mày tái nhợt, cố gắng cười tươi một cái, có ý châm chọc nhưng lại lộ ra nhiều ý bi thương.

Thích Thiều Thương đuổi tới gần, ôm lấy Lão Bát, vừa thấy tiểu phủ của Cố Tích Triều găm ở đầu vai, miệng vết thương khiến người ta sợ hãi, nhưng đều không phải chỗ yếu hại, không chết được.

Thích Thiều Thương ngẩng đầu nhìn thân ảnh của Cố Tích Triều, nhưng thấy trên cổ Cố Tích Triều có một đạo máu đen lớn, tuy là chỗ yếu hại, nhưng thương thế không sâu, vì thế cũng sẽ không chết được. Trong một khắc, Thích Thiều Thương cảm thấy may mắn, sẽ không ai phải chết, thật là tốt quá.

Chính là, Cố Tích Triều nhặt Nghịch Thủy Hàn lên, chậm rãi hướng Thích Thiều Thương đi tới, thật giống như giữa y và Thích Thiều Thương có một khoảng cách không thể nào hàn gắn được.

Thích Thiều Thương không động tĩnh nhìn thẳng Cố Tích Triều, bi ai nghĩ, người thật sự muốn đuổi cùng giết tận tất cả sao?

Lúc Cố Tích Triều cách hắn có vài bước, Thích Thiều Thương buông Mục Cưu Bình ra, đứng lên, che chở

trước người Mục Cư Bình, bi phẫn nói:”Người đã từng thề với ta.”

Cố Tích Triều cười khinh thường, mang theo tia trào phúng thản nhiên:”Ta đã từng thề nhiều lần, người đã từng thấy ta giữ lời với ai chưa?”

Thích Thiếu Thương chán nản, nhưng Cố Tích Triều vẫn cười như cũ, rõ ràng là làm việc dè tiện thủ đoạn ngoan độc, nhưng sao lại có thể xinh đẹp đến kinh người, đuôi lông mày vi diệu mê hoặc mở ra, cho dù trong lòng Thích Thiếu Thương lúc này tràn đầy căm phẫn, nhưng không thể không thừa nhận nam tử trước mắt ngày càng chói mắt.

Cố Tích Triều mang theo vẻ mặt buồn cười nhìn Thích Thiếu Thương nói:”Đại đương gia, ta từng lừa người thắm như vậy,người hình như không rút ra cho mình một bài học gì cả a.”

Thích Thiếu Thương đau lòng:”Tích Triều, người muốn một mực khẳng khẳng như thế đến bao giờ?”

Cố Tích Triều thản nhiên cười:”Người ở trong mắt ta không phải như vậy.”

Thích Thiếu Thương không nói gì.

Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn trời,lúc tầm mắt rơi trên người Thích Thiếu Thương, sự tươi cười trào phúng đã không còn, chỉ còn vẻ thản nhiên đầy tiếc nuối, nhưng ánh mắt kiên định, đáy mắt một chút cứng rắn lạnh khốc cũng không đổi.

Thích Thiếu Thương trong lòng mất mát, hẳn không sợ y châm chọc khiêu khích, không sợ y hồ ngôn loạn ngữ, ngược lại còn thấy sự thương lượng. Nhưng Cố Tích Triều dường như đã tỏ ra rất rõ ràng, vô luận vì đại giới này mà phải trả cái giá như thế nào, vô luận trên lưng có đeo bao nhiêu tội nghiệt, y vẫn quyết tâm làm cho dù cuối cùng vẫn là sai.

Nhưng Cố Tích Triều vẫn cười, xán lạn như tia nắng ban mai, y thông dong mở miệng, giọng nói bình tĩnh như một học giả trải đời, hồ hững không vội vàng, giống như đang kể một câu chuyện từ xa xưa:”Đại đương gia, ta nghĩ, ta đã từng thích người.”

Lần đầu tiên nghe được từ chính miệng của y nói từ thích, dù chỉ nói bằng miệng nhưng đã khiến cho quãng thời gian buồn bã của Thích Thiếu Thương có giây phút vui sướng ngẩn ngui.

Cố Tích Triều tiếp tục nói:”Ở Ngự Trì Tử, ta đã nói một đêm ở Kỳ Đình tửu quán, Tích triều suốt đời sẽ không quên. Bất kể là bởi lý do gì, ta so với bất cứ ai đều rõ ràng, đêm hôm đó không bao giờ còn nhớ đến ngày hôm nay được nữa. Đại đương gia.”Cố Tích Triều cười, đáy mắt xẹt qua một tia thê lương:”Kỳ thật chúng ta chỉ có một đêm là tri kỉ. Sau đó liền là”

“Không phải.”Cố Tích Triều bị Thích Thiếu Thương rống nên sững sốt, cảm thấy không thoải mái chỉ cười, không phản bác.

Trầm mặc một hồi, Thích Thiệu Thương nói:” Ít nhất, hiện tại không phải vậy.”

Cố Tích Triều từ chối cho ý kiến, chính là nhìn thanh Nghịch Thủy Hàn trên tay nói:” Mãi ôn lại chuyện cũ, mà thiếu chút nữa quên mất đại sự. Người không hi vọng hấn chết, có phải không?”

Thích Thiệu Thương trầm mặc, ta đương nhiên không mong hấn chết, nhưng ta cũng biết người cũng không dễ dàng gì mà buông tha cho người mà người muốn giết.

Cố Tích Triều thấy Thích Thiệu Thương không nói lời nào, cũng không truy vấn nữa, chính là cười một chút rồi bắn thân Nghịch Thủy Hàn một cái đinh một tiếng vang nhỏ, Thích Thiệu Thương cơ hồ cảm thấy trong lòng như bị chấn nát.

“Người cầu ta đi, người cầu ta, ta sẽ không giết hấn.”Cố Tích Triều tủm tỉm cười nói, vẻ mặt bướng bỉnh như thiếu niên, ngữ khí lại như hài tử đang đòi đại nhân cho tiền mua kẹo.

Nhưng Thích Thiệu Thương thấy, trái tim chỉ cảm thấy băng giá, bọn họ vốn muốn là ở cùng nhau trong những tháng ngày yên tĩnh, tốt đẹp, vĩnh viễn sánh ngang cùng trời đất, nhưng y lại muốn chính hấn nói ra lời cầu xin.

Cố Tích Triều tâm ý rõ ràng, Thích Thiệu Thương lại có chút lạnh lẽo trong ánh mắt, thấy trong mắt y, không thể cứu vãn được điều gì, nhưng cũng có chút thoải mái, giống như phạm nhân chờ đợi phán quyết, bản án vẫn đang treo chưa quyết định là lúc khó khăn nhất, chần chừ chờ đợi phán quyết ra, lập tức sử tử hấn mà không do dự, ngược lại lại không sao cả.

Cố Tích Triều thu hồi vẻ mặt trêu tức, chăm chú nhìn Thích Thiệu Thương, ôn hòa hỏi:”Người không lên tiếng, ta coi như là người không muốn, người không có ý kiến chứ?”

Thích Thiệu Thương nhìn lại Cố Tích Triều, hấn rõ ràng hiểu được ánh mắt trong sáng tràn đầy nước mắt, hấn nhìn ánh mắt y chăm chú lại lưu luyến vô hạn, Thích Thiệu Thương có hơi chút do dự, bọn họ chỉ như vậy là có thể xong sao? Nếu ta cầu xin y, y có thể buông tha lão Bát, bất quá chuyện này cũng không phải là chuyện xấu, đúng không? Như vậy những người yêu dấu của hấn cùng người thân cận của hấn, có thể đều được bảo đảm an toàn, nếu bọn họ động thủ, vô luận là ai thắng đều lường bại câu thương, cùng góc độ mà so sánh mà nói, làm trước không phải tốt hơn sao?

Cố Tích Triều nhìn thấy sự do dự trong mắt Thích Thiệu Thương, tuy rằng giống như ánh nến mỏng manh trên mép bàn, nhưng lúc này lại xuất hiện trên mặt một người như Thích Thiệu Thương, hấn lại coi như viên dạ minh châu quý giá. Thích Thiệu Thương rốt cục là bất đồng, y là người đầu tiên chân chính khen ngợi con người hấn, về sau dù có muôn vàn không phải, Cố Tích Triều vẫn ghi nhớ trong lòng lúc ban đầu hấn đối với y thật tốt. Bất kì lúc nào, bất kì chỗ nào y quyết liệt ra sao, Thích Thiệu Thương chỉ cần một vẻ mặt mềm mại liền khiến y dao động.

Hảo. Ta nhượng bộ, nhưng người cũng cần làm gì đó để ta cảm thấy được xứng đáng, có phải hay không?

Cổ Tích Triều nghiêng đầu cười, khoe môi hơi cong ôn nhu, đáy mắt lóe quang mang mềm mại, y than nhẹ một tiếng: "Chỉ có lúc này thôi, nếu ngươi mở miệng, ta sẽ vĩnh viễn sẽ không tìm hấn gây phiền toái nữa."

Thích Thiếu Thương đột nhiên cảm thấy được y không phải mong muốn tiếng cầu xin. Không, đây không phải là hướng tà đạo mà thỏa hiệp, này chỉ là lúc trò chuyện giữa hai bọn hấn, không có hiệp nghĩa bắt giam, không có bán đứng lương tâm. Thật giống như khi hấn mặt dày đi cầu y nấu cơm cho mình ăn, Cổ Tích Triều cứ bất mãn như vậy mà nấu cho hấn, nhưng lần nào y cũng làm. Chẳng qua là lần này hấn hướng y cầu xin một mạng người, chỉ là y đã nói muốn cùng hấn giải quyết ổn thỏa, chỉ cần hấn mở miệng.

Chỉ là cầu xin một bữa cơm đã tốt lắm rồi, chuyện bây giờ là Thích Thiếu Thương đã muốn thỏa hiệp.

Nhưng Thích Thiếu Thương trong lòng suy nghĩ rất lâu, lâu đến mức Mục Cưu Bình đã tỉnh lại: "Đại đương gia, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đấy. Hôm nay hấn muốn giết huynh đệ của ngươi, nói không chừng ngày mai liền muốn giết ngươi, ngươi tỉnh lại đi."

Cổ Tích Triều luôn không thích Mục Cưu Bình, chính là trong lúc này mới cảm thấy hấn thực sự đáng chết.

Đáng thương cho tâm ý của Thích Thiếu Thương vất vả nghĩ ra, ở thời điểm Mục Cưu Bình rống lên đã mất đi hơn phân nửa.

Không có khả năng bắt lão Bát làm trò trước mắt Cổ Tích Triều, chính là làm thế nào để êm xuôi mọi việc?

Thích Thiếu Thương đang tiến thoái lưỡng nan, chợt nghe Cổ Tích Triều nói câu như đổ thêm dầu vào lửa: "Đã đến giờ, xem ra ngươi không hề muốn cầu xin ta."

"Cái gì? Đại đương gia, ngươi yêu cầu hấn?"

Thích Thiếu Thương cúi đầu thấy ánh mắt như muốn bốc hỏa của lão Bát, đầu đau rất nhiều, nhịn không được thâm oán giận ngươi như thế nào mà lại không mê man lâu hơn chút nữa rồi hãy tỉnh?

Cổ Tích Triều tự biết việc hôm nay sẽ không xong tốt, phương phát giải quyết không phải là không có, chỉ sợ là không ai chịu làm.

Mục Cưu Bình hận hấn nợ cũ còn chưa tính xong, nay lại thêm thù mới, không thể nào ý đồ từ bỏ cả.

Thích Thiếu Thương vì giữ gìn hình tượng đại đương gia trước mặt huynh đệ, nên quyết không nói ra lời cầu xin. Một khi đã như vậy, y chẳng còn lí do gì để buông tha Mục Cưu Bình. Huống hồ, thương thế của người đứng trước y, đánh nhau dù là không được hợp với đạo lý, nhưng đối phương đang bị thương, có thể chiếm thế thượng phong.

Muốn y cùng Mục Cưu Bình giải thích?

Quyết không thể.

Muốn giết thì giết, muốn cứu thì phải cứu sống, đem Mục Cưu Bình đánh đến sống dở chết dở, thì là chuyện gì?

Tuy rằng Thích Thiều Thương là người thấu tình đạt lý, chỉ cần hảo hảo giải thích thì hẳn sẽ không so đo, nhưng muốn y phải giải thích duyên cớ y cùng Mục Cưu Bình ra sao, giải thích là hẳn vừa nói một câu y đã ra tay đánh người, giải thích như thế nào Mục Cưu bình với y chỉ là người xa lạ mà thôi.

Giải thích, rất khó khăn, phức tạp, hao phí sức lực tinh thần, làm cho người ta muốn phá hủy chỉ cần nói một câu liền quên ngay.

Đêm đã khuya, mộng quay lại đúng lúc chán nản, y nghĩ mình thật tâm muốn nâng chén cùng nói chuyện phiếm với đại đương gia, nhưng lại đối với con người nhân hậu lễ trí tín luôn chuẩn bị đầy đủ cả, mọi lần nói với hắn đều không quên đem mớ thuyết giáo đại hiệp ra thuyết giáo y khiến y sắp chết đến nơi, khiến y có chút thù ghét.

Nói cái gì mà phóng hạ đồ đao, giống như y là loại người có thể gạt bỏ công đạo của thương sinh nhân thế sang một bên mà phóng hạ đồ đao, chỉ cần nói một câu: "Ta sai rồi" là xong sao, nói cái gì quay đầu là bờ, quay về nơi nào, dù ta có trở lại trong bụng mẹ đi chăng nữa, y vẫn là con của kĩ nữ.

Chung quy, y là người không thể nào quay đầu lại được, chìm đắm trong ao tù đầy huyết đỏ, y không phân rõ phải trái, không biết rõ trắng đen, không cần cứu vớt, không cần xót thương, chỉ sợ một ngày rời khỏi huyết trì này, cả người sẽ đau đớn vô cùng.

Cho nên, nếu không thể cùng hắn bồi nhau chìm nổi, thì khiến hắn xa vào cũng là từ bi hơn.

Bộ dạng phục tùng cùng giấy dựa cân nhắc, gương mặt vẫn vẫn đậm phong kinh, tâm đã thành công.

Cổ Tích Triều cười một cái, hướng Mục Cưu Bình nói: "Đại đương gia của ngươi, chính là yêu cầu ta buông tha ngươi, ta biết ngươi không muốn, bắt quá ngươi yên tâm, hiện tại dù đại đương gia của ngươi cầu xin ta, ta cũng vẫn sẽ đưa ngươi tới gặp tỷ tỷ Hồng Bảo của ngươi, thế nào, không cảm tạ ta sao?"

"Tạ ơn cái.. ngươi." Mục Cưu Bình nộ khí công tâm, còn chưa mắng xong liền hộc máu hôn mê. (Tốt lắm, phân diễn của ngươi đã xong, ngươi có thể hôn mê.)

Thích Thiều Thương thấy thế cũng nghiêm khắc đứng lên: "Tích Triều, ngươi quá phạm lắm."

Cổ Tích Triều cười nói: "Ta bắt quá là chọc hắn tức đến hộc máu, ngươi liền nói ta quá phạm, nếu ta giết hắn, ngươi muốn nói ta như thế nào?"

Thích Thiếu Thương nói: "Tích Triều, ngươi không nghiêm túc."

Cố Tích Triều bình tĩnh nói: "Không, ta là nghiêm túc, ta nhất định phải giết chết người này."

Thích Thiếu Thương nhìn thoáng qua Mục Cửu Bình, lại ngẩng đầu lên nhìn Cố Tích Triều, vẻ mặt lúc đó rất hiên ngang lắm liệt: "Được, bắt quá ngươi cứ giết ta trước đi."

Cố Tích Triều nhìn vẻ mặt đầy chính khí của Thích Thiếu Thương, ánh mắt kiên định, bộ dạng thật buồn cười, nghĩ tới đó, y thật sự bật cười. Thích Thiếu Thương không rõ, chỉ cảm thấy Cố Tích Triều cười không duyên cớ, nói không chừng còn có thâm ý. Nhớ lại lúc ngàn dặm đuổi giết, người này thường thường mặt mày tươi cười hơn hở, một mặt giết người đến huyết vũ tinh phong, lại không dám phớt lờ, tinh thần đề phòng lên đến mười hai vạn phần.

Cố Tích Triều nhìn thấy vẻ mặt đề phòng của Thích Thiếu Thương, tươi cười liền phai nhạt: "Đại đương gia, kỳ thật chúng ta càng hợp làm địch nhân hơn."

Thích Thiếu Thương lắc đầu: "Không, hiểu rõ ngươi nhất thường là địch nhân của ngươi, cho nên địch nhân càng thích hợp làm tri âm."

"A." Cố Tích Triều cười khê: "Vậy ngươi biết ta trừ bỏ có cuốn hảo binh thư cùng thái độ tâm ngoan ra tay nhanh gọn, còn biết những gì nữa không?"

Thích Thiếu Thương ngơ ngẩn, bắt đầu cố gắng nghĩ, hẳn đối với Cố Tích Triều còn biết những điều gì.

"Ngươi có biết ta thích ăn món gì?"

Không, luôn là hẳn cùng Cố Tích Triều ăn cơm, hẳn gọi món ăn, Cố Tích Triều nấu ăn, hẳn còn tưởng rằng Cố Tích Triều không phải người kén ăn.

"Ngươi có biết ta dưới tình cảnh như thế nào mới có thể đánh đàn?"

"A." Cái này còn cần có chú ý sao? Không phải chỉ cần muốn là đàn được ngay ư?

"Ngươi có biết hay không ta thích màu nào?"

"Màu xanh." Lúc ngươi đuổi giết ta không phải chỉ mặc mỗi một bộ thanh sam sao?

Cố Tích Triều cười lắc đầu: "Một người mặc cùng một kiện quần áo là chuyện không đáng kể, không chỉ bởi vì thích, mà cũng có thể bởi vì hẳn không có sự lựa chọn nào khác."

“A.” Sau đó lại thay đổi: ” Hoa sâm? ”

Cố Tích Triều tiếp tục cười:” Xem ra trí nhớ của ngươi thật tốt dã man.”

Này, chẳng lẽ quần áo ngươi mặc cho tới bây giờ đều không phải là do ngươi chọn vì thích màu sắc sao? A. Ta muốn nghĩ lại, nghĩ lại, kiện quần áo trên Kim Loan điện kia, càng nghĩ càng giận, là màu đỏ ư?

Cố Tích Triều thấy Thích Thiệu Thương nghĩ đã muốn nội thương, rốt cục chăm rãi nói:” Ta thích nhất tử mãng ngọc đá, chỉ tiếc là không có cơ hội mặc.”

Thích Thiệu Thương thiếu chút nữa là học máu, cái này ta làm sao mà biết được.

Cố Tích Triều cười nhợt nhạt:” Ngươi xem ngươi cũng không biết rõ ta có đúng không?”

Thích Thiệu Thương có điểm hụt hẫng, không thể phản bác, chỉ lúng ta lúng túng nói:” Về sau ta sẽ chú ý.”

“Không có về sau, trừ phi”Trường kiếm vung lên, Cố Tích Triều chỉ vào Mục Cư Bình, đối Thích Thiệu Thương nói:”Cho dù ta giết hắn, ngươi cũng không được so đo.”

“Như thế nào?”Cố Tích Triều nghiêng đầu cười:”Quả thật hắn nên chết sớm ở Liên Vân Trại.”

Thích Thiệu Thương chấn động, sắc mặt trầm xuống, gần từng tiếng nói:”Ta có thể cho ngươi giết ta, nhưng chỉ cần ta còn một hơi thở, ta quyết sẽ không để ngươi động đến hắn.”

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiệu Thương trong chớp lát, lui về phía sau vài bước, triển khai tư thế, khí định thần nhàn, giống như đang nói chuyện phiếm nói:”Đại đương gia, ta biết ngươi thiện tâm, cho nên thời điểm này muốn thủ hạ lưu tình, giữ lại mệnh của huynh đệ ngươi. Bất quá ngươi nhớ cho kĩ, ngươi có thể giết ta, nhưng không cần lấy máu thịt ta để tế huynh đệ của ngươi.”

33. Quyển 2 - Chương 5: Yêu Cùng Giết

Nếu nói độc một chút, song phương đánh nhau cũng coi như là đang thương lượng thôi, cũng không phải so xem mệnh ai cao hơn, chỉ giống như cao thủ so chiêu cao thấp mà thôi, ngươi tới ta đi, chỉ đánh tới cùng.

Nhưng Thích Thiệu Thương chỉ có hai tay không, mà Cố Tích Triều lại cầm trong tay thanh Nghịch Thủy Hàn, thần binh lợi khí chuyên chém sắt như chém bùn, trên dưới mười chiêu, mặc dù Thích Thiệu Thương không đến mức bị đứt tay đứt chân, không ngừng bị các vết thương nhỏ vậy đã là khá lắm rồi.

Cho dù như thế, Thích Thiều Thương vẫn nhìn ra dưới kiếm của Cố Tích Triều vẫn lưu chút tình. Rõ ràng có mấy chiêu có thể trúng chỗ yếu hại trong chớp mắt, cuối cùng tự nhiên lại mất chính xác, đây không phải do kiếm khí của một Cố Tích Triều luôn chuẩn xác ngoan độc mà có thể mắc sai lầm. Lùi từng bước, dù là sai lầm, cũng không cần sai đến năm lần bảy lượt, bốn năm lần đều lặp lại như vậy, chẳng lẽ Cố Tích Triều bị mộng du?

Con người này, Thích Thiều Thương cảm thấy được trận đánh này rõ ràng là vợ vắn và buồn cười, rõ ràng thật tâm của hai người đều không muốn đưa đối phương vào chỗ chết, nhưng đánh trận này tội cùng là vì chuyện gì?

A, đúng rồi là vì Mục Cửu Bình.

Đáng tiếc, vì sao đột nhiên Tích Triều trong lúc đó lại muốn đẩy lão Bát vào chỗ chết? Còn kiên quyết như vậy. Chẳng lẽ bên trong còn ẩn chứa điều hiểu lầm gì sao?

Thích Thiều Thương cả kinh, a, là hiểu lầm. Chính là trước đó do chính mình nghĩ rằng Tích Triều sẽ làm bị thương lão Bát, rủi ro nhìn thấy cảnh đó liền liên tưởng như vậy, giờ nghĩ lại từ đầu, Cố Tích Triều lúc đó chỉ cười. Trái tim Thích Thiều Thương đột nhiên thắt chặt lại, nếu lúc ấy y thực sự đang cười, thì quyết không thể nào tự mình ra tay động thủ giết người được. Cố Tích Triều tuy là người quả quyết trong việc giết chóc, nhưng không phải là người coi rẻ mạng người, nếu thật sự muốn giết một người nào đó, sẽ không phải vẻ mặt tươi cười này.

Sai rồi, sai rồi.

Mất bò mới lo làm chuồng, giờ muốn cứu vãn chắc vẫn chưa muộn?

Cố Tích Triều cảm thấy mệt mỏi. Cứ thế này thì cứ giết y đi còn hơn, đã giải thích không rõ ràng còn để ý đến mối quan hệ phức tạp, nhưng chuyện đã tới trước mắt, trong đầu chứa toàn hồi ức một đêm ở Kỳ Đình, nên kiếm liền mất chính xác. Nhịn không được cười tự giễu, nếu thật sự có thể xuống tay, Thích Thiều Thương làm sao mà có thể sống đến ngày hôm nay. Không thể tưởng tượng làm sao bây giờ, chỉ có thể đánh tiếp cứ ra một chiêu một như máy móc, giống như không thấy kết thúc, cứ như vậy mà sánh ngang cùng trời đất, y thật cũng không nghĩ ra.

Bỗng nhiên y phát hiện Thích Thiều Thương trong lòng đang không yên mà dần dần đứng lên, xem ra xác định ta sẽ không giết người, cho nên ngay cả việc ứng phó cũng lười hay sao? Làm việc thì phải chuyên tâm một chút mới tốt, có phải hay không?

Cổ tay vừa lật, trường kiếm ngăm thẳng ngực của Thích Thiều Thương mà đâm đến.

Thích Thiều Thương đồng thời vừa ngộ được đạo lý thì kiếm cũng đã tới rồi, muốn tránh vẫn còn kịp, nhưng phát hiện vừa rồi làm cho lòng hắn chấn động, hắn tình nguyện chịu một kiếm này, làm cho máu cùng đau đớn rửa sạch áy náy của hắn, hối hận cùng khó xử.

Mũi kiếm không có đâm vào trướng ngực của Thích Thiều Thương, Cổ Tích Triều không còn khí lực, hơn nữa một nhát đâm vào lại càng không có khả năng. Hắn lúc này mới phát hiện, nguyên lai dùng kiếm đâm vào da thịt cùng huyết mạch lại tổn nhiều khí lực như vậy.

“Hảo”. Cổ Tích Triều cười thâm: “Thích Thiều Thương có phải là người đã xác định ta sẽ không giết người đúng hay không?”

Thích Thiều Thương sững sốt, ý định ban đầu của hắn không phải như vậy, nhưng vì cái gì mà lại biến thành thế này?

Thích Thiều Thương nói: “Không, Tích Triều, ta biết ta đã sai rồi, người thật sự không phải muốn giết lão Bát có đúng không?”

Cổ Tích Triều trầm mặc một hồi: “Nếu có một ngày ta thật sự muốn giết hắn, người sẽ làm như thế nào?”

Thích Thiều Thương do dự thật lâu, rốt cục thấp giọng: “Ta sẽ giết người, nhưng khi người chết rồi ta cũng sẽ không sống một mình.”

Ngừng lại trong chốc lát, Cổ Tích Triều bỗng nhiên nở nụ cười mang theo vài tia thần nhiên trào phúng: “Cho dù người cùng chết với ta, nhưng việc này cũng không còn đúng với ý nghĩa là tử tử mà chết. Bởi vì.” Cổ Tích Triều tiến sát gần tới Thích Thiều Thương, gần đến mức Thích Thiều Thương có thể thấy được con người trong treo có thân ảnh của mình: “Ta là bị người giết chết.”

Giờ khắc này, Thích Thiều Thương mới phát hiện, hắn cùng Cổ Tích Triều giống như ảnh thù giả tạo trên mặt của kính xuyên chỉ, bất tri bất giác, liền thấy lỗi, vô luận có cố gắng như thế nào, cũng không thể thấy ra hình ảnh mà hắn muốn.

Rốt cuộc là nản lòng.

Hắn thì hiệp nghĩa, hắn thì thứ tha, mọi việc luôn luôn thuận lợi, nhưng Cổ Tích Triều thì lại gặp nhiều lần rơi vào tình cảnh nguy hiểm, phàm là những lúc muốn thật tâm thật ý nói cái gì, nếu không phải bị chuyển hướng thì chính là giả vờ như không hiểu, giống như hai cỗ xe chạy trên đường, vĩnh viễn không thể gần nhau. Hoặc là bọn họ đã từng tương giao qua, ở Kỳ Đình tửu quán, trong nháy mắt lần lượt thay đổi, lúc sau liền đi ngược lại.

Cả một đời người, hắn nên sớm biết, sự mê muội ở đầu lưỡi cùng quanh môi này, mang theo hơi thở kiêu diễm, cho tới bây giờ không phải là chú ngữ, vẫn nói, nhưng không có thêm bất kỳ kì tích nào phát sinh.

34. Quyển 2 - Chương 6: Thủy Cùng Chỗ

Nếu có một ngày, người mà người yêu vì người mà bị thương, sẽ khiến người chìm trong bóng tối đau đớn, sẽ không để người phần nộ, chỉ khiến người mệt mỏi, tình nguyện cái gì cũng không nhìn tới, cái gì cũng không nghe thấy, tình nguyện bị lừa, cũng không muốn thông suốt rõ ràng.

Thích Thiếu Thương vươn tay, đầu ngón tay xẹt nhanh qua hai má của Cố Tích Triều, cẩn thận lưu luyến, ôn nhu như vậy khiến Cố Tích Triều xúc động đến rơi lệ.

Nhưng cũng chỉ là xúc động mà thôi. Nhiều lúc cần cần rặng ngăn lệ, dần dần quên khóc là thế nào, chỉ cảm thấy nước mắt là xấu hổ, cho nên cho dù có thể thống khoái mà rơi lệ, nhưng cả thân thể và tinh thần đều đã mệt mỏi, chỉ mong chấm dứt, không có sức lực để khóc rống.

Ánh mắt Thích Thiếu Thương phức tạp nhìn Cố Tích Triều, ngón tay dần dần chạm đến cổ, đồng tử của Cố Tích Triều có hơi co rút lại, nhưng không có phản kháng. Thích Thiếu Thương rốt cục cúi đầu thì thào: "Tích Triều, chúng ta nên sớm kết thúc."

Cố Tích Triều cười khê: "A, tình cảm tốt kia, Thích đại hiệp cuối cùng vẫn chọn quân pháp bất vị thân."

Thích Thiếu Thương cảm Nghịch Thủy Hàn giờ trước ngực, nhẹ giọng: "Không."

Có một thời gian dài, Cố Tích Triều đem tính mạng mình phó thác dưới kiếm trong tay, cơ hồ như thân thể hắn dài ra thêm một đốt, nếu có muốn động đến nó, từ lúc hiểu được đến khi chuyện xảy ra, y hoàn toàn có thể phản ứng theo bản năng. Thích Thiếu Thương muốn dùng sức, đột nhiên bàn tay đau đớn, bàn tay trống trải nhưng máu đã chảy ra rất nhiều.

Thích Thiếu Thương nhìn huyết nhục mơ hồ trong lòng bàn tay, chậm rãi nói: "Người nếu thật sự muốn giết huynh đệ của ta, trước hết giết ta đi, xem ra một đêm tri âm của chúng ta phân ra, không thể để cho huynh đệ của ta chết."

Không ai trả lời.

Cố Tích Triều nhìn chăm chăm vào cái lỗ nhỏ đang chảy máu trước ngực của Thích Thiếu Thương, thật lâu mà không có phản ứng. Thích Thiếu Thương đã chết sẽ không còn đáng sợ, đáng sợ là thành toàn bởi bàn tay y. Nếu chính tay y giết chết Thích Thiếu Thương, y không cần thiết phải đền mạng, nhưng quãng đời còn lại, trong lòng sẽ có thứ khiến y đau tới chết.

Thích Thiếu Thương nhìn bàn tay mình trong chốc lát, hắn biết người kia đang nhìn mình, nhưng hắn không còn khí lực để nhìn người kia.

Còn muốn ta như thế nào?

Thích Thiều Thương biết người nọ bước tới gần mình, hấn không tránh không né, tùy tiện đi, muốn giết muốn dùng hình là tùy ý người.

Tới rất gần, Thích Thiều Thương vẫn không ngẩng đầu lên, nhưng không ngẩng đầu lên vẫn không trở ngại trên đầu hấn có ai đánh hấn một quyền. Đánh vào khoe mắt là khí lực rất lớn, Thích Thiều Thương cả người bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, trước mắt đều hóa thành một màu đen, tiếp theo là một mảnh màu đỏ, biết khoe mắt xuất huyết, rất đau, nhưng linh hồn giống như sắp thoát ly thân thể, biết đau, nhưng lại chuyện đau hoàn toàn không liên quan đến mình.

Hấn nghe được một thanh âm, giống như đang lầm bầm, rất chậm, rất nhẹ, mang theo chút hàn khí:” Ta sẽ không tha thứ cho người. Vĩnh viễn không.”

Thích Thiều Thương thanh âm lãnh khí này đánh cho một kính thanh linh, ngẩng đầu nhìn thấy, Cố Tích Triều đang đứng ở bên người Mục Cừ Bình đang hôn mê, mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng của Mục Cừ Bình. Linh hồn giống như trở về thân xác, có khí lực gào thét đau đớn từ cổ họng phát ra, Thích Thiều Thương kêu to: “Không cần.”

35. Quyển 2 - Chương 7: Khi Vân Khởi

Thiết Thủ đã quan sát thật lâu. Sự tình phát triển so với dự đoán của hấn cũng không sai biệt lắm, chỉ là mức độ bất đồng thời. Đây đúng là kết quả hấn nguyện ý nhìn thấy, nhưng hấn vẫn thấy mất hứng.

Hấn rất thích người kia, hấn thương tiếc người kia, hấn nguyện ý y tốt nhất không nên gặp người đã từng đối xử không tốt với y, hiện tại cũng không tốt, hấn không sung sướng, hấn lại sao thể nào cao hứng?

Hấn nguyện y luôn vui vẻ hạnh phúc, về phần là ai cấp, hấn quan tâm, nhưng cũng không chấp nhất. Thiết Thủ thấy rõ, nghĩ đã hiểu được, Cố Tích Triều kiếm này đưa xuống, cái gì cũng không thể cứu vãn, cho nên theo hấn mà nói đây là một cái lợi to lớn, nhưng hấn không thể trông thấy chết mà không cứu được.

Nhân sinh ngắn ngủi vài chục năm, mong ước ngàn vạn lần để có thể gặp gỡ người, đã là hàng vạn hạnh phúc rồi, có lưỡng tình tương duyệt hay không chỉ là phụ, chỉ cần ta hạnh phúc, bất qua ta yếu mệnh. Đuổi theo ác hình ác trạng, không thương đập lên sinh mệnh của những người không liên quan, cho dù có thể thắng nhưng Thiết Thủ vẫn rất khinh thường.

Rốt cục Thiết Thủ nhảy tới gần, dùng song chưởng kẹp lấy Nghịch Thủy Hàn, ngẩng đầu mỉm cười tựa như ân cần thăm hỏi bằng hữu mở miệng:”Lấy theo tiêu chuẩn vận động trước khi dùng cơm ra nói có phải hơi kịch liệt quá rồi không?”

Cố Tích Triều ngẩn người, bỗng nhiên yên tâm, nhưng lại thấy có chút chua xót, giống như đứa trẻ bị lạc giữa đám đông, đột nhiên thấy mình được một bàn tay to lớn dắt đi, vui mừng cực độ, đồng thời nhìn không được khóc lên, người vì cái gì sao không chịu đến sớm.

Lúc này Thích Thiều Thương muốn bò gần lại, lòi Mực Cừu Bình hôn mê dưới kiềm của Cố Tích Triều ra, Thiết Thủ quay đầu lại nói: "Người mang Mực Cừu Bình đi đi, nơi này để ta xử lý."

Thích Thiều Thương liếc mắt nhìn Cố Tích Triều một cái, mới thấy khí thế vừa rồi hoàn toàn không có, cúi đầu che mặt, làm như cực kỳ mệt nhọc. Thích Thiều Thương tâm sinh ý nghĩ, thương xót, muốn gọi y, nhưng cảm thấy vô ích, có yêu, có hận, tiến thoái lưỡng nan, tranh đấu có, nhượng bộ có, vẫn là đã lộng đến mức này, không phải không có chút nào oán giận lẫn nhau. Lúc này mở miệng chỉ biết hại người hại mình, vận là tự tu dưỡng cho thật tốt cái đã, biết câu giải thích rất tốn sức lực, nếu trạng thái không tốt thì khó mà có kết quả tốt được.

Rốt cục Thích Thiều Thương chịu đựng nhẫn nhịn, liếc Thiết Thủ một cái, khẽ gạt đầu, không nói được một lời, rời đi.

Thiết Thủ tới gần coi tình trạng của Cố Tích Triều. Cố Tích Triều cảm giác Thiết Thủ tới gần, chỉ cảm thấy một mỗi cực kỳ, mỗi phát run không phát ra âm thanh gì, chỉ nghĩ trong lòng, không nên hỏi ta xảy ra chuyện gì, không nên hỏi ta vì cái gì mà biến thành như vậy, không nên hỏi ta tiếp theo nên làm gì bây giờ, ta không biết, ta không biết.

Sở cầu không được, mong muốn bất toại, tiến thoái lưỡng nan, tiền đồ mờ mịt.

Cố Tích Triều, ôm hai đầu gối của chính mình ngồi xổm xuống, mặt chôn vào khuỷu tay, phí công nghĩ tự bản thân mình đứng lên, mong cầu được một chút cảm giác an toàn đối trá.

Thiết Thủ cũng ngồi xổm xuống, quỳ một gối, lấy Cố Tích Triều phát ra một tầng mồ hôi lạnh, bàn tay ấm áp chụp lên cái trán lạnh lẽo, nhẹ giọng: "Vô luận người làm cái gì, ta cuối cùng vẫn đứng về phía người. Nếu người muốn đi vào địa ngục, ta cũng sẽ mở cho người một con đường lửa."

Cố Tích Triều không lên tiếng, nhưng đột nhiên phát run, giống như gió lạnh thổi vào lá cây, Thiết Thủ vỗ về phía sau lưng của y, trấn an nói: "Trở về đi, ta giúp người xử lý vết thương một chút."

Thiết Thủ không cho Cố Tích Triều thời gian đáp lại, xem phương pháp hần muốn xác nhận tâm ý của đối phương, cũng không phải chỉ là độc thoại. Từ khi thiếu niên đến nay, hần thường ở trong mớ sương mù của ngôn ngữ mà tìm ra chân tướng, hần so với bất luận kẻ nào rõ ràng, lời nói đáng tin cậy bây giờ vẫn không cao, có lẽ không đến mức không đáng tin, chính là so với đáng tin cậy còn hiếm có hơn rất nhiều.

Thiết Thủ nhẹ nhàng kéo Cố Tích Triều đặt lên vai, Cố Tích Triều hơi giãy dụa: "Có máu, sẽ dơ hết quần áo."

Thiết Thủ công Cố Tích Triều lên, tận lực dùng thanh âm sáng sủa nói: "Đúng vậy a, đúng vậy, không có tiền mua quần áo mới, thì rõ ràng đem người đi bán đi, thay quần áo tốt hơn."

Nam tử cẩn thận tỉ mỉ này, nghiêm túc chân thật này, đang cố gắng nói giỡn để y được vui vẻ, tuy rằng chê cười nói thực là dở, nhưng Cố Tích Triều hơi sững sốt một chút, một lúc sau vẫn bình thần nở nụ cười.

Chưa từng nói cái gì quá hùng hồn, im lặng đứng quan sát một bên, thậm chí biết sẽ bị xem nhẹ, nhưng chính một người như vậy, vô luận tình cảnh cầu y có bao nhiêu chật vật, hấn vẫn xuất hiện đúng lúc, có biện pháp khiến y cảm thấy an tâm.

Cố Tích Triều nằm ở trên lưng của Thiết Thủ, sau lưng ấm áp dày rộng, y bỗng nhiên cảm thấy được, có người này ở bên lo lắng thì chẳng sao hết. Dần dần cảm thấy mí mắt nặng nề, Cố Tích Triều nhắm mắt lại, cơ hồ lẩm bẩm nói một câu không rõ:”.....”

Thiết Thủ cước bộ dừng một chút, sau đó vui vẻ mỉm cười:” Ân.”

36. Quyển 2 - Chương 8: Ánh Sáng Nhặt

Thiết Thủ luôn gọn gàng ngăn nắp.

Tới nơi ở, nấu nướng, tẩy trừ vết thương, băng bó. Miệng vết thương cũng không có gì trầm trọng, Thiết Thủ lại mất nhiều thời gian, Cố Tích Triều cảm thấy cả kinh, nhin không được hỏi:”Có cái gì không ổn sao?”

Thiết Thủ thần nhiên đáp:”Chạm một chút, có điều sẽ không đau.”

Cố Tích Triều cười cười:” Đau chỗ đấy ta còn chịu đựng được.”

Thiết Thủ nói:”Có thể chịu đau với không sợ đau là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Cố Tích Triều hơi sững sốt, cảm thấy được lời này quen tai, nghĩ liền thần nhiên nở nụ cười:”Người còn nhớ rõ.”

Thiết Thủ nói:”Bởi vì sau lần đó, người liền không nói một câu liền không từ mà biệt.”

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Tích Triều thần nhiên đáp:”Người đang oán trách ta?”

A, đã hiểu được sự lo lắng của hấn, thực sự là tiến nhanh một bước. Nhưng vất vả bỏ ra nhiều thời gian cùng sức lực như vậy, chỉ đổi được có ba chữ, có đáng không?

Đương nhiên không đáng.

Chính là hấn nguyện ý, bất kể tốt xấu lợi hại thế nào, hướng chi muốn làm ơn cứu giúp cũng phải dựa vào cơ duyên, đều là kiếp số, không phải người nào cũng có thể gặp được. Thiết Thủ nhất thời còn đang đắm

chìm trong suy nghĩ của chính mình nên không lên tiếng, Cố Tích Triều cảm thấy bất an, giương mắt nhìn lên, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau, Thiết Thủ ôn hòa cười: "Không, ta chỉ là đang lo lắng."

Cố Tích Triều giơ cánh tay che khuất ánh mắt, thở dài: "Không đáng đâu."

Không biết ngủ bao lâu, chợt nghe có tiếng kêu thanh thúy "A tỷ tỷ, a tỷ tỷ", vẫn chưa tỉnh lại, tự nhiên biết mình rơi vào mộng. Nhưng thấy hài tử nho nhỏ, búi tóc hai bên, mắt như làn sơn thủy, khuôn mặt trong suốt, tập tễnh hướng một tử sam nữ tử mà chạy đến. Vừa chạm được vào góc áo, nơi chạm phải liền bốc cháy, trong khoảnh khắc tử sam nữ tử hóa thành tro tàn. Tiểu đồng chấn động, hoảng sợ chạy về hướng của thanh sam nữ tử, vừa chạm vào lúc sau cũng liền hóa thành tro bụi, nhưng hẳn lại không bị tổn thương dù chỉ một sợi tóc, giống như truyền thuyết về A-tu-la, phạm nhân tiếp xúc ắt sẽ gặp họa.

Đồng tử không rõ cho nên thần tình thê lương, ôm đầu gối trốn dưới không gian của án thư nho nhỏ, đôi mắt đen to tròn ngập tràn kinh hãi.

Một người đẩy cửa vào, tuổi so với tiểu đồng có vẻ lớn hơn, đi tới trước thư án, hướng đứa bé nho nhỏ vươn tay, mỉm cười: "Ta là bằng hữu của người, ta sẽ không tan biến."

Cố Tích Triều không thấy rõ khuôn mặt của người đó, nhưng lại có dự cảm tốt, nhưng tiểu đồng vẫn do dự vươn tay, chạm vào đối phương. Trong phút chốc, tiểu đồng mắt trừng to, kêu lên âm thanh sợ hãi, giống như thấy thứ gì đó đáng sợ trên thế gian. Nhưng khi nghe được âm thanh thét đáng sợ kia, bên tai Cố Tích Triều vẫn văng vẳng tiếng cười âm lãnh: "Tại sao lại phải sợ? Không phải là chính ngươi hại chết ta sao?"

Tiểu đồng thét chói tai: "Không phải ta. Không phải ta. Không phải ta."

Thét chói tai, cũng không khiến y tỉnh lại. Nếu chỉ là mộng, nhất định sẽ tới lúc phải tỉnh, Cố Tích Triều không sợ hãi cũng không kinh sợ, nhưng quá trình giống như có ai lần lượt dùng dao cứa lên, liếc mắt thấy máu ồ ồ chảy ra, còn cảm thấy kinh hãi kinh ngạc, không biết đau, đợi cho đến khi người đến quay về, đau tận xương cốt, gọi người tâm sinh mờ mịt, không biết nhịn đau là như thế nào, ở đâu.

Chợt nghe có tiếng người gọi y: "Tích Triều, Tích Triều." Lúc đầu choáng váng như từ nơi xa truyền đến. Dần dần thanh âm lớn dần, giống như có ma pháp, cảnh trong mơ chậm rãi trở nên mơ hồ, rồi tối tăm. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh sáng nhạt, bàn tay to lớn, một mảnh nhỏ lại trong suốt sáng ngời, lần đầu tiên, Cố Tích Triều mỉm cười ở trong mộng của chính mình.

Mở mắt ra thấy Thiết Thủ, thần sắc ngưng trọng, thấy y tỉnh lại liền lập tức dụi đi. Cố Tích Triều kinh ngạc nhìn Thiết Thủ, a là người này đánh thức y tỉnh lại. Nguyên lai, làm cho bóng đè biến mất lại đơn giản như vậy, chỉ cần có người gọi người tỉnh.

Thiết Thủ hỏi: "Ác mộng?"

Cố Tích Triều cười ra một tiếng: "Người sống thì có ác mộng, trừ khi chết đi, bằng không không thể thoát thân."

Thiết Thủ hỏi: "Hiện tại cũng là..?"

Cố Tích Triều theo bản năng sợ chỗ bị thương, mỉm cười: "Không, lần này đã qua, lần sau còn chưa có bắt đầu."

Thiết Thủ ngăn người, sau một lúc lâu, cười hỏi: "Không biết nhật vật của ta trong đó ra sao?"

Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ trong chốc lát, nở nụ cười như là sau mây đen đột nhiên lộ ra kim quang: "Người không có ở trong đó, người là người đánh thức ta."

37. Quyển 2 - Chương 9: Trong Nhà Chứa Tỏ, Ngoài Ngõ Đã Tường

Thích Thiệu Thương chưa bao giờ biết một đêm lại có thể dài như vậy, mộng loạn không dứt, trong chốc lát thì thấy huynh đệ ngày xưa tới cửa, chỉ vào mũi hần mà chửi ầm lên, trong nháy mắt lại thấy Cố Tích Triều cùng người khác đùa giỡn, hần giữ chặt y, Cố Tích Triều lại làm ra vẻ khách khí: "Ta cùng các hạ chưa từng gặp mặt." Chỉ một câu mà đem toàn bộ chuyện trước kia xóa bỏ, hần kinh sợ toàn thân toàn mồ hôi lạnh. Cứ như vậy, hết ngủ lại tỉnh, rồi tỉnh lại ngủ, vừa trợn mắt vẫn thấy đêm còn rất dài.

Khi hoàn toàn đứng dậy, mặt trời đã lên cao, vội vàng rửa mặt, chạy đi, giữ chặt tên sai vặt liền hỏi: "Thiết nhị gia có trở về không?"

Đã thấy miệng tên sai vặt mấp máy, nhưng sau một lúc lâu vẫn không phát ra tiếng.

Thích Thiệu Thương kinh ngạc, ngày bình thường luôn là một người thông minh, như thế nào mà chỉ một chút liền choáng váng? Không biết, nhưng hai mắt hần tràn đầy tơ máu, mi mắt sưng vù, môi rạn nứt, gã sai vặt kinh ngạc, Thích đại hiệp bị cái gì đã kích mà trong một đêm trở nên tiêu tụy như thế này?

Thích Thiệu Thương nhẫn nại hỏi hần lại một lần nữa, lúc này gã sai vặt như mới từ trong mộng tỉnh ra: "A, Thiết nhị gia a, hừng đông mới trở về, lúc này đang ở trong phòng nghỉ ngơi."

Thiết Thủ vừa nhìn thấy bộ dạng của Thích Thiệu Thương, không phải là không giật mình, nhưng là tinh thần tốt, toàn bộ đều không hiện ra trên mặt, huống chi hần biết hoàn toàn chân tướng, giật mình cũng ít đi.

Thích Thiệu Thương tới gặp Thiết Thủ ý định ban đầu là muốn hỏi thăm tình hình của Cố Tích Triều một chút, nhưng vừa thấy Thiết Thủ, ngàn điều vạn ngữ toàn bộ cứ nảy lên trong đầu, làm cho hần không biết bắt đầu nói từ đâu.

Thiết Thủ thầm than, có lẽ Thích Thiệu Thương đã dùng lầm phương pháp, nhưng tình ý thì vẫn là thật, nhân tiện nói: "Hết thấy đều mạnh khỏe, không có gì đáng ngại cả."

Nhưng Thích Thiều Thương vẫn có cảm giác không yên tâm, kinh ngạc nhìn Thiết Thủ, vừa không tình nguyện rời đi, nhưng cũng không có lời nào để nói.

Thiết Thủ nhìn Thích Thiều Thương, cũng thấy tiếc hận, nguyên bản nam tử xinh đẹp tiêu sái cỡ nào cũng không chịu nổi sự tra tấn của ái tình, liền biến thành tiêu tụy như thế này.

Thiết Thủ lại nói: "Ta không biết hẳn xử lý việc này như thế nào, cả đêm hẳn không hề đề cập đến, cũng không có hướng ta mà oán giận người, nếu người muốn biết tâm ý của hẳn như thế nào thì chính mình tới đó mà hỏi hẳn."

Thật lâu sau, Thích Thiều Thương cũng chậm rãi nói: "Người cũng không cho rằng ta làm sai?"

Thiết Thủ nói: "Đúng sai không có tuyệt đối, chỉ có lấy tiêu chuẩn mà định. Tiêu chuẩn của mọi người bất đồng, không có khả năng thỏa mãn mọi người, phương phát tối ưu nhất là chính mình cảm thấy là được rồi."

Thiết Thủ dừng lại, làm cho Thích Thiều Thương lo lắng trong chốc lát, sau đó nói: "Thích huynh, trước tiên muốn bắt tay vào việc giải quyết chuyện này, người tốt nhất cần làm là trả lời câu hỏi có đúng hay không. Lấy một việc quá dễ để mở một cánh cửa quan trọng, nếu không tất sẽ có hậu loạn."

Thích Thiều Thương vùi đầu, giống như đang suy nghĩ, thật lâu không lên tiếng. Thiết Thủ thấy không khỏi nóng ruột mơ hồ. Hẳn đi, Cố Tích Triều còn đang ngủ, hẳn liền để lại tờ giấy, bảo y giữa trưa không cần phải nấu cơm, hẳn sẽ mang đồ ăn ngon trở về. Hiện tại nếu không ra khỏi cửa sẽ quá muộn, hơn nữa, đứng ở góc độ khách quan của hẳn mà nói thì không biết nên dùng ngôn từ nào để mà diễn tả, tiếp tục bởi Thích Thiều Thương ngồi đến khô người cũng vô ích, thứ hai là tâm tình hẳn chưa cao thượng đến mức có thể bởi tình địch làm thế nào để cứu vãn lại tình yêu.

Vì thế Thiết Thủ thản nhiên nói: "Ta bất quá chỉ là ngoại nhân, chỉ có thể nói đến đó là hết mức, mong Thích huynh thứ lỗi cho."

Lúc này tâm thần của Thích Thiều Thương đã hạ xuống bảy tám phần, lí trí đã lên, đã muốn được đề nghị, nói thêm gì nữa lại khó tránh rơi vào việc kể khổ, chỉ mất mặt mà thôi, liền đứng dậy nói: "Đúng là ta làm phiền Thiết huynh mới phải."

Thiết Thủ thấy sắc mặt của Thích Thiều Thương liền biết, lời nói của chính mình vừa rồi xem ra cũng không có tác dụng gì. Điều này cũng không kỳ quái, là đại hiệp Cửu Hiện Thần Long Thích Thiều Thương đây nghĩa hiệp mà lại vì hai ba câu nói liền dao động sao.

Quả nhiên, Thích Thiều Thương về phòng nghĩ lại, cảm thấy chính mình chỉ làm sai duy nhất một điều đó là đã hiểu lầm việc Tích Triều có ý định giết chết lão Bát, nhưng còn về tất cả các việc sau đó, hẳn đã nhận nhường nhịn đến cực hạn, cũng không làm sai gì cả.

38. Quyển 2 - Chương 10: Cảm Động Người

Ngày hôm sau khi cùng Thích Thiều Thương từ động khẩu tới động thủ, tâm tình của Cố Tích Triều cũng đã bình tĩnh trở lại, bình tĩnh giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Không bắt hẩn về việc bạc tình, y quả thật rất coi trọng Thích Thiều Thương, bằng không cũng chỉ mắng không, chính là đã bị đánh đến thâm, mắt thấy linh hồn vụn vỡ, khi đó y đang đứng ở trước cửa của địa ngục, không tài nào đi vào trong được không phải là vì Thích Thiều Thương, sau này, người chân chính khiến y có duy trì giúp y sống tiếp sẽ không còn là hẩn nữa.

Có một số người có được người khác vĩnh viễn chiếu cố cả đời, trước đây là cha mẹ, trưởng thành có bằng hữu, Cố Tích Triều y không có cái loại vận khí này, lúc còn bé đã hiểu được nghịch cảnh xuất thân, giấy giụa cầu xin đều dựa vào chính bản thân mình, bất quá nếu ai cũng không chịu nổi đao kiếm phong sương vất vả, rõ ràng là nên chết sớm để có thể sớm được đầu thai. Người khác? Người khác chính là một loại sinh vật không hề đáng tin cậy chút nào, chỉ có thể lợi dụng, không thể dựa vào.

Việc làm hôm qua y đã hiểu được, Thích Thiều Thương không phải không để ý đến y, nhưng không thể thử bằng cách này, không thể khảo nghiệm, nếu không mặc dù đối với y vẫn là Thích Thiều Thương, nhưng chuyện này vẫn quá mức tàn nhẫn.

Kì quái là, Cố Tích Triều không biết bị ai hay thất vọng, chính là trong lòng có chút hoang vắng, như là ở trên một mảnh rộng lớn toàn phế tích, ngẩng đầu nhìn ngày, trăng lạnh thanh chiếu, chỉ nghe thấy tiếng cước bộ của mình trong đêm tối.

Giữa trưa, Thiết Thủ đúng hẹn tiến đến.

Cố Tích Triều kì thật cũng không quan tâm đến việc Thiết Thủ mang cái gì gọi là ăn ngon đến, chỉ là có người nhớ thương khiến y không thể không quan tâm, điểm ấy đúng là khó có được. Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều bỗng nhiên nhớ lại kí ức của hơn mười năm trước, mẫu thân chưa bao giờ đem y bán vào các gia đình bình thường. Mỗi ngày y chơi đùa cùng với mẫu thân, mẫu thân cùng hảo tỷ muội Thanh Huyền của nàng nói chuyện phiếm nói đến ngày sau đoàn tụ: "Ta hi vọng người nọ đối xử với ta tử tế, không kình thường ta, không để ta phải chịu khổ, không để ta phải sống lưu lạc khắp nơi, không có ý định dựa dẫm vào ta." Mẫu thân vốn là người hoạt bát, nghe thấy lời ấy bỗng nhiên trầm mặc, sau đó mới thò tay trêu chọc Thanh Huyền một chút, cười nói: "Nha đầu, ta có thể thấy được người lo lắng đến điên rồi."

Thiết Thủ mang đến ba tầng thực hạp, mở các nắp hộp lên, lấy ra một cái đĩa nhỏ. Cố Tích Triều trong lòng chấn động, trên đĩa trang trí cái gì hoàn toàn không thấy, chỉ chú ý nhìn cái đĩa. Đĩa trắng, bốn phía có vẽ cảnh liễu, màu xanh tựa như đang nổi trên mặt nước, trong mắt người xem cũng chỉ là có hơi tỉ mỉ một chút thôi, nhưng Cố Tích Triều lại cảm thấy, đây là cái đĩa của Lục Lâm cư.

Lục Lâm cư chuyên làm các món ăn chay và điểm tâm ngọt, giá cả rất đắt đỏ, khi còn bé có cái gì không vui hoặc là học thuộc bài tốt, mẫu thân sẽ đi mua hai đĩa thượng hạng để làm y vui vẻ. Sau khi đến phiên y phải lo cho gia đình, lo cho gia đình là lo cho người nhà, mặc dù không nói đến ba bữa cơm không đủ, nhưng Lục Lâm cư vẫn rất xa xỉ. Cho nên chỉ đến sinh nhật hàng năm của y, mẫu thân mới có thể tới Lục Lâm cư mua một bàn bốn món một canh, cùng với thêm hai điểm tâm ngọt khác nhau, cùng y làm một lễ chúc mừng nho nhỏ, mà đó cũng là lần gặp nhau duy nhất của mẫu tử hai người trong một năm.

Thiết Thủ thấy trong mắt Cố Tích Triều có chút bi ai, rồi lại thấy có gắng hết sức tạo áp lực để không biểu lộ ra bên ngoài, không khỏi hơi rầu rĩ. Cố Tích Triều luôn giỏi về việc khống chế cảm xúc, nhưng về mặt xót xa từng trải kia vẫn người nhìn cảm thấy trong lòng chua xót, Thiết Thủ không khỏi tràn ngập thương tiếc cùng bi ai, giống như là nhìn trẻ con lớn lên vậy mà nhìn Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều cảm lấy đùa, lộ ra nụ cười mệnh mang mà xa xôi, còn có một chút đau thương, coi như là về mặt thương ngày của y, nhưng Thiết Thủ vẫn cảm thấy bất an.

Rốt cục Cố Tích Triều cũng chậm rãi mở miệng, thanh âm tinh tế giống như sợi tơ: "Người có biết không, ta sinh ra ở câu lan viện, sinh phụ một đi không trở lại. Ta cùng mẫu thân tay chân đầy đủ, đấu tranh sinh tồn đều phải dựa vào chính mình. Chính là bây giờ nhớ lại, trong thời gian sung sướng nhất trong cuộc đời ta ..."

Cố Tích Triều nói xong, đột nhiên thấy hai má mát lạnh, lấy tay lau đi, mới biết đó là nước mắt.

Thiết Thủ nhìn thấy nước mắt của Cố Tích Triều cũng lấp bắp kinh hãi, làm sao bây giờ? Trong phút chốc, chân tay luống cuống như mối tình đầu của thiếu niên, cũng may kinh nghiệm trải đời phong phú, sau giây phút kinh hoàng ngăn ngủi, quyết định tâm thần cần bình tĩnh phân tích: Hiện tại có hai lựa chọn, tiến lên an ủi hoặc là im lặng tránh xa.

An ủi, an ủi cái gì? Về lý thuyết thì ta hiểu được, ta lý giải được, bắt quá chuyện đã xảy ra rồi, người không nên qua thương tâm. Xuy, loại dối trá đó hẳn không thể nào mở miệng ra nói được. Hẳn hiểu được cái gì, hẳn lý giải được cái gì, không không hề biết đến một phần mười sự thật, chỉ có đương sự mới minh bạch cùng chua xót, người ngoài nào có thể đau đớn được.

Còn nữa, Thiết Thủ cùng Cố Tích Triều tiếp xúc đã lâu ngày, biết rõ thái độ làm người kiên cường độc lập của y, thói quen luôn tự mình giải quyết mọi việc, cũng không coi trọng cái nhìn của người khác, hơn nữa về phương diện tình cảm, càng là nụ cười cự tuyệt người từ ngàn dặm. Nếu tùy tiện tiến lên an ủi, nếu làm không tốt, ngược lại ngày sau sẽ bất hòa, không bằng phòng ngừa trước, cho y yên lặng một chút là tốt thôi.

Nghĩ đến đây, Thiết Thủ nói: "Gió thổi cát bay vào mắt có đúng không? Ta đi đóng cửa sổ lại."

Thiết Thủ vừa định đứng dậy, đã nghe Cố Tích Triều thản nhiên nói: "Không cần." Lại nhìn thấy ánh mắt của Cố Tích Triều yên tĩnh, nước mắt kia chảy cơ hồ cuốn trôi thời gian đau đớn, sau đó lại bình tĩnh trở lại, nếu không phải nước mắt còn vương lại, Thiết Thủ quả thực muốn hoài nghi những gì mà mình vừa mới chứng kiến, có lẽ là ảo giác.

"Ta không có gì khoái hoạt khi nhớ lại." Nói tới đây, Cố Tích Triều cười. Cố Tích Triều luôn luôn cười, giận dữ cười, bi thương cũng cười, không biết cười cái gì, là cười nhạo vận mệnh bất công, cảm thấy sinh mệnh của mình liên cười, Thiết Thủ thủy chung không rõ ràng. Thiết Thủ cảm thấy, mặc kệ có thể cùng người này ở cùng một chỗ trong bao lâu, trên người y có vài thứ thủy chung muốn người khác biết, không ai có thể hiểu thấu y. Bất quá, một người có thể nhìn thấu hoàn toàn người khác, thật sự là một chuyện chán nản, cần gì chứ?

Cố Tích Triều thanh âm bình thản, tiếp tục nói: "Thứ ta theo đuổi chính là quyền lực, là đem mọi thứ hòa cùng nhau, một khi đã thành danh trên thiên hạ, cho nên bây giờ cũng không khoái hoạt, cũng không hẳn sung sướng. Chính là Lục lâm cư xuất hiện trong ký ức, đại để cứ coi như là khoái hoạt đi."

Thiết Thủ vừa nghe, lập tức nói: "Hôm nay ta nhất thời phá lệ lỗ mãng, thực xin lỗi."

Cố Tích Triều lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau đó cười nói: "Vì cái gì?"

Thiết Thủ bị hỏi, không biết phải trả lời như thế nào mới không làm hắn cảm thấy khó khăn. Cố Tích Triều là người quật cường như vậy, sẽ không khẳng định chính mình vừa khóc, nếu không, cứ giả bộ là không có chuyện gì là hay nhất. Cho nên, quyết không thể nói ra bởi vì hại người khóc, nên ta xin lỗi. Trừ phi hắn nghĩ về sau không thể tiếp tục xuất hiện trước mặt y.

Thiết Thủ âm trầm sốt ruột, lúng túng, nửa ngày cũng không mở được miệng. Tình nguyện chính mình khó khăn để giữ gìn tự tôn cho đối phương, loại sự tình này phải là một nhân tài có lòng nhiệt tình mới dám làm đến.

Cố Tích Triều mỉm cười: "Không cần nhất thiết phải nói xin lỗi. Hôm nay không thể xem như không sung sướng được."

39. Quyển 2 - Chương 11: Thỉnh Tội

Tuy tình hình ngày đó có làm cho tâm tư của Thích Thiệu Thương cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nhưng sau khi yên tĩnh suy xét, Thích Thiệu Thương cảm thấy được không phải như vậy. Thứ nhất, ước nguyện ban đầu của Cố Tích Triều không phải là muốn lão Bát chết, thứ hai ngày đó hai người cuối cùng đều rơi vào cảnh khí phách phân tranh, có mười câu thì đã có tới chín câu là nói không ra hơi, nửa thật nửa giả, phải xem đương sự có suy nghĩ như thế nào.

Thích Thiệu Thương không nghĩ sẽ buông tha, chẳng sợ Cố Tích Triều chết rồi hắn cũng sẽ đuổi theo y xuống dưới tận âm tào địa phủ, huống hồ y còn sống.

Vì thế vào một buổi sáng bình thường, khi Cố Tích Triều vừa mở cửa, liền thấy Thích Thiệu Thương đứng trong sân tựa như một cái cây, nhìn lượng sương sớm trên người xem ra đã đến đây từ lúc trời còn chưa sáng, đứng đợi đến khi y mở cửa. Đáng tiếc, y không phải là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi đầu, sẽ không cảm động đến mức rơi lệ, dựa ngay vào trong vòm ngực của hắn, mà vui mừng lớn như vậy. Y thậm chí bình tĩnh nghĩ, xem thần sắc của Thích Thiệu Thương, hẳn Mục Cư Bình còn chưa có chết. Bất quá, nếu y muốn đẩy Mục Cư Bình vào chỗ chết, Mục Cư Bình sớm đã an nghỉ dưới lòng đất, sớm ngày mờ yên mà đẹp.

Bỗng nhiên, Cố Tích Triều cảm thấy được bản thân mình quả thật đã bình tĩnh đến mức lãnh khốc, mà một kẻ quả lãnh khốc thì không thể nào cùng Thích Thiệu Thương ở gần nhau được.

Giờ khắc này, Cố Tích Triều đối với chính mình nói, tới lúc nên kết thúc rồi, sau đó cười tiếp đón với Thích Thiều Thương: ” Sớm “.

Thích Thiều Thương thấy nụ cười của Cố Tích Triều, trong lòng thấy thoải mái một chút, nhưng trên mặt cũng không dám thả lỏng, nhú mày lại, mở miệng dị thường nghiêm túc:” Ngày đó là ta không đúng, ta xin lỗi, ta muốn giải thích.”

Những lời này Thích Thiều Thương nói ra sau nhiều giờ luyện tập, cũng phỏng đoán được phản ứng của Cố Tích Triều khi nghe được là như thế nào, là một nụ cười xóa tan mọi hiềm khích lúc trước, hay là trầm mặc mà tiếp tục đối đầu?

Nào biết là Cố Tích Triều chỉ dựa cửa, khoát tay, chẳng hề để ý khẽ cười:” Không trách được người, ai bảo ta liên tục nợ máu chứ. Thế nào chỗ bị ta đâm có đau không? Mục Cừ Bình còn tại nhân thế sao? Cho nên hôm nay người tới đây giải thích mà không phải khởi binh tới hỏi tội sao?”

A, trong lời nói còn mang khí phách, không cần động thủ cũng khiến cho người nóng cả hai má. Nhưng Cố Tích Triều chưa bao giờ là thiện nam tín nữ cả, chỉ chuyên ăn tươi nuốt sống. Lấy Cố Tích Triều để làm tiêu chuẩn xem, không đòi cả gốc lẫn lá, đã là cảm ơn trời đất a di đà phật rồi, ngoài miệng nói một hai câu không tốt thì có sao đâu? Chẳng lẽ lại nói lại đến đổ máu chảy mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi, người sống ta chết mới được hay sao? Có lẽ ban đầu không cảm thấy như vậy, có điều so với thống khoái, chính là cái cũng đã cái qua, đánh cũng đã đánh qua, Thích Thiều Thương biết sẽ không thống khoái, tâm đau phé triệt nhưng rất chân thực.

Thôi, thôi, mặt mũi chắc chắn là không có rồi, cho người khất khe thể thôi, dù sao ta cũng không phải tổn thất đến mức không đứng dậy nổi. Nghĩ đến đây, Thích Thiều Thương trên mặt tuy còn nóng, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, mặc kệ Cố Tích Triều đối với hắn không tốt đến mức nào, hắn cũng quyết không để trong lòng.

Chính là Cố Tích Triều cũng không tiếp tục đi xuống, ngược lại đến gần, vươn tay ra, ngón trỏ đặt ngay tại mi tâm của Thích Thiều Thương cười nói:”Một ngày nào đó, ta muốn thả hết muối vào trong phòng này để xem người có thể nhú mày mà kẹp chết được nó hay không?”

Thích Thiều Thương vừa nghe rớt cuộc mặt không khỏi đóng băng, một phen nắm tay của Cố Tích Triều, vừa bực mình lại vừa buồn cười nói:”Tích Triều, quả thực có khi người cũng bướng bỉnh như tiểu nam hài vậy.”

Cố Tích Triều rút tay về, khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói:” Đáng tiếc, những lúc khác lại giống như đao phủ máu lạnh vậy.”

Thích Thiều Thương nôn nao, trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói:”Tích Triều, ta biết người là ai, đã làm chuyện gì, người không cần phải nhắc nhở ta.”

Cố Tích Triều mỉm cười, mâu quang như điện, liếc mắt nhìn đến trong lòng của Thích Thiều Thương:”Chính là người đã muốn quên.”

40. Quyển 2 - Chương 12: Ngã Bài

Tiểu Cố bình tĩnh ôn nhu ngồi cùng tiểu Thích nói chuyện chia tay.)

“Chính người đã muốn quên.”

Cố Tích Triều thần nhiên đáp:” Người muốn quên ta đã giết hại trại binh ở Liêu Vân trại, người muốn quên ta đã từng giết phụ nữ và trẻ em ở Lôi gia trang, người muốn quên ta đã tàn sát dân lành vô tội trong vòng ba ngày ở Hủy Nặc Thành, và quan trọng nhất chính là người muốn quên đi ta là địch nhân muốn đuổi giết người cả đời, tay đã dính không ít máu của những người khác.”

Đúng vậy, hẳn muốn quên, Thích Thiếu Thương không phải không có chút đau buồn mà suy nghĩ, nhưng nhớ lại những kí ức thảm thống bị ai kia, ai mà muốn nhớ được chứ?

Thích Thiếu Thương nắm chặt bàn tay rồi lại buông ra:” Người còn sống mới là quan trọng nhất, vì chỉ cần trong tương lai cố gắng quên đi những bi thảm đã qua đi chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ta không thấy việc đó không hợp.” Cố Tích Triều lộ ra nụ cười thần nhiên, ôn nhu nói:”Ta chỉ cảm thấy rất vớ vẩn.”

Vớ vẩn? Đối với người mà mình phong hoa tuyết nguyệt cả đời ngàn dặm đuổi giết chỉ là vớ vẩn.

Thích Thiếu Thương cười xuy một tiếng ngữ khí thì có hơi chút chua xót:”Ta đã nghĩ muốn quên đi quá khứ của ta cùng với người để cùng tiến tới tương lai của chúng ta, có điều người lại cảm thấy vớ vẩn, có phải ta đã làm gì sai hay không?”

Ngoài dự kiến của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều ôn nhu phủ nhận:”Không, là ta sai.”

Thích Thiếu Thương giật mình tròn hai mắt, Cố Tích Triều đối đáp rất lạnh lẽ, lạnh lẽ giống như đang châm chọc hắn.

A, lòng người thật kì quái, nếu Cố Tích Triều nói đúng, là do người sai, Thích Thiếu Thương cảm thấy hẳn đã phụ đi thực tâm của y, nhưng Cố Tích Triều rõ ràng nói là y sai, Thích Thiếu Thương lại cảm thấy y đang giấu cợt hắn.

Lần theo con đường dẫn ra huyết hải thâm thù từ người chết nhưng quyết không nhận sai lầm của Cố Tích Triều không lí do gì mà lại đi nhận sai, Thích Thiếu Thương nhin không được truy vấn:”Vì sao?”

Đúng vậy, ta đã đáp ứng cùng người ở chung một chỗ, cho nên người muốn quên đi khoảng thời gian bị

thảm, còn muốn quên, ta, người sở dĩ chọn người này, từng là một người ngoan độc cỡ nào. Chính là ta không thể nào có thể bỏ dao xuống được, theo ý nguyện của người mà làm một người lương thiện. Cố Tích Triều dừng lại, ngữ khí chậm chước, sau đó kiên định ôn nhu nói: "Ta không phải đã từng ngoan độc, ta vẫn sẽ mãi ngoan độc, cho nên dù người có quên cũng chẳng có ích gì đâu."

Bị đập một gậy vào đầu có phải hay không cũng là cảm giác này? Đầu tiên là ngẩn ngơ, chết lặng trong chốc lát, sau đó thì đau đớn đều vỡ ra ứa đến, dù người kêu đau cũng không hết.

Thích Thiệu Thương lúc này mới phát hiện, khi hắn còn tại vị ngày đó, là ai không muốn tính toán nợ nần, Cố Tích Triều rõ ràng đã muốn đốt hết đi tất cả.

Suy nghĩ trong chốc lát, Thích Thiệu Thương bình tĩnh nói: "Tích Triều, có thể người ngoan độc, nhưng lương tâm của người vẫn chưa mất hết. Ta không cần người phải trở thành một người thiện lương, ta cũng không nhất thiết bắt người phải phóng hạ đồ đao, ta chỉ hy vọng người có sử dụng lương tâm của người để phán đoán, đao trong tay người có nên cần phải hạ xuống hay không."

Tuy bị Thích Thiệu Thương chặn đường một chút, nhưng cần phải đi thẳng vào vấn đề, Cố Tích Triều vẫn có thể làm được. Chính là y bỗng nhiên thấy lưu luyến giờ phút này, tựa như khi đó, y đối với Thích Thiệu Thương ngàn dặm đuổi giết, đuổi đến điểm cuối cùng, bởi vì không biết sau này còn có cơ hội để gặp lại cùng nói chuyện với nhau nữa hay không, cho nên y đem hết mọi chuyện nói ra, cùng hắn nói nhiều trong chốc lát vô nghĩa.

Cố Tích Triều cười: "Ta biết mình còn chút lương tâm, nhưng chỉ sợ không được nhiều lắm, chỉ có thể vì người đặc biệt, không giống người tình yêu chan chứa, giống như phát cháo cho những người ở ven đường mỗi người một bát."

Thích Thiệu Thương hơi biến sắc, lần này hắn mới phát hiện, đã hơn một tháng qua, hắn thấy Cố Tích Triều chỉ im lặng, nói chuyện đã là tốt lắm rồi. Hắn nghĩ y đang tu tâm dưỡng tính, nhưng trên thực tế, Cố Tích Triều chỉ là đang chịu đựng không muốn nói mà thôi.

"Lời này rất khó nghe có phải không? Nhưng ngày sau nếu chúng ta vẫn còn oán hận lẫn nhau, thì có thể sẽ càng khó nghe hơn." Cố Tích Triều chậm rãi nói, cân nhắc từng câu từng chữ, ôn hòa nói: "Ta không biết ta có thể sống bao lâu, nếu một năm sau ta chết đi, ta sẽ sống cùng một chỗ với người, an phận thủ thường, mỗi ngày tự mình sám hối về những việc đã qua, làm một người lương thiện. Nhưng nếu ta sống đến hơn năm mươi tuổi, muốn ta trở về để sống hơn hai mươi năm như vậy, ta không cam lòng."

Cố Tích Triều trầm mặc trong chốc lát, vừa cười, vừa xinh đẹp lại trấn tĩnh nói: "Thời điểm người theo ta nói muốn chúng ta ở chung cùng một chỗ, ta thật cao hứng. Nhưng trên thực tế, chúng ta không có khả năng ở chung một chỗ, ta đối với người đã làm nhiều việc cực kỳ xấu xa, lại không có chuyện có thể vẫn hồi, người hẳn là nên giết ta đi, nhưng người lại không làm vậy, ta hẳn là nên biết ăn năn hối cải, đối với người không thể hối hận, hối hận cũng không giải quyết được việc gì cả. Cho nên, thực xin lỗi, ta không thể vì người mà thay đổi. Như vậy ta và người, nếu ở cùng một chỗ, chỉ biết vĩnh viễn sống trong bóng tối, không cần đến cả đời, chỉ cần thời gian vài năm là có thể khiến ta và người oán hận lẫn nhau. Cho nên, ta hết thấy có thể thay đổi hay không, hay trở nên xấu xa hơn hay không, chúng ta cứ xa nhau đi."

.Chính Văn hoàn.

41. Quyển 2 - Chương 13: Thiết Cổ : Phiên Ngoại Tình Sinh Ý Động

Thời điểm Thiết Thủ đến, Cổ Tích Triều đang tắm, nhưng nước quá nóng, liền dựa đầu vào thùng gỗ ngủ quên lúc nào không hay. Vì vậy, tuy rằng Thiết Thủ thấy áo khoác, trung y cùng áo lót treo trên bình phong, nhưng trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh, cũng không nghe thấy tiếng nước, dựa theo thói quen của Cổ Tích Triều, chắc là đang chuẩn bị tắm hoặc là đã đi ngủ mà chưa kịp thu dọn, nhưng cũng không nghĩ tới thế nào mà người nọ có thể đang ngủ trong bồn.

Lúc vòng qua bình phong nhìn thấy, Thiết Thủ như đám thiếu niên xông vào khuê phòng của nữ tử, lập tức mặt đỏ tía tai mà đi ra, (Thiết nhị gia a, ngẫu nhiên cho thị giác của người hưởng thụ chút thôi a). Cổ Tích Triều đang ngủ ngon, vừa nghe thấy tiếng va chạm vào y phục liền tỉnh dậy. Tuy nói là tỉnh, nhưng vẫn chưa thanh tỉnh hoàn toàn, không có chút kinh hoảng nào của người đang tắm rửa mà bị người khác quấy rầy, chỉ miễn cưỡng hỏi một câu: “Là Tề Nguyệt đó ư? “. Vừa hỏi vừa nghĩ, ở chung với nữ nhân vẫn là bất tiện quá đi.

Thiết Thủ ho nhẹ một tiếng:” Là ta “.

Cách bình phong, tựa như nghe thấy người kia đang khẽ cười, vừa trầm thấp lại mềm mại, tuy là cười hết cỡ nhưng lại có cảm giác đa phần là từ yết hầu truyền đến, giống như đang cười bên tai người, cảm giác tê dại trong lòng, (Thính giác còn được hưởng thụ, thể này không được coi là bạc đãi người nha):” Như thế nào lại kích động như vậy, làm ta còn tưởng đâu là Tề Nguyệt.”

“Thực xin lỗi, tại ta không nghe thấy có âm thanh, không biết người đang tắm.” Thiết Thủ suy nghĩ, rồi thần nhiên nói.

“Cũng không phải là chuyện gì, ta cũng không phải là nữ nhân.” Thanh âm trong trẻo hòa lẫn với tiếng nước, làm Thiết Thủ phải tập trung tinh thần lắm với có thể nghe ra.

Chợt nghe rầm một tiếng, sau đó lại im lặng trong chốc lát, trên bình phong xuất hiện đôi tay bạch ngọc, ngón tay thon dài, cổ tay mềm mại mỏng manh, chỉ chợt lóe lên để giữ quần áo rồi lại thu về.

Thiết Thủ không khỏi nhớ đến một chút da thịt trắng nõn trên lưng của người nọ, nổi bật trên một mảnh gỗ đen, giống như vết mực phẳng phất ở trên tuyết, lạnh thấu xương khiến con người ta hít thở không nổi.

“Đại nhân hôm nay tới đây là có chuyện gì sao?” Cổ Tích Triều vừa hỏi vừa từ sau bức bình phong thông thả đi ra. Có lẽ là vì vừa tắm xong, vạt áo trước cũng không được kín kẽ như mọi ngày. Chính là y phục rộng thùng thình không che đậy được mấy, có thể thấy được khuôn ngực trắng nõn cùng xương quai xanh mảnh khảnh.

Thiết Thủ bắt động thanh sắc, tiến đến sửa lại vạt áo trước cho Cố Tích Triều, nói: "Trời lạnh, cẩn thận đừng để bị cảm lạnh. Mấy ngày nữa ta phải rời kinh một chuyến, có thể sẽ khá lâu, người cần chú ý nhiều hơn."

Cố Tích Triều vừa nghe vừa cười: "Nói cách khác, nếu ta chọn thời điểm này để ra đi, thì người còn lâu mới phát hiện ra được?"

Thiết Thủ cũng cười, chậm rãi hỏi: "Đương nhiên. Nhưng rời khỏi nơi này người làm gì có nơi nào để đi đâu?"

Cố Tích Triều cười thâm trầm nói: "Chỉ cần có nơi dừng chân an ổn là được rồi. Đi nơi nào không quan trọng."

Tuy nói rằng không tệ, nhưng với người chưa bao giờ có thể ngủ thẳng giấc tới bình minh mà nói, thì chỗ an ổn này ở đâu?

Thiết Thủ nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra. Hắn nghĩ không muốn thấy vẻ mặt trống rỗng kia một lần nữa, giống như trên thân thể của người này đã có một phần nào đó chết đi, không thể văn hồi được.

Cho nên, hắn chỉ yên lặng thay Cố Tích Triều sửa sang quần áo, sau đó nhẹ nhàng sờ đầu y: "Người cảm thấy như vậy được thì tốt rồi."

Cố Tích Triều đột nhiên kéo cái tay trên đầu mình xuống, một bên cười hỏi: "Đại nhân hình như rất thích sờ đầu ta?"

Thiết Thủ cười, tay kia lại đặt lên đầu của Cố Tích Triều, làm bộ không phát hiện ánh mắt bất thiện của y, ôn hòa nói: "Ta giúp người hong khô tóc."

Cố Tích Triều vốn có ý định phẩy cánh tay kia, nhưng nhìn thấy ánh mắt của người nọ tỏa ra quang mang mềm mại khiến y do dự. Y không phải là người không hiểu quý trọng của người khác, hết thấy đều quý trọng mọi hảo ý, nếu như có thể làm rõ được.

Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều tuy rằng đã cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn ngồi trên giường mà nhìn mọi vật xung quanh.

Thiết Thủ vừa mới vén một lọn tóc của Cố Tích Triều, chợt nghe người nọ nói: "Tuy nói rằng là làm phiền đại nhân người, nhưng nếu người chân tay vụng về làm đau ta, ta sẽ ..."

Thiết Thủ hỏi: "Sẽ như thế nào?"

Cố Tích Triều khẽ cười "Đánh người "

Thiết Thủ sững sốt một chút, cười rộ lên: "Ta còn tưởng rằng ngươi không sợ đau."

Hắn nhớ rõ lúc hắn bẻ gãy đoạn xương gãy của Cố Tích Triều, người nọ đau đến hôn mê bất tỉnh nhưng cũng không rên một tiếng. Khi đó ý định ban đầu của hắn khi bẻ gãy cánh tay của Cố Tích Triều, là muốn dùng đau đớn để làm Cố Tích Triều khuất phục. Nhưng cuối cùng, nhìn thấy y nhẫn nhịn chịu đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, hắn cảm thấy trong lòng mình đột nhiên xoắn lại.

Cố Tích Triều yên lặng buông mắt xuống, miễn cưỡng nói: "Có thể chịu đau và không sợ đau là hai việc hoàn toàn khác nhau."

Thiết Thủ dùng nội lực vừa phải trên tay, hỏi: "Một khi đã là như vậy thì ngày đó vì cái gì mà cố ý chọc giận ta?"

Cố Tích Triều suy nghĩ một chút, sau đó cười rộ lên: "Bởi vì rất thú vị. "

"Thú vị?" Thiết Thủ mở to hai mắt nhìn: "Ngươi có phải đã nghĩ hôm đó ta cho dù không giết ngươi, nhưng cũng sẽ làm ngươi bị thương hay không?"

Nghĩ tới đó, Cố Tích Triều thản nhiên nở nụ cười: "Chính xác, toàn bộ cục diện ngày hôm đó đều là do một tay ta tạo thành. Nhưng lúc đó ta thật sự nghĩ không ra vì cái gì mà phải ỉn nhẫn, thuận theo. Gần như là vì chưa giải quyết rõ vấn đề khi còn sống sao? Không, nếu là như vậy thì nhân sinh thật sự quá dài."

Thiết Thủ bỗng nhiên cảm thấy lạnh. Cố Tích Triều là một phần tử điên cuồng và nguy hiểm, y không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích, một lần rồi lại một lần, đem tính mạng của mình cùng y còn có tính mạng của các bá tánh khác trên cùng một lúc trên con đường sinh tử, điểm ấy Thiết Thủ đã biết từ đầu. Bất quá, lúc trước như thế nào hắn lại dính vào, tốt xấu gì cũng sẽ kiêng nể Văn Tĩnh.

Nhưng mà hiện tại, khi Cố Tích Triều bình tĩnh mỉm cười, bề ngoài lại bất động thanh sắc, tâm của hắn cảm thấy tốt lên giống như đang cưỡi cương cho một con ngựa hoang không chịu ràng buộc. Chỉ cần một chút kích thích, hắn chỉ sợ nhất thời khoái ý giống ngày đó, thì hậu quả có thể nào cũng nhanh chóng được định đoạt. Chẳng sợ phải tan xương nát thịt, chỉ cần hắn không bỏ cuộc, hắn sẽ kiên trì tới cùng.

Thiết Thủ bỗng dưng cảm thấy ngực mình đau xót, có điểm bi ai.

Vì ai?

Là vì chính mình tùy thời tùy chỗ mà có thể buông tha cho tính mạng của Cố Tích Triều sao?

Không, hắn đối với mình nói không, Cố Tích Triều đối với ta mà nói chỉ là trọng trách được cố nhân giao cho trước khi mất. Ta cảm thấy bi ai, không phải là sợ hắn chết, mà là ta sợ lại một lần nữa cô phụ Văn Tĩnh, chỉ như vậy mà thôi.

Thiết Thủ lấy từ trong ngực ra một ống trúc, đưa vào tay Cố Tích Triều:” Nếu gặp chuyện gì bất trắc, hãy dùng cái này phát ra tín hiệu, cho dù ta không có ở đây, nhưng nếu người của Lục Phiến Môn nhìn thấy, nhất định cũng sẽ tới tương trợ.”

Cố Tích Triều nhìn ngắm ống trúc, ngón tay trắng nõn đan xen với màu vàng xanh của ống trúc, bộ dạng không biết tại sao có chút buồn bực:”Nghe có vẻ ngang ngược nhưng cũng rất thú vị.”

Thiết Thủ ít nhiều gì cũng hiểu tính tình của người này, nhân tiện nói:”Sử dụng càng thú vị, sinh động như ảo thuật thì sẽ có nhiều người chung quanh đến khi có cơ hội, người nên thử một lần xem sao.”

Cố Tích Triều nhìn Thiết Thủ liếc mắt một cái, nhẹ giọng cười rộ lên:”Người là bộ đầu mà cùng người bán hàng rong bên đường không khác gì nhau cả.”

Thiết Thủ nói: ” A, thật không? Như vậy phiên khách quan tính nên trả bao nhiêu tiền đây?”

Cố Tích Triều sợ run một chút, làm bộ khó xử:” Ta không có tiền a, tặng không không được sao?”

Thiết Thủ bày ra một bộ dạng hung tợn: ” Không có tiền cũng được, nhưng phải trả trước cái gì đó.”

Cố Tích Triều cười gượng một lần nữa ” Muốn cái gì?”

Thiết Thủ hai tay chống nạnh, đánh giá Cố Tích Triều cao thấp một phen, thấy vạt áo của Cố Tích Triều buông xuống chân, lộ ra ngón chân xinh đẹp.

Thiết Thủ khẽ cười, bày ra bộ dạng giao hoạt hiểm thấy, nhẹ nhàng chạm vào trung tâm bàn chân của Cố Tích Triều. Cố Tích Triều vốn đang ngồi kiêu thiên, việc làm của Thiết Thủ khiến y làm sao mà có thể khí định thần nhàn giống như phật Như Lai được, kinh động, cười té ngã trên giường. Trong khoảnh khắc, Cố Tích Triều, vừa mới động mình, quay đầu lại muốn mắng Thiết Thủ: ” Ấu trĩ “, nhưng lòng bàn chân lại thấy ngứa, bèn ngã trở về, một bên vát vả nhin cười, một bên hối hận vì sao mình lại không mang tất. (Vốn định để cho Thiết Thủ làm gì lòng bàn chân nhiều một chút, thừa cơ áp đảo tiểu Cố, sau lại cảm thấy với thân thủ của Thiết Thủ, nói năng không cẩn thận sẽ dễ bị nghi ngờ, thì sẽ không ăn được đậu hủ của tiểu Cố).

Một lát sau, Cố Tích Triều vát vả hít thở, đột nhiên cảm thấy mắt cá chân mình bị người khác chế trụ, nghĩ thầm, tên Thiết Thủ này đúng là chán sống mà, quay đầu lại trừng.

Không ngờ người nọ lại cười đến xán lạn, lại không quấy nhiễu chân y nữa, mà kéo chân y lên, đem tất của chính mình đi vào chân y, vừa mang tất cho y vừa nói liên miên:” Chân để lạnh sẽ bị đau, thời tiết này mà tắm xong mà không mang tất thì làm sao được?”

“Chân kia đâu?”

Cố Tích Triều oán hận nhìn hắn, không nói lời nào.

Thiết Thủ cười cười: ” Cánh tay của ngươi không nhanh như vậy mà khỏi được, ít nhiều cũng có chút bất tiện đúng không.”

Cố Tích Triều tiếp tục trừng.

Thiết Thủ cười ôn hòa như trước, không nói lời nào, nụ cười bao dung kia ẩn chứa sự nhẫn nại. Cố Tích Triều bỗng cảm thấy mình như là đại nhân đang tức giận tiểu hài tử, phi thường phi thường khó coi, hơn nữa còn rất ngu xuẩn.

Có người hầu hạ thì có gì mà không tốt, huống chi là được đích thân tứ đại danh bộ đi tất cho ngươi, ngươi hẳn phải đắc ý lắm mới đúng chứ. Cố Tích Triều nghĩ đến đây, mới đem cái chân còn lại cho Thiết Thủ mang tất dùm.

Thiết Thủ cúi đầu nhìn cái chân trên chân mình kia, tái nhợt lại tiêm gầy, giống như chân của tiểu bạch điều, bộ dạng im lặng cùng yếu ớt, còn có ánh mắt hung ác của Cố Tích Triều, không khỏi buồn cười.

Đi tất xong. Cố Tích Triều ngồi xuống, nào ngờ vừa mới định đứng dậy, liền thấy da đầu đau nhói, liền lại ngã về.

Cố Tích Triều hơi nghiêng đầu, chỉ thấy một nắm tóc con vướng vào khe hở của tay vịn của giường, chắc là trong lúc làm ầm ỹ lúc nãy, lơ đãng bị vướng vào. Chỉ nhích nửa người, nhưng tóc lại vừa mềm lại mỏng, gỡ một lát, lại thấy càng gỡ càng rối, dần dần cảm thấy khó chịu. Vừa đúng lúc Thiết Thủ thò người lại: ” Làm sao vậy? “.

Cố Tích Triều tức giận nói: ” Mang kéo đến đây “.

Thiết Thủ thấy chẳng qua là bóc bị vướng, liền cười nói:” Gỡ ra là được, làm gì mà cần phải cắt “. Nói xong liền hạ một chân trên giường xuống, quỳ nửa người ở chỗ Cố Tích Triều ngẩng đầu lên.

Móng tay của Thiết Thủ thật tròn, như hình được vẽ sẵn. Ngón tay thon dài, nhưng khớp xương nhô ra, trên mu bàn tay hiện lên các tĩnh mạch phập phồng như ngọn núi.

Cứ như vậy, đôi bàn tay to lớn kia đặt vào trong mớ lộn xộn màu xanh đen, mặc dù không được linh hoạt, nhưng cũng không đến nỗi không được việc gì, rất có kiên nhẫn.

Gỡ trong chốc lát, Thiết Thủ ngẩng mặt, sờ đầu Cố Tích Triều:”Ngươi trước hết nằm xuống đi, khi nào gỡ xong, ta sẽ gọi ngươi.”

Bỗng nhiên Thiết Thủ cười:”Ta quên mất, ngươi không thích người khác sờ đầu mình.”

“Đúng vậy không thích “. Cố Tích Triều nằm xuống, trầm ngâm một hồi, rồi trở mình một cái.” Cũng thỉnh thoảng “.

Thiết Thủ sưng sờ một chút, rồi cười rộ lên, một người như vậy sao lại có nhiều điểm y như hài tử vậy chứ?

Mùa thu không phải là thời gian thích hợp để ngủ gật, bởi vì lạnh. Nếu cảm thấy lời nói như vậy là ấm áp, thì có phải hay không đang ngủ giữa mùa thu lạnh lẽo tiêu điều xơ xác?.

Người ở phía sau có cảm giác, làm cho Cố Tích Triều cảm thấy ấm áp an tâm, thời điểm y đang ngủ rồi đột nhiên hoảng hốt tỉnh dậy đã qua, đột nhiên cảm thấy lạnh, kì thực cảm giác này đối với y mà nói không hề xa lạ chút nào.

Cố Tích Triều xoay đầu lại, nhìn thật lâu, mới ý thức được trong phòng chỉ còn một mình y.

Chẳng lẽ vừa lúc này tất cả đều là ảo giác sao? Cho dù là vậy, vì cái gì không thể tồn tại lâu hơn một chút, chỉ thiếu chút nữa y có thể tưởng rằng mình đang ngủ.

Chỉ còn chút xíu nữa.

Chỉ còn thiếu chút nữa, là bộ xương khô của mỹ nhân không thể sống lại một lần nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi, vàng bạc châu báu cùng ngọc nát và hoa rơi bị tán thành bùn.

Cố Tích Triều chậm rãi ngồi xuống, vẫn thấy tóc bị cuốn, liền cứ như vậy mà cắt đi. Không phải là không đau, chính là so với vận mệnh tần nhân và gian trá, đau đớn kì thật không tính là gì, không là gì cả. Cố Tích Triều bắt đầu cảm thấy lạnh, y sờ ngón tay của mình, nghĩ muốn hấp thu một tia nắng ấm, nhưng kết quả chỉ là một làn hơi lạnh lẽo.

Chuyện của những người đó, cứ mơ hồ ngăn cản ở trong cổ họng, muốn nói ra, y liền quật cường nuốt trở về, có thể chỉ cười, khi hằng năm sự sống đều lặp đi lặp lại như nhau, ít nhiều gì tiếng kêu đau đớn vang khắp trời đất sẽ ít đi.

Nhưng trên gương mặt tươi cười của y lại không thể nào thấy lại được, bất quá chỉ là một cuộc đời quá quyết tuyệt. Đột nhiên trong lúc đó, y cảm thấy mệt mỏi, theo bản năng lui về phía sau, muốn tìm chỗ nào để chống đỡ một lát. Trong hoảng hốt, y nghe thấy có người hô lên, một tiếng hô lên rồi lại biến mất, xâm chiếm vào máu thịt của y, hóa thành bụi gai bám vào linh hồn của y.

“Kẻ điên, còn không mau chạy đi.”

“Kẻ điên, còn không mau chạy đi.”

“Kẻ điên, còn không mau chạy đi.”

Cố Tích Triều co đầu gối lên, ôm chặt chính mình, nhẹ nhàng hỏi ” Người bảo ta phải chạy tới nơi nào đây?
“.

Thiết Thủ nghĩ Cố Tích Triều đang ngủ, sợ y cảm lạnh, liền đi đến phòng ngủ lấy chăn từ trên giường mang đến. Thuận tiện mang thùng tắm bị đổ nước, thu dọn đơn giản rồi ôm chăn bước vào thư phòng.

Vừa thấy Cố Tích Triều muốn ngồi xuống, lui vào trong góc, ôm đầu gối, đầu cúi thấp, im lặng đến quỷ dị. Thiết Thủ buông chăn, đi qua hỏi:” Làm sao vậy?”.

Không thấy trả lời.

Đã thấy cánh tay phải của Cố Tích Triều bị ngón tay bấu đến xuất huyết, Thiết Thủ cả kinh, một bên gỡ ngón tay của Cố Tích Triều ra, một bên nâng mặt y lên. Chỉ thấy Cố Tích Triều gất gao nhắm mắt, môi run rẩy, tựa như đang lẩm bẩm cái gì đó. Thiết Thủ ghé sát vào, mới nghe được thanh âm nhẹ nhàng, ”Lạnh quá”.Giống như hít thở không thông, không được bình thường, có cảm giác đang gần chết.

Thiết Thủ nhanh tay ôm Cố Tích Triều đến nơi sáng sủa, đắp thêm chăn cho y. Kì quái là, gây sức ép như vậy nhưng Cố Tích Triều cư nhiên không có tỉnh lại, chỉ thấy mí mắt mỏng manh run rẩy kịch liệt, giống như đang trải qua một cơn ác mộng đáng sợ nhất vậy, mà điều đáng sợ hơn là, y chưa có tỉnh lại.

Thiết Thủ tính thử vỗ hai má của Cố Tích Triều, không thấy chút phản ứng nào, Thiết Thủ hung dữ ra tay mạnh hơn, Cố Tích Triều vẫn bất tỉnh.

Thiết Thủ suy nghĩ một lát, vòng tay đem bả vai của Cố Tích Triều dựa vào ngực mình, bàn tay đặt trên trán lạnh lẽo của Cố Tích Triều, chậm rãi phả vào từng hơi thở ấm áp.

Thiết Thủ nhớ rõ, khi mới cùng Cố Tích Triều gặp mặt, y cũng là từ từ nhắm hai mắt, rõ ràng vận mệnh chạy theo một đường, lại không có nửa vế sợ hãi, bên trong sự ẩn nhẫn lộ ra quyết tâm kiên cường quyết không thỏa hiệp.Trong phút chốc, hần cảm thấy khâm phục sự gan dạ sáng suốt của y, chính là sự khâm phục này như đóa phù dung sớm nở tối tàn, trong nháy mắt liền trôi theo huyết hải thâm thù của Cố Tích Triều.

Còn lại chỉ có chán ghét.

Ấn tượng ở người nọ tuy rằng đánh bại một lần rồi lại một lần, không làm cho hần thấy uể oải mà buông tha, luôn kiêu ngạo ngẩng đầu, lại tới một lần nữa.

Vì tính xấu của y rất cố chấp, Thiết Thủ rất ghét, lại có chút hận.

Chính là hiện tại, hần thấy bả vai của người nọ tiêm gậy, sự chán ghét trước kia, lại cảm thấy thay đổi rất lớn. Giống như người trong ngực hần là một hài tử tứ cố vô thân, không nơi nương tựa bên đường, cùng nam tử ra tay giết chóc tràn lan chỉ biết máu và lửa không có một chút quan hệ.

” Cố Tích Triều “, hần gọi đích danh của y, lần đầu tiên dùng thanh âm ôn nhu trầm thấp, ” Tỉnh tỉnh “.

” Cố Tích Triều “, ngón tay thô ráp thương tiếc mơn trớn vẻ mặt không chịu khuất phục ” Tỉnh tỉnh “.

” Cố Tích Triều “, ngón tay dừng trên mí mắt mềm mại của y, vuốt ve qua lại, lo sợ bất an phỏng đoán nếu y không có quen, thì dưới mí mắt mỏng manh tốt cùng có ẩn dấu ít nhiều nước mắt hay không, ý nghĩa sau những nụ cười không rõ ràng, lại từng trải qua thế nào lại không chịu nổi mà khóc.

” Tích Triều ”, hần thở dài gọi đích danh của y, hôn lên mí mắt đang run rẩy, nhẹ nhàng tựa hoa rơi: ” Tỉnh lại, trở về “.

Trong mộng có thanh âm của ai đó, an tường mà ấm áp, làm cho y không khỏi mở to mắt ra rồi lại nhắm lại, hắc ám từ từ tản ra.

Khi Cố Tích Triều tỉnh lại, trên mặt không có cái gì gọi là biểu tình. Nhưng trong khoảnh khắc y mở mắt, Thiết Thủ cảm thấy y hơi co rúm lại, giống như đang sợ hãi điều gì đó.

” Gặp ác mộng sao? ” Thiết Thủ hỏi.

” Ác mộng a”. Cố Tích Triều tái nhợt cười cười, tươi cười che mặt,”Có lẽ, nhưng ta không nhớ rõ”.

Thiết Thủ nhìn Cố Tích Triều trong chốc lát nói:” Cho dù ngươi có nhớ những việc trước kia đã xảy ra, ta vẫn nói những lời như trước”.

Cố Tích Triều không nói lời nào, đứng lên đi hài vào, cùng Thiết Thủ tạo ra một khoảng cách, sau đó mỉm cười,”Ngươi muốn nói không phải là ” Nhớ tới” mà là”Nhớ rõ””.

Thiết Thủ cũng đứng lên, trầm mặc một hồi:” Đúng vậy. Ta đã thấy nhiều người dùng cả một đời để quên một người, một sự kiện, cho nên chuyện muốn quên thật sự rất gian nan.”

Cố Tích Triều xoay người bắt lên giá bầu rượu, tự châm cho mình một ly, nhấp một hơi:” Không có gian nan như ngươi nói như vậy”.

Ngừng lại một chút, Cố Tích Triều nhìn trong chén rượu, bỗng nhiên cười rộ lên, con ngươi đen tràn đầy nước mắt tinh lương. Y hướng Thiết Thủ mở trừng hai mắt:”Muốn hay không ta làm mẫu cho ngươi xem?”

Thiết Thủ nhìn khóe mắt Cố Tích Triều bướng bỉnh cười, không biết y lại nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì nữa, không khỏi cười hỏi:”Làm như thế nào?”.

Vừa dứt lời, chỉ nghe đoànng một tiếng vang nhỏ, Cố Tích Triều bóp nát chén rượu trong tay.

“Người xem” Cố Tích Triều chậm rãi nắm chặt tay, gần từng tiếng rõ ràng:” Sẽ giống như vậy”.

Mảnh vỡ nhỏ cắt đứt vào da thịt, có máu đỏ sẫm từ khe tay chảy xuống, chảy tích tích xuống mặt bàn. Nhưng Cố Tích Triều vẫn tươi cười thản nhiên giống như đang nghiền ngẫm, giống như dòng máu nhỏ chảy đầm đìa trên tay kia cơ hồ không phải là của y.

Tuy nói Cố Tích Triều luôn che dấu không lộ ra tính tình, Thiết Thủ đã lĩnh giáo qua, nhưng mỗi lần sắc mặt y khẽ biến đều nhẹ nhàng không nhìn thấy một chút dấu vết gì, thế nên cho dù về sau có gặp chuyện không may, Thiết Thủ ít nhiều cũng phải tìm ra thời gian để phản ứng. Nhưng lần này Cố Tích Triều cư nhiên lấy thân mình ra để ngoạn, còn đùa đến máu tươi chảy đầm đìa, Thiết Thủ kinh hãi đau lòng rất nhiều, nhưng lại quên ngăn cản.

Cũng may, Cố Tích Triều trước khi buông tay, nhìn thấy thoáng chốc ngấn ngơ của Thiết Thủ, thản nhiên nói:”Người xem, buông tay kì thực không phải việc gì khó, chịu đau đương nhiên cũng thế, chỉ là cứ thế này mà bỏ xuống thì sẽ bị phế bỏ. Vì một mảnh vỡ nhỏ, hiển nhiên không đáng. Quên đi cũng như thế. Nếu nhớ rõ cả người đã làm người tàn phế, sống không bằng chết, như vậy chỉ có thể quên. Kỳ thật chỉ cần tuyệt vọng có đủ sâu, việc quên đi sẽ không khó.”

Thiết Thủ trầm mặc trong chốc lát:” Vậy còn người?”. “

“ Không biết”. Cố Tích Triều đáp rất nhanh: “Muốn nói đã qua đi, kì thật là không nhớ rõ. Ngẫu nhiên nằm mơ, cũng rất lộn xộn, khuôn mặt của những người bên trong cũng rất mơ hồ. Chính là”. Cố Tích Triều chậm rãi mỉm cười:” Ngoài dễ dàng quên cái gì đó ra, mà có thể quên vài thứ khác nữa”.

Nói xong, Cố Tích Triều nhìn huyết nhục mơ hồ trên tay mình, hơi nhú mào, đại khái y còn chút khiết phích. Liếc mắt thấy bầu rượu trong tay, lên cầm hương tưới lên tay.

Thiết Thủ trong lòng sợ hãi, xông đến đoạt lấy bầu rượu trong tay y, lại nhìn vết thương bên tay phải của Cố Tích Triều, miệng vết thương dự tợn bị che kín, máu mới bị rượu rửa trôi sạch sẽ, lúc này lại theo da thịt mà tràn ra, tạo trên bàn tay trắng nõn một rồi lại một đóa huyết hoa.

Thiết Thủ thấy vậy, hít một hơi lạnh khí cả giận nói:” Vì cái gì mà cuối cùng chính bản thân mình không vượt qua được?”.

Cố Tích Triều nở nụ cười thản nhiên, mang theo chút trào phúng lại mang theo chút khinh miệt:” Người là ai, người có tư cách gì để quản chuyện của ta.”.

Thiết Thủ nắm lấy áo của Cố Tích Triều, nắm quyền. Cố Tích Triều cũng không giãy giụa, giờ nửa mặt lên chờ, thần sắc vẫn rất lạnh lùng.

Thiết Thủ âm trầm hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông tay, bất đắc dĩ nói:” Mặc kệ ta có tư cách hay không, người phải biết rằng, nếu người bị thương, ta sẽ cảm thấy đây là trách nhiệm của ta, ta tình nguyện có thể ...”.

Cố Tích Triều mở to hai mắt nhìn chăm chăm chờ Thiết Thủ nói xong, Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy xấu hổ, liền dùng sức vuốt tóc Cố Tích Triều, thừa lúc cặp mắt tinh anh kia bị tóc che khuất trong nháy mắt, Thiết Thủ nói:” Có thể thay thế người”.

Cố Tích Triều đẩy tóc ra, nhìn Thiết Thủ trong chốc lát, cười rộ lên:” Với vóc dáng của người dù chịu tám đao hay mười đao hấn cũng không có trở ngại gì”.

Thiết Thủ dở khóc dở cười:” Đúng vậy. Nhưng hiện tại người đang bị thương, đến đây, ta bôi thuốc băng bó cho người”.

Cố Tích Triều cầm lấy quyển sách, dựa vào đầu giường nhìn, chỉ là tay bị thương liền lo lắng như vậy, mặc cho mình đùa nghịch Thiết Thủ như thế nào, hấn cũng không liên quan đến mình, cũng không thèm liếc mắt đến một cái.

Thiết Thủ nhin không được nói:” Người yên tâm như vậy, không sợ ta sát muối lên vết thương của người hay sao?”.

Cố Tích Triều ngay cả mí mắt cũng không buồn nâng:” Người sẽ không làm vậy. Người không phải là loại người như vậy”.

“Vậy người nói xem, ta là hạng người nào?”.Thiết Thủ chậm rãi hỏi, trong thanh âm có chút tình tự chợt lướt qua.

“Suốt ngày đọc sách, không thấy buồn sao?”. Trước một vấn đề mà Cố Tích Triều không trả lời, Thiết Thủ lại hỏi một câu, tựa như trước mỗi vấn đề đều là hấn tùy tiện hỏi, Cố Tích Triều đáp hay không đáp cũng không quan trọng.

” Hoàn hảo “. Cố Tích Triều thản nhiên nói.

Thiết Thủ nhìn thoáng qua Cố Tích Triều, kỳ thật hấn nên sớm phát hiện, Cố Tích Triều đang gầy yếu dần, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên trắng trong suốt, giống như không chịu đựng nổi sự khinh hờn của ánh sáng mặt trời, một tia chiếu cũng có thể tan thành mây khói.

Thiết Thủ trầm ngâm một lát nói:” Lần này ta sẽ đi Giang Nam”.

“Ân”. Cố Tích Triều miễn cưỡng đáp ứng một tiếng, bộ dạng cũng không quá để ý lắm.

Thiết Thủ còn nhìn ra ngoài cửa sổ nói:” Nếu là ở Giang Nam, lúc này trong không khí sẽ có thêm hương thơm hoa quế”. Ngừng lại một chút, Thiết Thủ hỏi:” Người có thích không?”.

Cố Tích Triều khẽ cười một tiếng:” Người hỏi vậy thật giống như người đang muốn rủ ta cùng đi vậy”.

Thiết Thử thản nhiên đáp:” Đúng vậy, cùng đi đi. Hoa quế mùa thu, người không vui sao?”.

Cổ Tích Triều lúc trước là không cùng Thiết Thử nói chuyện, tâm tư phân nửa để ở trong sách, vừa nghe Thiết Thử hỏi vậy, mắt có chút mơ hồ nhìn lại.

Chợt thấy cũng không có gì đặc biệt.

Nam tử suy nghĩ, một lần lại một lần suy nghĩ cẩn thận, trước sau vẫn rất ôn hòa, bộ dạng bất động tham sắc, lại chẳng biết tại sao có chút xa lạ.

~ **End** ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-va-thiet-co-mong-ly-phu-sinh>